

Effekten av autokratisering på økonomisk vekst

En analyse av regimeoverganger etter den kalde krigen

Welat Akman Westrheim

Masteroppgave

Vår 2023

Institutt for sammenliknende politikk
Universitetet i Bergen

Abstract

What impact does autocratization have on economic growth? This thesis examines this question by considering that autocratization has taken various forms since the Cold War, and resulted in different types of regime transitions towards autocracy. As autocratization is on the rise globally, it becomes crucial to understand the potential consequences of authoritarian regime changes on a fundamental political objective in most countries: economic growth. Based on these assumptions, the thesis aims to investigate the effects of regime transitions from (1) democracy to autocracy, and (2) electoral autocracy to closed autocracy on economic growth between 1992 and 2019. To measure regime transitions, the thesis utilizes the newly developed dataset: Episodes of Regime Transformation (ERT) (Edgell, Maerz, et al. 2020). From the data obtained from ERT, the thesis identifies 22 regime transitions from democracy to autocracy and 15 transitions from electoral autocracy to closed autocracy. Economic growth is measured using data from the Penn World Table (Feenstra, Inklaar, og Timmer 2015). Methodologically, the thesis situates itself within the counterfactual tradition of causality. This means that the potential values for economic growth are assumed to be generated either by the presence or absence of an autocratic regime transition. Thus, regime transition is considered a treatment that could potentially affect economic growth. To estimate the average treatment effect on the treated (ATT) of autocratic regime transitions on GDP per capita growth, two econometric methods are employed: interactive fixed effects counterfactual estimator (Liu, Wang, og Xu 2022) and panelmatching (Imai, Kim, og Wang 2021). These methods are chosen for their ability to accommodate dichotomous treatments and account for units receiving multiple treatments over time. This is important, as some regimes have undergone multiple cycles of autocratization and democratization between 1992 and 2019. The thesis does not provide significant evidence to support the claim that transitions from democracy to autocracy lead to a decrease in economic growth. However, the study reveal a notable impact when transitions occur from electoral autocracy to closed autocracy. More specifically, the thesis find an average negative effect on growth of leaving electoral autocracy on the order of -3 percent over the 1992-2019 panel. This finding might underscore the role of democratic institutions within electoral autocracies in fostering economic growth. However, it is important to interpret these results with caution, considering the choices made in regard to conceptualization, measurement strategy, and the inherent limitations associated with an econometric approach.

Forord

Det har vært et privilegium å skrive en masteroppgave. Først og fremst vil jeg rette en stor takk til min veileder, professor Gunnar Grendstad. For meg er du et faglig forbilde, som alltid har vært tilgjengelig når jeg har trengt veiledning, og alltid vist den største generøsitet. Jeg vil også rette en takk til forskningsgruppen *Utfordringer i etablerte demokratier* (CHAD), for muligheten til å presentere et utkast av masteroppgaven. En særlig takk rettes til førsteamanuensis Michael Alvarez som leste utkastet, og ga verdifulle, retningsgivende kommentarer. Dine forelesninger gjennom studietiden har vært en kilde til både motivasjon og inspirasjon. En takk må også gis til professor Tor Midtbø, som tok seg tid til å foreslå metodiske alternativer som kunne passe til oppgavens problemstilling. I tillegg, anser jeg meg selv som heldig som har fått muligheten til delta i det flotte fagmiljøet ved Institutt for sammenliknende politikk. Jeg vil også takke mine foreldre. Til dere skylder jeg alt her i livet. Dere har lært meg å ikke være redd for å stille de vanskelige spørsmålene, og alltid utfordret meg til å forsøke å få spørsmålene besvart. Takk til min Alberte, som alltid støtter og tror på meg. Avslutningsvis, må det understrekes hvor takknemlig jeg er for alle mine medstudenter på masterprogrammet i sammenliknende politikk. Selv om vennskapene våre vil bestå, kommer samholdet vi hadde på Sofie Lindstrøms hus til å bli savnet.

Innholdsfortegnelse

Abstract	I
Forord	II
Tabelliste	V
Figurliste	VI
1. Innledning	1
1.1 Hvorfor er problemstillingen viktig?.....	3
1.2 Et nytt bidrag?	4
1.3 Masteroppgavens struktur	5
2. Konsepter og kontekst	7
2.1 Demokrati og demokratiske regimetyper.	7
2.2 Autokrati og autoritære regimetyper	9
2.3 Autokratisering: Det overordnede konseptet av interesse.....	10
2.4 Analytisk tilnærming til regimeoverganger i retning av autokrati	13
2.5 Økonomisk vekst.....	15
2.6 Ulike perspektiver på kilden til økonomisk vekst	17
2.7 Bølger av demokratisering og autokratisering	20
3. Litteraturgjennomgang	23
3.1 Demokratisering og økonomisk vekst	23
3.2 Autokratisering og økonomisk vekst.....	25
3.3 Masteroppgavens plassering og bidrag til litteraturen om autokratisering og økonomisk vekst.....	28
4. Teori og hypoteser	31
4.1 Autokratisering og økonomisk vekst.....	31
4.2 Politiske regimetyper og økonomisk vekst	35
4.3 Variasjon i økonomisk vekst mellom ulike typer autokrati	37
4.4 Hypoteser.....	39
5. Metodologi og økonometrisk rammeverk	41
5.1 Tilnærming til kausalitetsbegrepet og metodologiske utfordringer	41
5.2 Kausal strategi for å imøtekomme det kontrafaktiske problem	42
5.3 Interaktive faste-effekter (IFE).....	44
5.4 Panelmatching	46

5.5	Robusthetstester.....	50
6.	Data og variabler	51
6.1	Behandlingsvariabel: Datasett.....	51
6.2	Behandlingsvariabel: Operasjonalisering av regimeovergang fra demokrati til autokrati.....	53
6.3	Behandlingsvariabel: Operasjonalisering av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati.....	55
6.4	Den avhengige variabelen: Datasett og operasjonalisering.....	57
6.5	Illustrerende case: Endringsprosesser i Tyrkias politiske økonomi.....	59
6.6	Kovariater.....	61
6.7	Utfordringer ved analyser med paneldata, og imputering av manglende data med Amelia II.....	67
7.	Resultater	69
7.1	Deskriptiv statistikk.....	69
7.2	Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati på økonomisk vekst - Resultater med interaktive faste-effekter (IFE).....	73
7.3	Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati på økonomisk vekst: Resultater med panelmatching.	78
7.4	Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati: Resultater med IFE	83
7.5	Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati: Resultater med panelmatching	87
8.	Diskusjon og konklusjon.....	90
8.1	Hvorfor finner ikke oppgaven en effekt av regimeovergang fra demokrati til autokrati på økonomisk vekst?	91
8.2	Hvorfor finner oppgaven en effekt av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på økonomisk vekst?	94
8.3	Begrensninger.....	96
8.4	Konklusjon	98
9.	Litteraturliste.....	100
10.	Vedlegg	109
A.	Robusthetstester.....	109
B.	Sammendrag og figurer av imputeringsprosessen med Amelia II.....	112
C.	Oversikt over kontrollgruppene	114
D.	Transformasjon av variabler: demokrati og autokrati i datasett 1	116
E.	Transformasjon av variabler: valgautokrati og lukket autokrati i datasett 2	117

Tabelliste

Tabell 2.1 En typologi av autokratisering, basert på kvalitet og kvantitet.	14
Tabell 3.1 Tidligere forskning på sammenhengen mellom autokratisering og økonomiske, eller institusjonelle utfall.	27
Tabell 6.1 Spørsmålsstillingen til variabelen som anvendes for å måle en regimeovergang fra et demokrati til et autokrati.	53
Tabell 6.2 Regimeoverganger fra demokrati til enten valgautokrati eller lukket autokrati mellom 1992 og 2019.	55
Tabell 6.3 Regimeoverganger fra valgautokrati til lukket autokrati mellom 1992 og 2019. ...	56
Tabell 6.4 Oversikt av variabler, beskrivelse, og datakilde.	62
Tabell 7.1 Variabler, datakilder, og deskriptiv statistikk for analysen av regimeovergang fra demokrati til autokrati.	70
Tabell 7.2 Variabler, datakilder, og deskriptiv statistikk for analyse av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati	71
Tabell 7.3 Gjennomsnittlig behandlingseffekt (ATT) av regimeovergang fra demokrati til autokrati på økonomisk vekst mellom 1992 og 2019. Tabellen viser også koeffisienter for kovariatene, usikkerhetsestimater og p-verdi.	76
Tabell 7.4 Gjennomsnittlig behandlingseffekt (ATT) etter tidsperiode, før og etter regimeovergang fra demokrati til autokrati.	77
Tabell 7.5 A og B viser gjennomsnittlig behandlingseffekt på de behandlede (ATT) etter periode. Tabell A viser estimert effekt av regimeovergang fra demokrati til autokrati. Tabell B viser estimert effekt av regimeovergang fra autokrati til demokrati.	81
Tabell 7.6 Gjennomsnittlig behandlingseffekt (ATT) av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på BNP per innbygger. Tabellen viser i tillegg koeffisienter for kovariatene, usikkerhetsestimater og p-verdi.	84
Tabell 7.7 viser individuell ATT for hver tidsperiode, før og etter behandling.	86
Tabell 7.8 A og B viser gjennomsnittlig behandlingseffekt på de behandlede (ATT) etter periode. Tabell A viser estimert effekt av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati. Tabell B viser estimert effekt av regimeovergang fra lukket autokrati til valgautokrati.	89

Figurliste

Figur 2.1 Autokratisering konseptualiseres regimeendring i retning av autokrati. Basert på figurer i Lührmann og Lindberg 2019 og Maerz et al. (2021).	13
Figur 5.1 Viser hvordan en behandlingseenhet (Filippinene i 2004) blir matchet med ubehandlede enheter, fire år før. Behandlingsenheten vises i rødt, og ubehandlede enheter vises i blått.	47
Figur 6.1 Polyarchy-indeksen (svart, stiplet linje), før og etter Tyrkias regimeovergang til autokrati i 2013 (grå vertikal linje).	59
Figur 6.2 Vekst i BNP per innbygger (svart, stiplet linje) før og etter regimeovergang i Tyrkia i 2013 (grå vertikal linje).	60
Figur 7.1 Gjennomsnittlig vekst i BNP per innbygger for behandlingsgruppe (demokratier som blir autokrati) og kontrollgruppe (alltid demokrati) fra 1992 til 2019.	72
Figur 7.2 Gjennomsnittlig vekst i BNP per innbygger for behandlingsgruppe (valgautokrati som blir lukket autokrati) og kontrollgruppe (alltid valgautokratier) fra 1992 til 2019.	72
Figur 7.3 Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati på BNP per innbygger mellom 1992 og 2019.	73
Figur 7.4 Figuren viser den placebo testen til IFE-estimatoren. Placebotesten fjerner to år før behandlingen inntreffer.	74
Figur 7.5 Kovariatbalanse uten raffinering (venstre panel) og med raffineringmetoden: propensity score vektning (høyre panel).	79
Figur 7.6 A og B viser gjennomsnittlig behandlingseffekt på de behandlede (ATT). Figur A viser estimert effekt av regimeovergang fra demokrati til autokrati. Figur B viser estimert effekt av regimeovergang fra autokrati til demokrati.	80
Figur 7.7 Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på vekst i BNP per innbygger.	83
Figur 7.8 Placebotesten fjerner to år før behandlingen inntreffer.	85
Figur 7.9 A og B viser gjennomsnittlig behandlingseffekt på de behandlede (ATT). Figur A viser estimert effekt av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati. Figur B viser estimert effekt av regimeovergang fra lukket autokrati til valgautokrati.	88
Figur 10.1 Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati med IFE uten kovariater, med tilhørende placebo test.	109

Figur 10.2 Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati med IFE uten kovariater, med tilhørende placebotest.	109
Figur 10.3 H1 : Kovariatbalanse i perioden før behandling uten raffinering, og med alternative raffineringsteknikker.	110
Figur 10.4 H2 : Kovariatbalanse i perioden før behandling uten raffinering, og med alternative raffineringsteknikker.	110
Figur 10.5 Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati med panelmatching uten raffinering, og med alternative raffineringsteknikker.	111
Figur 10.6 Effekten av regimeovergang ut av autokrati med panelmatching uten raffinering, og med alternative raffineringsteknikker.	111
Figur 10.7 Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati med panelmatching uten raffinering, og med alternative raffineringsteknikker.	111
Figur 10.8 Andel manglende observasjoner for hver variabel i datasett 1: Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati. Originalnavn i datasettet oppgis i parentes.	112
Figur 10.9 Datasett 1: Manglende observasjoner før imputering.	112
Figur 10.10 Andel manglende observasjoner for hver variabel i datasett 2: Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati.	113
Figur 10.11 Datasett 2: Manglende observasjoner før imputering.	113
Figur 10.12 Kontrollgruppe i datasett 1: Består av demokrati som aldri ble autokrati mellom 1992 og 2019.	114
Figur 10.13 Kontrollgruppe i datasett 2: Består av valgautokrati som aldri ble lukket autokrati mellom 1992 og 2019.	114
Figur 10.14 Oversikt over behandlingsgruppe og kontrollgruppe i datasett 1. Autokratier i rødt, og demokratier i blått.	115
Figur 10.15 Oversikt over behandlingsgruppe og kontrollgruppe i datasett 1. Lukket autokrati i rødt, og valgautokrati i blått.	115
Figur 10.16 Reell BNP på produksjonssiden fra PWT, før og etter transformasjoner. Venstre panel viser reell BNP før transformasjon. Panelet i midten viser reell BNP per innbygger, transformert til logaritmisk skala. Høyre panel viser vekst i BNP per innbygger, som er den avhengige variabelen som ble estimert i analysene.	116
Figur 10.17 Total befolkning (i millioner) fra PWT, før og etter transformasjoner. Venstre panel total befolkning (i millioner) før transformasjon. Høyre panel viser befolkningsvekst, etter transformasjon.	116

Figur 10.18 Reell BNP på produksjonssiden fra PWT, før og etter transformasjoner. Venstre panel viser reell BNP før transformasjon. Panelet i midten viser reell BNP per innbygger, transformert til logaritmisk skala. Høyre panel viser vekst i BNP per innbygger, som er den avhengige variabelen som ble estimert i analysene..... 117

Figur 10.19 Total befolkning (i millioner) fra PWT, før og etter transformasjoner. Venstre panel total befolkning (i millioner) før transformasjon. Høyre panel viser befolkningsvekst, etter transformasjon..... 117

1. Innledning

Etter den kalde krigens slutt, har motsatsen til demokratisering – *autokratisering* – ført til betydelige transformasjoner av politiske regimer. Siden 1992, har flere titalls demokratiske regimer brutt sammen, i tillegg til at mange ikke-demokratiske regimer har blitt ytterligere konsolidert (Boese et al. 2021). Store deler av perioden etter den kalde krigen sammenfaller med den mye omtalte *tredje autokratiseringsbølgen*, som er karakterisert av at regimer som autokratiserer har overgått antallet som demokratiserer (Lührmann og Lindberg 2019). Gitt at autokratisering er på global fremmarsj, blir det viktig å forstå den potensielle konsekvensen av autoritære regimeendringer for en sentral og overordnet politisk målsetting i de fleste land: økonomisk vekst. At vekst er en politisk målsetting, bygger på tanken om at økonomisk vekst fører til en gjennomsnittlig bedring av innbyggernes evne til å konsumere materielle varer og tjenester (Rochon og Rossi 2016, 213). Fra et institusjonelt teoriperspektiv kan enhver endring i et lands økonomiske vekstrate betraktes som en refleksjon av endringer i de politiske og økonomiske institusjonene (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005). Slik sett kan autokratisering tenkes å påvirke økonomisk vekst, fordi autoritære regimeendringer transformerer de formelle og uformelle institusjonene i politiske regimer (Cassani og Tomini 2019). Etter mitt syn, åpner utviklingen etter den kalde krigen opp en mulighet til å undersøke hva som skjer med veksten i økonomien etter at et politisk regime bryter sammen, og et nytt blir installert. Tidligere forskning har funnet at regimeovergang fra demokrati til autokrati er assosiert med lavere økonomisk vekst (Persson og Tabellini 2007a; Papaioannou og Siourounis 2008; Freund og Jaud 2014; Acemoglu et al. 2019). På den annen side har samtlige slått sammen demokratier og autokratier i to store regimekategorier, noe som kan lede til at interessante variasjoner blir oversett (Miller 2015). For eksempel er det stor variasjon i økonomisk vekst mellom ulike typer autokratier (Gandhi 2008; Knutsen 2021a), blant annet fordi noen autokratier opprettholder demokratiske institusjoner for å tiltrekke private investeringer og fremme vekst, ettersom institusjonene reduserer usikkerhet (Wright 2008).

Til forskjell, tar masteroppgaven høyde for at autokratisering synes å ha manifestert seg i mange ulike former etter den kalde krigen, og resultert i flere ulike typer regimeoverganger. Med andre ord, kan flere typer regimeoverganger falle inn under autokratiseringsbegrepet, der alle har til felles at de deler den samme retningen mot autokrati (Cassani og Tomini 2019, 123). De ulike regimeovergangene bygger på en firedelt regimeklassifisering som er bredt anvendt i litteraturen, og som består av: *liberalt demokrati*, *valgdemokrati*, *valgautokrati*, og *lukket*

autokrati (Diamond 2002; Schedler 2013; Lührmann, Tannenberg, og Lindberg 2018; Cassani og Tomini 2020). Med denne som utgangspunkt, viser oppgaven at tiden etter den kalde krigen hovedsakelig har medført to typer autoritære regimeoverganger, som begge kan betraktes som ulike manifestasjoner av autokratisering. Ved å se utover den binære distinksjonen mellom demokrati-autokrati, skiller masteroppgaven seg fra store deler av tidligere forskning på regimeendring og vekst. Dette skyldes at litteraturen primært har fokusert på sammenbruddet av demokratisk regimer, og dermed utelukker overganger mellom regimer som i utgangspunktet ikke er demokratiske. Denne distinksjonen kan være viktig fordi formen autokratisering tar er vist til å variere over tid. For eksempel er regimeovergang fra valgdemokrati til valgautokrati, etterfulgt av overgang fra valgautokrati til lukket autokrati, de hyppigste formene autokratisering har tatt etter den kalde krigen (Cassani og Tomini 2019). Basert på disse forutsetningene, tar oppgaven sikte på å undersøke hvilken påvirkning regimeovergang fra (1) valgdemokrati til valgautokrati, og (2) valgautokrati til lukket autokrati, har på økonomisk vekst. Denne foreslåtte tilnærmingen, gjør at masteroppgaven kan undersøke om de forskjellige formene for autokratisering bidrar til en mer helhetlig forståelse av hvilke implikasjoner autoritære regimeendringer har for vekst i økonomien. Basert på dette, stiller denne masteroppgaven følgende forskningsspørsmål:

Hvilken påvirkning har autokratisering på økonomisk vekst?

Det analytiske skiftet fra demokratiseringsprosesser til det motsatte fenomen er beskrevet som en fascinerende utvikling innen sammenliknende politikk (Tomini 2021, 1191). I likhet med store deler av litteraturen om autokratisering, bygger denne masteroppgaven hovedsakelig på de teoretiske prinsippene til Dahl (1971) som analytisk grunnlag for å beskrive og avgrense autokratisering. Med dette utgangspunkt, kan autokratisering bli forstått som en forverring av konkurranse og deltakelsesaspektet i både demokratiske og autoritære regimer (Son og Bellinger 2022). Det teoretiske rammeverket har som mål å belyse de sentrale mekanismene som kan forklare hvordan autokratisering kan påvirke økonomisk vekst. Rammeverkets utgangspunkt, er at institusjoner er den fundamentale årsaken til økonomisk vekst, fordi institusjoner *insentiverer* politiske og økonomiske aktører til å investere (North 1990; Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005).

For å undersøke det teoretisk antatte årsaksforholdet, etableres et komparativt forskningsdesign med fokus på den kausale rollen til autoritære regimeoverganger. Metodologisk plasserer

masteroppgaven seg innen den kontrafaktiske tradisjonen for kausalitet for å belyse problemstillingen. Kort fortalt, innebærer dette at de potensielle verdiene for økonomisk vekst antas enten å generes av tilstedeværelsen, eller fraværet av en autoritær regimeovergang. Metodologisk, blir regimeovergang ansett som en *behandling* som potensielt kan påvirke veksten i økonomien. For å måle autoritære regimeoverganger, anvendes det nyutviklede datasettet *Episodes of Regime Transformation* (Edgell, Maerz, et al. 2020), mens *Penn World Table* (Feenstra, Inklaar, og Timmer 2015) anvendes for å måle økonomisk vekst. Jeg låner notasjon fra Persson og Tabellini (2007a), og antar at en kan observere økonomisk vekst for hvert land i og år t , en dikotom variabel som er lik én for regimeovergang, $R_{i,t}$, og en vektor bestående av kovariater, $X_{i,t}$. Ettersom autokratisering kan ta ulike former, blir effekten av autoritære regimeoverganger estimert i to separate analyser. I den første, er målet å estimere den gjennomsnittlige behandlingseffekten av å forlate demokratiet og bli et autokrati. For å gjøre dette anvendes observasjonsdata for å skille mellom et utvalg av behandlede land som har opplevd regimeovergang fra demokrati til autokrati, og land i *kontrollgruppen* som har forblitt demokratisk i hele tidsperioden fra 1992-2019. I den andre analysen, er målet å estimere effekten av regimeoverganger mellom autokratier. Dette gjøres ved å skille mellom et utvalg av valgautokratier som ble lukkede autokratier, og land i kontrollgruppen som alltid har vært valgautokrati.

En potensiell styrke ved en slik tilnærming, er analyser av (ikke-randomisert) observasjonsdata som i størst mulig grad etterligner egenskapene ved randomiserte eksperimenter (Gerring 2012; Imai 2017). I masteroppgaven er det valgt å anvende to nyutviklede økonometriske metoder som begge kan estimere den gjennomsnittlige behandlingseffekten på de behandlede (ATT) av autoritære regimeoverganger på vekst i BNP per innbygger. De to er henholdsvis: *interactive fixed effects counterfactual estimator* (Liu, Wang, og Xu 2022) og *panelmatching* (Imai, Kim, og Wang 2021). En viktig grunn til at disse metodene ble valgt, er at de tillater dikotome behandlinger, og at enheter kan motta *flere* behandlinger over tid. Etter mitt syn, blir dette avgjørende for å belyse problemstillingen fordi noen regimer har autokratisert og demokratisert flere ganger etter den kalde krigen.

1.1 Hvorfor er problemstillingen viktig?

Et analytisk fokus på konsekvensene av autokratisering kan være viktig fra en rekke ulike perspektiv. Dersom den ontologiske forutsetningen er at demokratiet *er* ønskelig og dens

negative motpol er uønskelig, kan problemstillingen sies å ha en viktig normativ side. Etter den kalde krigen har autokratisering medført store begrensninger av sivile og politiske rettigheter i flere politiske regimer (Boese et al. 2021, 1201), og fått negative konsekvenser for offentlige helseinstitusjoner (Son og Bellinger 2022). I tillegg er det grunn til å tro at de institusjonelle og økonomiske konsekvensene forverres jo lenger et regime forblir et autokrati (Carden og James 2013; Freund og Jaud 2014). Slik sett kan også problemstillingen sies å være aktualisert i lys av en empirisk utvikling. Gjennom å undersøke hvilken påvirkning autokratisering har på økonomisk vekst etter den kalde krigen, kan svaret potensielt gi innsikt i konsekvensene av å svekke demokratiske institusjoner. Dersom konsekvensene av autokratisering er redusert produksjonskapasitet i nasjonale økonomier, kan problemstillingen være viktig for å gjøre autokratiet mindre ønskelig fra et normativt ståsted.

Problemstillingen er også viktig fra et forskningsperspektiv. Et sentralt aspekt innen samfunnsvitenskapene er søken etter årsakssammenhenger mellom fenomen. I lys av at demokratisering assosieres med økonomisk vekst (Acemoglu et al. 2019) og menneskelig utvikling (Gerring, Thacker, og Alfaro 2012), er det viktig å sette et lignende analytisk fokus på konseptets motpol. Ved å undersøke hvilken påvirkning ulike former for autokratisering har på vekst, kan oppgaven muligens bidra til teoriutvikling. Generelt, er det et behov for større kunnskap om implikasjonene av ulike former for autokratisering for regimer som i utgangspunktet ikke er demokratiske (Son og Bellinger 2022). Ved forstå forutsetningene for autoritære regimeoverganger bidrar man til også til å utdype den teoretiske forståelse for demokratisering (Geddes, Wright, og Frantz 2014, 314). Slik sett kan problemstillingen være viktig for kunnskapsproduksjon om det potensielle årsaksforholdet mellom ulike typer autoritære regimeoverganger og vekst. Samlet sett, kan problemstillingen sies å være viktig fra et normativt, politisk, og forskningsperspektiv, og adresserer et fundamentalt spørsmål innen sammenliknende politikk om forholdet mellom politiske regimer og økonomisk vekst. Et annet spørsmål er *hvordan* denne masteroppgaven ønsker å bidra.

1.2 Et nytt bidrag?

I motsetning til den omfattende litteraturen som omhandler institusjonelle og økonomiske konsekvenser av demokratisering er studier av forholdet mellom autokratisering og vekst et empirisk behov i litteraturen (Nyrup 2020). Flere har vist til forskjeller i økonomisk vekst og andre institusjonelle utfall mellom autoritære regimetyper (Gandhi 2008; Miller 2015; Bizzarro

et al. 2018; Knutsen 2021a). For eksempel finner Miller (2015) at valgautokratier som avholder flerpartivalg har en positiv effekt på menneskelig utvikling, relativt til lukkede autokratier uten flerpartivalg. Når det er sagt, vet vi relativt lite om de økonomiske effektene av å forlate et valgautokrati til fordel for et lukket autokrati. Masteroppgaven ønsker å bidra til dette ved å ta høyde for at autokratisering kan forverre konkurranse og deltakelsesaspektet ytterligere i et allerede eksisterende autokrati (Son og Bellinger 2022). Denne utvidelsen kan synes å imøtekomme et empirisk behov i litteraturen, og et som er blitt etterspurt av flere av studienes forslag til videre forskning (Persson og Tabellini 2007a; Miller 2015; Acemoglu et al. 2019). For eksempel konkluderer Miller med at fremtidig forskning på forskjeller mellom valgautokrati og lukket autokrati arbeid bør forlenges til andre utfall, og nevner eksplisitt økonomisk vekst (2015, 1553).

For det andre ønsker oppgaven å bidra med innovative metoder for å belyse forholdet mellom autokratisering og økonomisk vekst. Ifølge Aghion og Durlauf (2005, 629) har majoriteten av vekststudier med paneldata brukt lineære regresjonsteknikker med to-veis-faste-effekter for å kontrollere for uobservert heterogenitet som varierer på tvers av enhetene eller over tid. Denne antagelsen holder kanskje ikke i tilfeller når behandlingseffekten er heterogen på tvers av land, og det eksisterer uobserverte faktorer som varierer over tid (Liu, Wang, og Xu 2022, 12). I sin studie av effekten av demokratiske regimeendringer på økonomisk vekst, foreslår Boese og Eberhardt (2021) at interaktive faste-effekter kan være en fruktbar tilnærming for å estimere *landspesifikke* behandlingseffekter. Fordelen med panelmatching som metodologisk verktøy er at matchingmetoder reduserer faren for seleksjonsbias (Imai, Kim, og Wang 2021, 6). I artikkelen til Imai, Kim, og Wang (2021), simulerer forfatterne studien til Acemoglu et al. (2019), som estimerer kausaleffekten av demokratisering på økonomisk vekst. Denne masteroppgaven søker å anvende samme strategi med panelmatching, men utvide analysen til å estimere behandlingseffekten av flere typer autoritære regimeoverganger.

1.3 Masteroppgavens struktur

I kapittel 2 presenteres de sentrale konseptene av interesse i masteroppgaven. Først blir det redegjort for demokrati- og autokratibegrepet. Jeg begynner med dette fordi autokratiseringsbegrepet er uløselig knyttet til disse begrepene. Deretter etableres et konseptuelt rammeverk for den komparative analysen av autokratisering. Kapittelet tar deretter for seg økonomisk vekst som konsept, og diskuterer ulike kilder som er antatt å fremme vekst.

Avslutningsvis følger en kort gjennomgang av autokratisering og økonomisk vekst i kontekst av historiske bølger av demokratisering og autokratisering. I kapittel 3 kommer litteraturgjennomgangen. Grunnen til at jeg velger å plassere litteraturgjennomgangen før det teoretiske rammeverket, er at litteraturen danner utgangspunktet for de teoretiske og metodiske valgene jeg tar videre i oppgaven. Selv om hovedvekten av litteraturen om autokratisering og økonomisk vekst er samlet i litteraturgjennomgangen, vil også andre deler av oppgaven ha innslag av sentral litteratur på dette og tangerende forskningsfelt. I kapittel 4 settes det teoretiske rammeverket, som igjen danner grunnlag for formuleringen av hypoteser.

Kapittel 5 introduserer den metodologiske tilnærming. Her diskuteres kausalitetsbegrepet, og hvilke utfordringer som følger av ulike tilnærminger. Særlig vekt blir lagt på kausalitet i henhold til den kontrafaktiske tradisjonen. Denne diskusjonen veileder oppgavens valg om å etablere et økonometrisk rammeverk. Dette følges av en redegjørelse av metodene, og deres respektive fordeler og ulemper. I kapittel 6, beskrives hvilke data som er blitt brukt for å måle og operasjonalisere autoritære regimeoverganger og økonomisk vekst. For å illustrere operasjonaliseringen nærmere anvendes autokratiseringsprosesser i Tyrkia som eksempel. Dette følges av en gjennomgang av kovariatene som inkluderes i analysene. Hensikten med kovariatene er å kontrollere for andre faktorer som kan påvirke vekst, og representerer endogene determinanter fra litteraturen.

I kapittel 7 presenteres resultatene. Først vises deskriptiv statistikk, etterfulgt av hovedresultatene fra analysene. Som nevnt i innledningen argumenterer oppgaven for at autokratisering kan ta ulike former. Dette resulterte i konstruksjonen av to separate datasett, for å analysere to ulike typer autoritære regimeoverganger. Først presenteres resultatene for effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati. Deretter, presenteres resultatene for effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på økonomisk vekst. Resultatene med interaktive faste-effekter blir presentert først, etterfulgt av panelmatching. Tanken er at estimering med panelmatching fungerer som en gjennomgående robusthetstest av resultatene med interaktive faste-effekter. I kapittel 8 blir hovedfunnene oppsummert, etterfulgt av en diskusjon som har til hensikt å besvare oppgavens problemstilling. Gjennomgående i diskusjonen vil det også understrekes begrensinger ved ulike aspekter ved oppgaven, og belyse ulike mulige implikasjoner som følge av disse. Kapittelet avsluttes med en kort konklusjon.

2. Konsepter og kontekst

2.1 Demokrati og demokratiske regimetyper.

Tross at autokratisering er det sentrale konseptet av interesse, er fenomenet uløselig knyttet til demokratibegrepet. Derfor er det nødvendig å definere hva et demokratisk regime er, og hvordan det står i relasjon til autokratibegrepet. Mer overordnet, kan et politisk regime defineres som et sett med formelle og uformelle regler som regulerer valg av politiske ledere og politiske beslutninger (Geddes, Wright, og Frantz 2014). Inklusjonen av uformelle regler i denne definisjonen begrunnes med at autokratier ofte skjuler reglene som former og begrenser politiske valg. Definisjoner av regimer som prosesser som regulerer ledervalg, og ikke ut fra spesifikke ledere eller koalisjoner, er et viktig utgangspunkt fordi det holder mulighetene åpne for at regimeendringer kan føre til nye typer autokrati (Gleditsch og Choung 2004, 3). Med dette som utgangspunkt, kan politiske regimer kategoriseres etter deres respektive karakteristika. Det eksisterer imidlertid et mangfold av definisjoner om hva demokratiet er, og hvilke vilkår som må oppfylles for at regimet kan klassifiseres som et demokrati. Møller og Skaaning (2013b, 43) rangerer eksempelvis ulike typer av demokratiske regimer fra lav til høy på en konseptuell «stige», basert på deres definisjoner og kriterium.

Nederst på stigen er *det minimalistiske demokratiet* lokalisert. Dette er basert på Schumpeters definisjon av demokratiet som en institusjonell ordning når det gjelder å treffe politiske beslutninger. Definisjonen innebærer at individer kan tilegne seg beslutningsmakt gjennom å konkurrere om folkets stemme ved valg (Møller og Skaaning 2013a, 43). Definisjonen videreføres av (Przeworski et al. 1996). Forfatterne betrakter demokratiet som et system eller regime som etter konkurransedyktige valg gjør det mulig å tiltrå regjeringposter. Et demokrati forutsetter imidlertid at opposisjonen må ha muligheter til å vinne ved valg, og tiltre i de posisjonene de har vunnet. Przeworski et al. supplerer disse vilkårene med et viktig tilleggskriterium som tilsier at dersom et system skal kunne kalles demokrati, så må det også kunne antas at partier kan tape valg. Med andre ord er *maktveksling* en fundamental betingelse for å kategorisere et regime som demokratisk. Et annet viktig element er at et regime ikke kan være demokratisk dersom regjeringssjefen eller lovgivende makt *ikke* er valgt, og det kan heller ikke anses å være et demokratisk regime dersom det kun består av ett parti. Hvis de som styrer skulle benytte seg av sin makt til å utfordre eller overprøve den lovgivende forsamlingen, og i neste omgang endre grunnloven til egen fordel, foreligger det et klart brudd på denne regelen (Przeworski et al. 1996, 51) Ifølge denne definisjonen er diktaturer, eller autokratier de

regimene som ikke tilfredsstillende samtlige av de nevnte betingelsene. Slike nødvendige betingelser står sentralt i den minimalistiske demokratiforståelsen, der formålet er å unngå målefeil. Tanken er at graden av relabiliteten øker ettersom demokratibegrepet forblir adskilt fra andre overlappende begreper (Knutsen 2021c).

Neste nivå på stigen er *valgdemokratiet*. Disse krever konkurransedyktige valg, men i tillegg er det en forutsetning at stemmeretten er universell, rettferdig og fri for uregelmessigheter. Med andre ord så skilles valgdemokratier på basis av valgrettigheter (Møller og Skaaning 2013a, 44). Går vi ytterligere et steg opp på stigen finner vi *polyarkiet*, et begrep hentet fra Dahl (1971). I motsetning til demokratiet som forblir et teoretisk ideal, beskrives polyarki som et ukomplett demokratisk regime som innebærer allmenn stemmerett, politiske og sivile rettigheter, samt åpenhet for offentlig konkurranse (Dahl 1971, 8). I henhold til Dahl, kan politiske regimer klassifiseres langs to dimensjoner; *konkurranse* mellom politiske partier gjennom valgkanalen, og grad av *deltagelse* i form av hvor utbredt rettighetene til å delta i politiske prosesser er i befolkningen. Bare gjennom disse kjernedimensjonene sikres regjeringers lydighet ovenfor preferansene til innbyggerne (Bao 2022, 11). For Dahl er demokratibegrepet imidlertid forbeholdt politiske system som igjen må oppfylle flere andre kriterier. Til dette spesifiserer Dahl (1998) også fem institusjonelle garantier for at konkurranse og deltakelse skal kunne realiseres. Disse er *valgte representanter, frie og rettferdige valg, ytringsfrihet og alternative kilder til informasjon og inkluderende medborgerskap*. Valgte representanter og frie og rettferdige valg er først og fremst relevante for deltakelse, mens de tre sistnevnte står som søyler for reell politisk konkurranse mellom politikere (Knutsen 2021c, 61).

Øverst på den konseptuelle stigen står det liberale demokratiet (Møller og Skaaning 2013). Dette kjennetegnes ved samtlige nevnte kriterier - som frie og inkluderende valg, organisasjons- og ytringsfrihet, og i tillegg høy grad av rettsikkerhet. Her betraktes rettsikkerhet som selve vernet for at lover og regler skal følges, men ikke anvendes upartisk (Møller og Skaaning 2013, 44). Det liberale demokratiet kjennetegnes, ifølge Fukuyama, ved tre sentrale institusjoner; staten, rettsikkerhet og demokratisk ansvarliggjøring. Disse komplementerer og balanserer hverandre (2015, 12). I praksis betyr dette at lovgivende forsamling og rettsvesenet kan begrense, kontrollere og ansvarliggjøre utøvende makt, samt beskytte individuelle friheter (Lührmann, Tannenberg, og Lindberg 2018). I likhet med demokratiske regimetyper finnes det et bredt omfang av kategoriseringer av autokratier, som adskiller regimer ut fra variasjon langs en rekke politiske dimensjoner.

2.2 Autokrati og autoritære regimetyper

Tross stor variasjon innad i autoritære regimetyper, er de kanskje bare forent i at autokratier mislykkes i å imøtekomme demokratiske kriterier (Nyrup 2020, 12). Sånn sett kan autokrati som konsept anses som demokratiets negative motpol (Goertz 2012). Noen definerer et autoritært regime som de uformelle og formelle reglene som avgjør hvilke interesser som blir representert i det autoritære lederskapet, og om disse kan begrense diktatoren (Geddes, Wright, og Frantz 2014, 314). Denne definisjonen bygger på Bueno de Mesquita et al. (2003) som klassifiserer politiske regimer etter antallet medlemmer i *vinnerkoalisjonen*. Vinnerkoalisjonen er gruppen som lederen støtter seg til for å bli sittende ved makten (Knutsen 2021c, 19). Tanken er at gruppens karakteristika er avgjørende for å forstå autoritære regimer og adferden til det autoritære lederskapet (Geddes, Wright, og Frantz 2014). Basert på dette klassifiserer forfatterne autokratier som personalistiske regimer, militærregimer, ettpartiregimer, og autoritære monarkier. Dette står i likhet til Cheibub, Gandhi, og Vreeland (2010) der diktaturer plasseres i et sett av underkategorier, henholdsvis autoritære monarkier, militære regimer og sivile diktaturer.

Andre definerer etter graden av demokrati, der autoritære regimer blir forstått som en *restkategori* (Gandhi 2008). For eksempel anser Svoboda (2012, 20) et autokrati som en restkategori som inneholder alle land som ikke oppfyller etablerte demokratiske kriterier, som for eksempel tilstedeværelsen av frie, rettferdige og konkurransedyktige valg. Felles for flere slike definisjoner er at konkurransedyktige valg betraktes som det fundamentale kriteriet for demokratiet og markerer et kritisk skille mellom demokratiske- og autoritære regimer. Det er imidlertid svært mange autoritære regimer som også avholder politiske valg (Gandhi 2015, 448). I tillegg har noen autokratier institusjonaliserte systemer med lovgivere og partier, mens andre regimer er preget av ukoordinerte- og lite fungerende institusjoner (Nyrup 2020, 12). Andre utvider derfor autokratibegrepet til også å gjelde deltakelsesaspektet ved demokratiet. For eksempel definerer Lüthmann, Tannenberg, og Lindberg (2018, 63) et autokrati som et regime der makthaverne ikke er ansvarlige overfor innbyggerne etter Dahls betingelser. Denne definisjonen skiller mellom demokrati og autokrati ut fra om de folkevalgte makthaverne er *de-facto* ansvarlige for borgerne mellom valg. Denne oppfatningen krever ikke bare frie og rettferdige valg, men også de frihetene som gjør dem meningsfulle (Diamond 2002). Dette gjør det mulig å skille mellom demokratier og såkalte *valgautokratier* (Lüthmann, Tannenberg, og

Lindberg 2018, 62). Det som skiller valgautokratier fra demokratier er at folkevalgte i sistnevnte er *de facto* ansvarlige overfor innbyggerne mellom valg (Schedler 2013). Valgautokrati ligger tett opptil ideen om såkalte hybridregimer i form av *konkurransedyktige autoritære regimer*, som både innehar demokratiske og autoritære institusjoner (Levitsky og Way 2002). Til tross for tilstedeværelsen av valgkonkurranse i slike regimer, er den ikke betydelig nok til å kunne klassifisere regimet som demokratisk (Knutsen 2021c, 29). Det er fordi valgautokratier *de facto* undergraver de demokratiske valginstitusjonene, slik at den innebygde ansvarliggjøringsmekanismen eroderes (Schedler 2013). Dette skjer gjennom betydelige uregelmessigheter mellom valgperioder i form av begrensninger på partikonkurranse og andre brudd på Dahls institusjonelle garantier (Lührmann, Tannenberg, og Lindberg 2018, 62). Valgautokratier skiller seg imidlertid fra fullverdige autokratier (Levitsky og Way 2002, 53). Hovedskillet mellom dem, er at lukkede autokratier ikke avholder direkte, eller indirekte flerpartivalg for utøvende og lovgivende makt, eller at valgene avholdes som en fasade uten noe *de-facto*-konkurranse (Schedler 2013, 3). Slike regimer ledes typisk av et monarki, en militærjunta eller en sivil diktator som ofte er leder for et politisk parti (Cassani og Tomini 2020, 278). Globalt sett peker det overordnede mønsteret de siste 200 årene på en endring der lukkede autokratier er i nedgang, mens de fleste regimer er å anse som demokratier eller valgautokratier (Knutsen 2021c, 31). Til nå har jeg beskrevet ulike definisjoner og forståelser av demokrati og autokrati som politiske regimetyper. Det er imidlertid ikke regimetyper, men regimeendringer mellom politiske regimer som er fenomenet av interesse.

2.3 Autokratisering: Det overordnede konseptet av interesse

I det følgende skal *autokratisering* defineres, samtidig som det skal vektlegges hvilke karakteristika som vurderes som vesentlige innenfor konseptets kontekst. Dette blir bestemmende for hvilke kausale egenskaper konseptet kan hevdes å besitte. Ifølge Goertz (2012, 30), er konseptualisering en ontologisk prosess der det første steget er å identifisere konseptets negative motpol. I tråd med dette har flere foreslått at autokratisering er det motsatte av demokratisering, og er overordnet andre relaterte konsepter som *demokratisk tilbakegang* eller *demokratisk sammenbrudd* (Cassani og Tomini 2019; Lührmann og Lindberg 2019; Skaaning 2020). For eksempel har Bermeo beskrevet demokratisk tilbakegang som de konkrete strategiene som statlige aktører bruker med hensikt om å svekke, eller demontere demokratiske institusjoner (2016, 17).

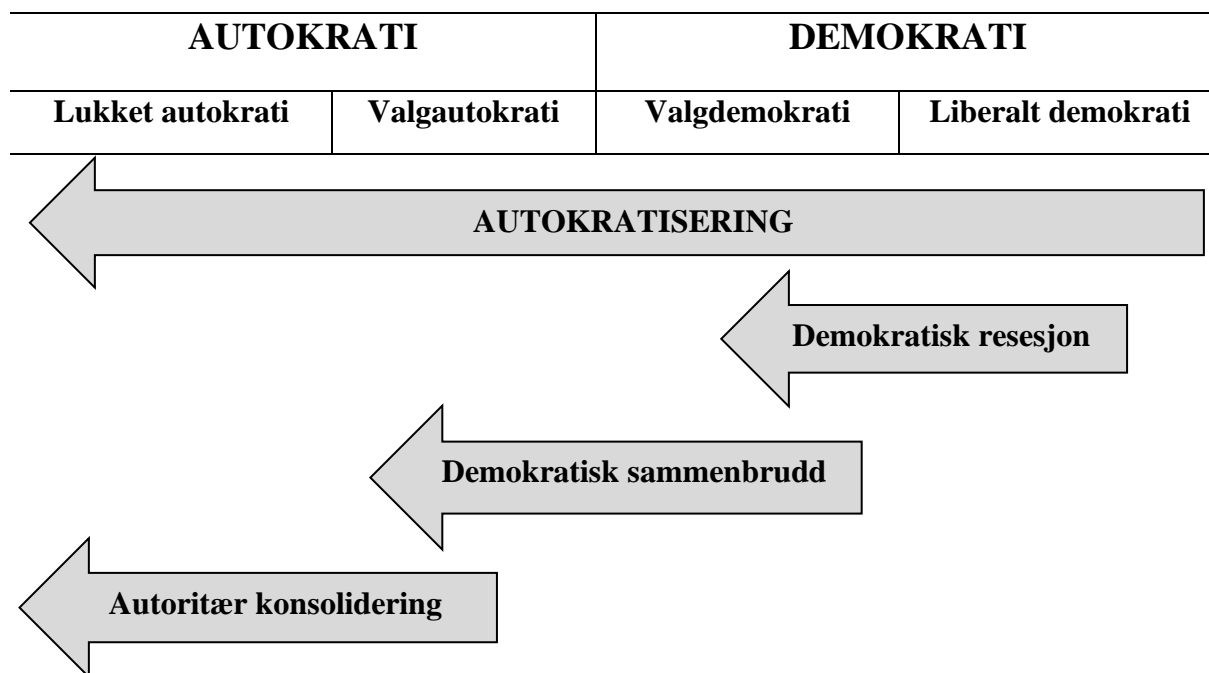
Ved å etablere demokratisering og autokratisering som motpoler, kan autokratisering defineres som en serie av regimeendringer som går i retning *av* autokrati (Cassani og Tomini 2020). Denne definisjonen er svært lik den av Lührmann og Lindberg (2019, 1110) som definerer autokratisering som enhver bevegelse vekk *fra* demokrati. Felles for begge definisjonene er at de vektlegger og teoretiserer et underliggende og retningsbestemt kontinuum mellom demokratisering og autokratisering (Goertz 2012, 35). Langs et slikt kontinuum vil en eventuell regimeovergang fra demokrati til autokrati være et resultat av en lengre utvikling der et regime er i *transformasjon* (Edgell, Maerz, et al. 2020; Maerz et al. 2021). Dette impliserer at en transformasjon kan begynne lenge før det gamle regimet formelt, eller de facto bryter sammen (Francisco 2000, 83). En slik transformasjon kjennetegnes av endringer av de formelle og uformelle institusjonene som regulerer hvordan politisk autoritet både blir tildelt og utøvd i et regime (Cassani og Tomini 2019, 123). En regimeovergang kan derfor defineres som en politisk hendelse som begynner med det gamle regimets kollaps (Francisco 2000, 42). Konsekvensen av regimeovergangen kan være at regimet etablerer nye myndighetsinstitusjoner for å bringe dem i samsvar med de nye politiske føringene. Dette kan eksemplifiseres med tilfellet Tyrkia og AKP-regjeringens maktovertakelse i 2002 som gradvis har gjennomført en rekke reformer som har ført til utvidelser av utøvende makt på en rekke områder, og er betegnet som «et langsomt kupp» (Bermeo 2016, 11). Denne utviklingen er nært relatert til Venezuela under Chavez der regimeovergang i retning autokrati skjedde inkrementelt gjennom flere institusjonelle reformer (Gamboa 2017, 457). Felles for begge tilfellene er at regjeringene viser til at de er demokratisk valgt, og dermed i sin fulle rett til å implementere vesentlige endringer av landets institusjonelle design.

Hvorvidt demokratisering og autokratisering *bør* forstås som kontinuerlige eller ikke er et omdiskutert spørsmål i litteraturen. Det er i hovedsak to motstridende måter å tilnærme seg konseptualisering av regimeendring mellom demokrati og autokrati, henholdsvis som *forskjell i type* og som en *forskjell i grad* (Collier og Adcock 1999; Bogaards 2012). Forskjellen mellom tilnærmingene beror hovedsakelig på tilnærmingens ontologiske antagelser (Maerz et al. 2021, 3). I henhold til forskjell i type, er demokratiet og autokratiet dikotomier der enhver regimeovergang mellom dem er mulig å observere empirisk. Forskjell i grad, konseptualiserer et kontinuum mellom demokrati og autokrati, der regimeoverganger observeres som inkrementelle (årlige) endringer over tid. Hovedargumentet for å konseptualisere fenomener som kontinuerlige langs et kontinuum, er at problemet med *gråsoner* adresseres (Goertz 2012, 34). Flere har for eksempel pekt på at perioden etter den kalde krigen er kjennetegnet av

fremveksten av konkurransedyktige autoritære regimer der makthaverne manipulerer de formelle demokratiske reglene, uten at de evner å eliminere dem totalt. (Levitsky og Way 2002). Tilhengere av å konseptualisere autokratisering som kontinuerlige, argumenterer i tillegg for at demokratier ikke bryter sammen uten først å ha gått gjennom en periode med betydelige regimeendringer (Boese, Lindberg, og Lührmann 2021). I tiden etter den kalde krigen har flere regimeoverganger blitt til som resultat av en gradvis svekkelse av demokratiske institusjoner. Denne formen for demokratisk sammenbrudd kan skje trinnvis, for eksempel i form av et *administrative kupp* (Bao 2022, 12). Her spiller demokratisk valgte ledere ofte en nøkkelrolle i å undergrave og styre demokratiet mot dens kollaps med hensikt om å etablere et nytt autoritært styre. Dette står i kontrast til plutselige reverseringer til autokrati, eller forverring av et autoritært regime som følge av borgerkrig, militærkupp, eller valgjuks (Lührmann og Lindberg 2019, 1098).

Basert på utfordringen med gråsoner som ble aktualisert i tiden etter den kalde krigen, ser jeg det som hensiktsmessig å plassere masteroppgaven innenfor den kontinuerlige tilnærmingen. Dette konseptuelle valget får imidlertid tre viktige, definisjonsmessige implikasjoner for autokratiseringsbegrepet som bør understrekes. Den første er at dersom autokratisering er et kontinuerlig fenomen, så betyr det at autokratisering kan forekomme i ulik *grad*. For det andre impliserer det at autokratiseringsprosesser kan starte i et demokratisk regime, lenge før det eventuelt skulle bryte sammen og transformeres til et autokrati. For det tredje betyr det at autokratisering kan forverre demokratiske institusjoner i demokratier, men og i allerede eksisterende autokratier (Lührmann og Lindberg 2019, 1098). Den konseptuelle strukturen til autokratisering er visualisert i Figur 2.1 nedenfor. Figuren viser at dersom autokratiseringsprosesser starter i et demokrati, setter dette i gang en *demokratisk resesjon* som transformerer regimet i vesentlig grad og kan - men ikke nødvendigvis - lede til *demokratisk sammenbrudd*. Det demokratiske sammenbruddet representerer regimeovergang fra demokrati til autokrati, og skjer som konsekvens av en betydelig nedgang i graden av politisk konkurranse og politisk deltagelse (Bao 2022, 12). Sammenbruddet representerer med andre ord det kritiske skillet mellom demokrati til autokrati. Dersom et regime opplever ytterligere forverring av demokratiske institusjoner etter overgangen til autokrati, blir dette definert som *autoritær regimekonsolidering* (Lührmann og Lindberg 2019, 1100). Både demokratiske og autoritære regimer streber etter å oppnå regimekonsolidering (Göbel 2011, 180). I autoritære regimer kan ytterligere konsolidering imidlertid forstås som et bevisst forsøk av lederskapet i regimet til å befeste sine maktposisjoner.

Figur 2.1 Autokratisering konseptualiseres regimeendring i retning av autokrati. Basert på figurer i Lührmann og Lindberg 2019 og Maerz et al. (2021).

2.4 Analytisk tilnærming til regimeoverganger i retning av autokrati

Som nevnt ovenfor, blir autokratisering forstått som et fenomen som både kan oppstå i demokratier og i autokratier. Dette impliserer at autokratiseringsbegrepet omfatter flere typer retningsbestemte regimeoverganger. For å systematisere dette, anvendes det komparative rammeverket som er foreslått i Cassani og Tomini (2019). Forfatterne forutsetter at autokratisering kan generere seks ulike typer regimeoverganger som alle går i retning av autokrati. At autokratisering kan ta ulike former, gjør at autoritære regimeoverganger kan differensieres basert på ulike dimensjoner. Dette rammeverket er typologisert og vist nedenfor i tabell 2.1. For å differensiere mellom ulike typer retningsbestemte regimeoverganger, blir regimer klassifisert i henhold til kontinuumet mellom demokrati og autokrati som ble diskutert ovenfor. Dette beror på en firedelt regimeklassifisering som er bredt anvendt i litteraturen om regimetyper, regimeoverganger og autokratisering som består av: *liberalt demokrati*, *valgdemokrati*¹, *valgautokrati*, og *lukket autokrati* (Diamond 2002; Schedler 2013; Miller 2015; Lührmann, Tannenber, og Lindberg 2018; Cassani og Tomini 2019). Med dette som utgangspunkt, baserer typologien i Tabell 2.1 seg på begrepene *kvalitet* og *kvantitet*, som representerer en klassisk tilnærming for å konseptualisere endringer mellom ulike politiske

¹ Diamond (2002) og Cassani (2029) anvender opprinnelig begrepet *defekt demokrati* istedenfor valgdemokrati. Innholdsmessig er begrepene imidlertid substansielt like, og forankret i samme demokratiteori.

regimer (Sartori 1987; Collier og Adcock 1999). I dette tilfellet anvendes begrepene for å illustrere forskjellene mellom ulike regimeoverganger, som alle går i retning av autokrati.

Tabell 2.1 En typologi av autokratisering, basert på kvalitet og kvantitet.

		KVALITET	
		<i>Moderat</i>	<i>Radikal</i>
KVANTITET	<i>Ufullstendig</i>	Liberalt demokrati → Valgdemokrati	Liberalt demokrati → Valgautokrati Valgdemokrati → Valgautokrati
	<i>Fullstendig</i>	Valgautokrati → Lukket autokrati	Liberalt demokrati → Lukket autokrati Valgdemokrati → Lukket autokrati

Kilde: Basert på illustrasjoner i Cassani og Tomini (2019, 130) og Cassani og Tomini (2020, 279)

Kvalitet, referer til om regimeovergangen gikk fra demokrati til autokrati, og består igjen av to underkategorier (Cassani og Tomini 2020, 278). Den første underkategorien beskriver autokratisering som *radikal*, hvis regimeskiftet innebar en overgang fra demokrati til et valgautokrati eller lukket autokrati. Til forskjell beskrives autokratisering som *moderat* hvis regimeskiftet medførte overgang fra liberalt demokrati til valgdemokrati, eller fra et valgautokrati til et lukket autokrati. *Kvantitet*, beskriver hvor autoritært et regime har blitt som følge av autokratisering (Cassani og Tomini 2020, 280). Kvantitetsbegrepet består igjen av to underkategorier, henholdsvis om overgangen kan anses for å være *fullstendig* eller *ufullstendig*. Uansett hvilken regimetype et land har vært før regimeskiftet, kan autokratisering alltid beskrives som fullstendig dersom resultatet var en overgang til et lukket autokrati. Et eksempel på en radikal og fullstendig regimeovergang kan eksemplifiseres med president Alberto Fujimori i Peru. Til tross for at Fujimori ble demokratisk valgt i 1990 gikk det bare to år før han avskaffet nasjonalforsamlingen og endret sentrale deler ved grunnloven (Francisco 2000, 75). I kontrast til dette, er overganger fra liberalt- til valgdemokrati, eller valgdemokrati til valgautokrati alle eksempler på ufullstendige regimeoverganger.

Relevansen av den komparative typologien kan også knyttes til regimene i Tyrkia og Venezuela. Dette er regimer som manipulerer valgene på en måte som gjør at den politiske konkurransen ikke kan betraktes som reell (Knutsen 2021c, 29). Dette har fått flere til å peke på at demokratiet har brutt sammen i regimene i løpet av 2000-tallet, det til tross for det

eksisterer opposisjonelle partier, og at det fortsatt avholdes flerpartivalg (Lührmann og Lindberg 2019; Maerz et al. 2021). I henhold til den komparative typologien, ville slike tilfeller kunne anses som eksempler på radikale, men ufullstendige former for autokratisering. På en måte kan regimetyper betraktes som en svært ufullstendig form for teori, fordi typologier fremhever spesifikke egenskaper ved regimer (Coppedge 2012, 57). I tillegg kan typologier besitte forklaringskraft, legge til rette for fordelingen og valg av empiriske case (Møller og Skaaning 2017). Den komparative typologien kan også tjene som et teoretisk verktøy for å belyse problemstillingen, fordi den viser at autokratisering tar ulike former og at autokratisering både påvirker ulike demokratiske og autoritære regimer. I sammenheng med økonomisk vekst, kan typologien anvendes for å undersøke om veksteffekter varierer ut ifra om utfallet av autokratisering var regimeovergang fra demokrati til autokrati, eller mellom ulike typer autokrati. På den annen side spesifiserer ikke typologier *hvilken* forskjell det gjør om et regime besitter disse egenskapene eller ikke. Til dette kreves mer fullstendig teori til å beskrive hvordan autokratisering vil påvirke spesifikke utfall (Coppedge 2012). Det teoretiske rammeverket vil etableres i kapittel 4. Før det, skal det redegjøres for økonomisk vekst som konsept.

2.5 Økonomisk vekst

Økonomisk vekst fanges opp av begrepet *bruttonasjonalprodukt* (BNP), definert som alt som blir produsert i et land over tid (Holden og Keeping 2016, 46). Ideen om at økonomisk vekst kan føre til sosial transformasjon har en lang historie innen politisk økonomi, og kan spores tilbake til klassiske økonomer som Smith, Malthus, Ricardo og Marx (Rochon og Rossi 2016, 212). Generelt, er tanken innen økonomiske teorier at økonomisk vekst fører til en gjennomsnittlig bedring av innbyggernes evne til å konsumere materielle varer og tjenester (Rochon og Rossi 2016, 213). Slik sett er økonomisk vekst i land svært betydningsfull for den materielle velstandsutviklingen over tid (Davidsen 2012, 351). I tillegg er det sannsynlig at innbyggernes materielle velstandsutvikling er den viktigste enkeltfaktoren som påvirker individuelle inntektsnivåer (Barro og Sala-i-Martin 2004, 8). Ifølge Barro og Sala-i-Martin, er det viktig å undersøke determinantene for økonomisk vekst, fordi determinantene bidrar til å forstå hvordan levestandarden i verden kan forbedres, og dermed redusere verdens fattigdom (2004, 6). På den annen side er ikke økonomisk vekst ensbetydende med at befolkningen får det bedre. For eksempel går det et viktig skille mellom økonomisk vekst og fordelingsbegrepet, i form av fordeling mellom individer eller sosiale klasser (Rochon og Rossi 2016). I tillegg, forteller BNP-begrepet ingenting om hvordan produksjonen i samfunn blir anvendt. Derfor bør

enhver tolkning av BNP-verdier gjøres med forsiktighet. For eksempel kan den materielle velstanden i et land være lav selv om BNP per innbygger er høyt, hvis for eksempel inntektsfordelingen i samfunnet er svært lav (Holden og Keeping 2016, 68). Et annet viktig skille går mellom økonomisk vekst og *økonomisk utvikling*. Ifølge Rochon og Rossi (2016) er økonomisk utvikling et bredere begrep som ofte brukes for å beskrive prosessene med økonomisk vekst, og strukturelle endringer i land med lavere inntektsnivåer. Det finnes også kritikk av BNP-begrepet og hvordan det legger føringer for den økonomiske politikken (Coyle 2014, 4). For eksempel er det en rekke andre forhold som kan påvirke velferden i et land, men som ikke inkluderes i BNP. Slike forhold inkluderer innbyggernes helsetilstand og dødelighet, samt omfanget av sosiale problemer og kriminalitet. Derfor anvender FN i mange sammenhenger en indeks for menneskelig utvikling - human development index (HDI). På tross av disse innvendingene argumenteres det for at økonomisk vekst er essensielt for å holde arbeidsledigheten lav, og er en sentral forutsetning for inntektsfordeling (Coyle 2014, 137).

Vekst i BNP er det mest brukte målet på endringer i økonomisk aktivitet, og blir vanligvis målt som en prosentvis endring av BNP innenfor en gitt tidsperiode, og (Martínez 2022; Coyle 2014). Denne masteroppgaven anvender økonomisk vekst for å beskrive den dynamiske utviklingen til veksten i BNP i form av vekstrate, isteden for BNP-nivået. I motsetning til *nivået* av BNP, vil variasjonen i BNP-vekst ofte være større fra år til år. For eksempel kan en si at økonomien vokste med tre prosent på ett år, noe som betyr at BNP er tre prosent høyere dette året enn det var på samme tid i året før. Når det kommer til økonomisk vekst er man oftest interessert i utviklingen i BNP per innbygger (Davidsen 2012, 362). Også når et land blir vurdert for å være rikt eller fattig, blir dette vanligvis gjort ved å referere til BNP per innbygger (Barro og Sala-i-Martin 2004, 28). Viktigheten av å differensiere mellom BNP og BNP per innbygger kan illustreres med følgende eksempel. I India produseres det mer BNP enn i Nederland, men når BNP deles på antall innbyggere er den gjennomsnittlige inntekten for hver person betydelig mindre i India enn i Nederland (Barro og Sala-i-Martin 2004).

Som nevnt skal BNP-begrepet fange den samlede økonomiske verdiskapingen til et land og inkluderer produksjon der produktet selges på markedet, både av privat og offentlig næringsvirksomhet (Holden og Keeping 2016, 48). I tillegg regner BNP med produksjonen til utenlandske bedrifter, gitt at bedriften er fysisk lokalisert i landet. BNP beregner også produksjon fra offentlig forvaltning og ideelle organisasjoner som ikke kan kjøpes på produktmarkedet (Davidsen 2012). En mulig utfordring med begrepet er at ikke alt som blir

produsert i et land blir fanget opp. For eksempel blir ikke ulønnet arbeid i hjemmet, eller uregistrert økonomisk virksomhet inkludert i BNP (Holden og Keeping 2016, 48). Dette kan representere en utfordring for en komparativ analyse som undersøker sammenhenger mellom autokratisering og økonomisk vekst, ettersom den uoffisielle økonomien utgjør rundt halvparten av all økonomisk aktivitet i mange utviklingsland (La Porta og Shleifer 2008). Det offisielle BNP-tallet kan derfor være betydelig lavere enn den faktiske verdiskapingen i land med stor uoffisiell økonomi, fordi den uregistrerte delen av økonomien undervurderes i beregningen av BNP.

Det er imidlertid ikke bare underrapportering som kan skape utfordringer, men også overrapportering. I undersøkelser av sammenhenger mellom autokratisering og vekst, er det betimelig å problematisere hvorvidt en kan stole på BNP-estimaterne fra autokratier (Martínez 2022, 2732). Siden BNP vanligvis beregnes av de nasjonale statistiske byråene, kan beregningene være sårbare for manipulasjon. De nasjonale byråene estimerer BNP-vekst basert på informasjon fra flere kilder som banker, offentlige tjenester og undersøkelser av husholdninger og bedrifter (Martínez 2022, 2736). Men fordi BNP er en av de viktigste indikatorene på tilstanden til et lands økonomi, skaper dette et insentiv for myndighetene - i både demokratier og autokratier - til å overrapportere landets økonomiske vekst. Til tross for at overrapportering kan skje i begge regimetyper, er kontrollmekanismene som skal forhindre manipulering av offisiell statistikk betydelig svakere i autokratier enn i demokratier. Ved å bruke satellitt-målte nattlys som et alternativt mål på BNP-vekst i autokratier, finner Martínez (2022) at autoritære regimer overrapporterte den årlige gjennomsnittlige veksten med rundt 35 prosent. Til tross for utfordringene og alternative mål, forblir BNP-begrepet det viktigste konseptet for å måle og sammenligne verdiskapingen i nasjonale økonomier (Coyle 2014).

Ovenfor har jeg redegjort for hvilke egenskaper og begrensninger som ligger innenfor BNP som konsept. I det følgende skal det diskuteres prosesser og faktorer som antas å bidra til økonomisk vekst.

2.6 Ulike perspektiver på kilden til økonomisk vekst

Det finnes et bredt utvalg av innfallsvinkler og teoretiske diskusjoner om økonomisk vekst som fenomen, og hvilke determinanter som påvirker prosessen. Ifølge Mokyr (1990, 4) er økonomisk vekst - historisk sett - et resultat av fire ulike prosesser. Den første prosessen er

relaterer seg til *investeringer*, forstått som en økning i kapitalbeholdningen. Tanken er at økonomisk vekst vil forekomme dersom kapitalbeholdningen akkumuleres raskere enn veksten i arbeidsstyrken. Dette er fordi at hver arbeider vil ha mer kapital tilgjengelig, og følgelig vil vekst forekomme i form av at produksjon per innbygger øker (Mokyr 1990, 4). Denne tilnærmingen knytter seg til den nyklassiske solow-modellen som har vært svært innflytelsesrik innen vekstteori (Davidsen 2012). Ifølge Mokyr (1990, 5) er den andre prosessen såkalt smithiansk økonomisk vekst gjennom *handel*, og baserer på arbeidene til Adam Smith (1776) som mente at handel fører til vekst i nasjonens rikdom. Årsaksmekanismen mellom handel og vekst knyttes til tanken om at arbeidsdeling - gjennom spesialisering og tilpasning av arbeidsferdigheter - er fordelaktig når det gjelder produktivetsoppgang og vekst (Aghion og Durlauf 2005, 562). Den tredje prosessen dreier seg som *befolkningsvekst*. Tanken er at en liten befolkning ikke kan utnytte produksjonsfordelene ved spesialisering og arbeidsdeling på samme måte som en stor befolkning i vekst (Mokyr 1990, 5). På den annen side kan vedvarende befolkningsvekst lede til knapphet om andre ressurser som land og naturressurser, noe som igjen kan lede til avtagende avkastning (Bergheim 2008, 83). Den siste prosessen kalles for *schumpeteriansk vekst* som følge av teknologisk innovasjon. Mokyr legger stor betydning på denne prosessen, og anser økonomisk vekst som et resultat av kontinuerlig teknologisk endring og innovasjon. Disse endringene er antatt til å øke produksjonskapasiteten, samtidig som produksjonskostnadene reduseres (Davidsen 2012, 389).

Diskusjonen om hvilke faktorer som bidrar til vekst, kan også kontrasteres mellom den *nyklassiske-* og *keynesianske tradisjonen* innen politisk økonomi. Overordnet kan nyklassisk vekstteori knyttes til *Says lov*, som i korthet hevder at tilbud skaper etterspørsel. Med andre ord vil et økt tilbud av arbeid og kapital gjøre at vi både kan, og vil produsere mer. Nyklassiske vekstmodeller forklarer økonomiske vekst hovedsakelig gjennom *faktorakkumulering* av produksjonsfaktorer som teknologisk innovasjon og fysisk eller menneskelig kapital (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005, 388). I solow-modellen blir for eksempel variasjonen i vekst mellom land hovedsakelig forklart gjennom sparing. Dette beror på aksiomatiske påstander innen nyklassisk vekstteori, som antar at sparing er det samme som fremtidig investering. Lucas (1988) utarbeidet en annen nyklassisk vekstteori som la betydelig mer vekt på fysisk- og humankapital. Felles for dem begge er at variasjon i vekst mellom land er forklart gjennom preferansene til rasjonelle aktører på individnivå (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005, 388). I tråd med Says lov, forstås økonomisk vekst av den nyklassiske tradisjonen som prosesser som skjer på *tilbudssiden* av økonomien. Med tilbudssiden, menes det at årsaken til

endringer i vekst er en funksjon av endringer hos dem som tilbyr produktene. Tanken er at en økning i tilgangen til produksjonsfaktorer vil gjøre at bedriftene produserer mer, mens det motsatte skjer dersom tilgangen begrenses (Holden og Keeping 2016, 34). Dette betyr at vekst i økonomiens potensielle produksjonsevne, er et resultat av en økning i produktivitet, og/eller tilgjengelighet av arbeid og kapital (Rochon og Rossi 2016, 218).

Den nyklassiske teoritradisjonen står i sterk kontrast til det heterodokse, eller keynesianske perspektivet på økonomisk vekst. Denne retningen avviser Says lov, og argumenterer for at det ikke eksisterer en enkelt mekanisme som kan forårsake at aggregert etterspørsel automatisk justerer seg etter produksjonen (Rochon og Rossi 2016, 218). Ifølge denne tradisjonen er økonomisk vekst - både på kort og lang sikt - et resultat av vekst i aggregert etterspørsel over tid. Med andre ord er det endringer på *etterspørselssiden* i økonomien som er årsaken til svingninger i økonomisk vekst. Den generelle tanken er at individer og husholdninger vil øke forbruket sitt hvis det er optimisme og forventninger om vekst i tiden fremover. Dersom flere begynner å etterspørre og kjøpe flere varer og tjenester, vil bedriftene øke produksjonen og ansette flere. I sum, gjør dette at de aggregerte lønnsinntektene til husholdningene øker og dermed styrkes veksten i etterspørselen og produksjonen (Holden og Keeping 2016, 34).

Til tross for at den nyklassiske tradisjonen har vært svært innflytelsesrik innen vekstteori, har den ikke klart å gi en grunnleggende forklaring på årsaken til økonomisk vekst (Przeworski og Limongi 1993; Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005). Selv om for eksempel betydelige endringer i investeringer i et land skulle påvirke veksten positivt, skyver dette på en måte bare problemstillingen lenger tilbake til et spørsmål om hva som i utgangspunktet forårsaket investeringen (Aghion og Durlauf 2005, 637). Til dette har institusjonelle teoriperspektiv argumentert for at faktorer som innovasjon og utdanning er nærliggende årsaker til økonomisk vekst, men de er ikke de fundamentale årsakene til vekst (North og Thomas 1973). En mer generell og fullstendig teori om årsaken til økonomisk vekst bør heller forklares med utgangspunkt i endring og variasjon i *institusjoner* (North 1990; Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005). Sammenhengen mellom endringer i politiske institusjoner og økonomisk vekst, kan også ses i kontekst av den historiske forekomsten av bølger av demokratisering og autokratisering.

2.7 Bølger av demokratisering og autokratisering

Huntington definerer en *demokratiseringsbølge* som en gruppe med politiske overganger fra ikke-demokrati til demokrati innen en avgrenset tidsperiode, som til sammen overgår antallet overganger i motsatt retning (1991, 15). Ifølge Huntington har tre bølger av demokratisering funnet sted mellom 1750 og 1990-tallet. Den første bølgen knytter seg til den amerikanske og franske revolusjonen og varte fra 1828 til 1926. Den andre bølgen kom i kontekst av seieren til de allierte i andre verdenskrig, og varte fra 1943 til 1962. Etter en sterk økonomisk vekst på 1960-tallet startet den tredje demokratiseringsbølgen i 1974, som markerte slutten på det portugisiske diktaturet. Den tredje demokratiseringsbølgen førte til at autoritære regimer ble til demokratier i omtrent tretti land i Europa, Asia og Latin-Amerika (Huntington 1991, 21). Ifølge Knutsen (2011) er det imidlertid indikasjoner på at antall demokratier stagnerte på verdensbasis i 1998, noe som kan representere sluttåret for på den tredje demokratiseringsbølgen.

Hver av de tre bølgene ble imidlertid etterfulgt av en *reversert* bølge der flere land reverserte tilbake til et ikke-demokratisk styresett. Ifølge Huntington varte den første reverseringsbølgen begynte med Mussolinis marsj mot Roma i 1922 og varte til 1942. Den andre reverseringsbølgen varte fra 1958 til 1975, og var mest dramatisk i Latin-Amerika, og begynte med militærintervensjonen i Peru i 1962 (Huntington 1991, 19). Det var en generell forventning etter den kalde krigen om at overgangen til et demokratisk politisk system skulle lede til økonomisk vekst og utvikling for tidligere kommunistiske- og lavinntektsland (Abdulai og Crawford 2021). Denne forventningen dempet seg da flere av regimene som demokratiserte ikke maktet å konsolidere demokratiet, og isteden gjennomgikk en regimetransformasjon til konkurransedyktige autokratier (Levitsky og Way 2010). Slik førte konteksten etter den kalde krigen til en fornyelse forskningsspørsmål om forholdet mellom demokrati og økonomisk vekst, men nå med et større fokus på politiske regimer som den uavhengige variabelen, og hvilken påvirkning regimer har på økonomisk vekst og utvikling (Abdulai og Crawford 2021, 4). Nylig har derfor flere pekt på at den tredje demokratiseringsbølgen nå er over, og det rettes stadig mer oppmerksomhet på det tilsynelatende økende antallet av regimeendringer i motsatt retning (Puddington 2010; Diamond 2015; Bermeo 2016; Mechkova, Lührmann, og Lindberg 2017; Cassani og Tomini 2019; Lührmann og Lindberg 2019).

Med utgangspunkt i ideen om at regimeoverganger kan forekomme i bølger, argumenterer Lührmann og Lindberg (2019) for utbredelsen av en ny reverseringsbølge, som de kaller for

den tredje autokratiseringsbølgen. Ifølge forfatterne begynte den tredje autokratiseringsbølgen i 1994, og fra 2017 hevder de at antall land som autokratiserte har overgått antallet som demokratiserte (Lührmann og Lindberg 2019, 1103). Forfatterne definerer en *autokratiseringsbølge* som en tidsperiode der antallet land som demokratiserer er i nedgang, samtidig som autokratisering påvirker flere og flere land (2019, 1102). Denne definisjonen skiller seg fra definisjonen til Huntington på flere punkter. Mens Huntington la til grunn en minimal forståelse av demokrati i henhold til Schumpeter (1991, 7), tar Lührmann og Lindberg utgangspunkt i Dahls forståelse av demokrati som polyarki, bestående av institusjonelle krav (2019, 1102). For det andre beskriver Lührmann og Lindberg en autokratiseringsbølge som en prosess med gradvise bevegelser vekk i fra demokratiet. Dette står i skarp kontrast til Huntington der bølgene kun består av demokratiske regimeoverganger og demokratisk sammenbrudd. Denne distinksjonen mener imidlertid Lührmann og Lindberg er viktig fordi autokratisering er et fenomen som er i endring (2019, 1097).

Når det kommer til økonomisk vekst, er det blitt poengtert at den tredje autokratiseringsbølgen består av land med høyere økonomisk vekst enn tidligere reverseringsbølger (Boese et al. 2021). Dette skyldes at autokratisering i den tredje bølgen i all hovedsak påvirker demokratier, noe som har medført at flere land befinner seg i *gråsonen* mellom demokrati og autokrati. Et annet kjennetegn for den tredje bølgen er at autokratisering skjer ved at demokratisk valgte ledere bruker lovlige midler for å endre eller omskrive grunnloven, og begrense rettsvesenets autonomi med hensikt om å styrke utøvende makt på bekostning av opposisjonen (Lührmann og Lindberg 2019, 1098). I motsetning til tidligere reverseringsbølger, brøt demokratiet oftere sammen som følge av borgerkriger eller militærkupp. Dette skiller seg fra den tredje autokratiseringsbølgen, der valgte ledere i autokratier er mer tilbøyelig til å bruke subtile strategier for å sikre seg fordeler i politikken. Eksempler på dette er sensur og trakassering av media, begrensninger på sivilsamfunnet og politiske partiers friheter, og tiltak for å undergrave autonomien til valgfunksjonærer (Schedler 2002).

På den annen side, har både konseptualisering, måling, og selve eksistensen til den tredje autokratiseringsbølgen blitt utfordret (Tomini 2021; Skaaning 2020). For eksempel har Skaaning (2020) utfordret definisjonsbruken og målestrategien som er brukt. Et aspekt ved kritikken, er at den tredje autokratiseringsbølgen ble identifisert ved å fokusere på trendene i antall episoder med demokratisering og autokratisering, snarere enn det relative antallet eller størrelsen på autoritære versus demokratiske endringer (Skaaning 2020). Andre kritiske

bemerkninger er blitt rettet fra Tomini (2021). Hovedpoenget her er at komparative strategier for å studere konsekvensene av autokratisering ikke behøver en tidsavgrenset periode som er basert på løst definerte «bølger» med regimeendring. Ifølge Tomini, er risikoen med tidsavgrensning at empiriske tilfeller sammenblandes under samme merkelapp, og deretter fremtvinges de kausale tolkningene på basis av at regimeendringene forekom i samme bølge. I stedet bør det komparative forskningsdesignet forankres i et teoretisk rammeverk som rettferdiggjør resten av beslutningene i designet, inkludert tidsavgrensningen i de empiriske analysene (Tomini 2021, 1193). Denne kritikken er svært betimelig og det anerkjennes at tidsavgrensningen som er valgt i denne masteroppgaven muligens vil begrense oppgavens eksterne validitet. Dette, og andre begrensninger, vil problematiseres og utdypes videre i kapittel 10.

Over har jeg redegjort for masteroppgavens sentrale konsepter og kontekst. I neste kapittel vil det redegjøres for bredden og dybden i den omfattende forskningslitteraturen rundt autokratisering og økonomisk vekst.

3. Litteraturgjennomgang

Dette kapittelet har som hensikt å plassere masteroppgaven i den eksisterende litteraturen. Det vurderes hensiktsmessig å avgrense kapittelet til gjennomgang av litteraturen som har undersøkt *konsekvensen* av regimeendringer på økonomiske og institusjonelle utfall, og dermed utelukke litteraturen som undersøker *årsaker* til regimeendring (O'Donnell og Schmitter 2013; Morgenbesser og Pepinsky 2019; Bao 2022). Til tross for at fokuset i gjennomgangen vil være på konsekvenser av autokratisering for vekst, er det nødvendig å trekke inn diskusjonene innenfor demokratiseringsfeltet. Litteraturen som har undersøkt slike sammenhenger er svært omfattende, og en uttømmende gjennomgang faller utenfor oppgavens rekkevidde. Litteraturen er preget av en rekke forskjellige årsaksforklaringer og kontrasterende resultater. Gjennomgangen er et forsøk på å gi en konsentrert, og sparsommelig oversikt av de sentrale bidragene, med et større fokus på autokratisering og vekst. Det overordnede målet med gjennomgangen er å identifisere potensielle empiriske behov, som igjen kan danne grunnlag for nærmere teoretisering, og formulering av testbare hypoteser. Grunnen til at litteraturgjennomgangen plasseres før det teoretiske rammeverket, er at litteraturen danner utgangspunktet for de teoretiske og metodologiske valgene som tas videre i oppgaven.

3.1 Demokratisering og økonomisk vekst

Litteraturen som har undersøkt forholdet mellom demokratisering og økonomisk vekst er omfattende, og de empiriske funnene peker i ulike retninger. Ifølge Gjerløy et al. (2021) har flere av de tidlige, klassiske bidragene funnet et negativt forhold mellom demokrati og vekst (Przeworski og Limongi 1993; Przeworski et al. 2000; Doucouliagos og Ulubasoglu 2008), mens nyere bidrag hovedsakelig peker i retning på et positivt forhold. Denne variasjonen i funn, knytter seg i stor grad til elementer ved forskningsdesignet som målestrategier, økonometriske modellspesifikasjoner, tidsavgrensninger og valg av kontrollvariabler (Doucouliagos og Ulubasoglu 2008, 63). I tillegg synes effektstørrelsen å variere ut ifra om økonomisk vekst operasjonaliseres som vekst i BNP, eller BNP-nivå (Przeworski et al. 2000). I sin metastudie, konkluderer Doucouliagos og Ulubasoglu (2008) med at demokrati ikke har en direkte positiv innvirkning på økonomisk vekst, men skaper indirekte effekter gjennom høyere humankapital, lavere politisk ustabilitet og mer økonomisk frihet. Gjennom analyser av over to hundre artikler, utfordrer Colagrossi, Rossignoli, og Maggioni (2020) imidlertid denne konklusjonen i sin egen metastudie, der de finner en positiv sammenheng mellom demokrati og økonomisk vekst. Forfatterne forklarer den empiriske divergensen med at nyere bidrag, som ikke er inkludert

metastudien til Doucouliagos og Ulubasoglu (2008), er årsaken til at de finner et positivt forhold (2020, 15). Felles for de nyere bidragene i litteraturen som finner positive effekter av demokratisering på vekst, knyttes til bedre datatilgjengelighet, bruk av forskjeller-i-forskjeller-design (DiD), matchingmetoder og analyser av paneldata med faste tids- og landeffekter (Gerring et al. 2005; Persson og Tabellini 2007b; Papaioannou og Siourounis 2008; Acemoglu et al. 2019; Colagrossi, Rossignoli, og Maggioni 2020). Slike elementer ved forskningsdesignet kan i større grad takle utfordringer med endogenitet og uobservert heterogenitet (Gjerløw et al. 2021, 10).

Når det kommer til empiriske funn, undersøker Rodrik og Wacziarg (2005) om demokratiske regimeoverganger kan ha negativ innvirkning på økonomisk vekst. Gjennom regresjoner med faste-effekter, finner de ingen støtte for en negativ effekt. Papaioannou og Siourounis (2008) undersøker effekten av demokratiske regimeoverganger på økonomisk vekst mellom 1960 og 2000 i et før-og-etter-design med paneldata. Forfatterne konkluderer med at demokratisering er forbundet med én prosents økning i BNP per innbygger. Ved å anvende matchingmetoder på paneldata mellom 1960-2000, estimerer Persson og Tabellini (2007a) en gjennomsnittlig positiv effekt av regimeoverganger fra autokrati til demokrati. I en empiriske analyse av data fra 175 land over en periode på 50 år, bygger Acemoglu et al. (2019) videre på studien til Papaioannou og Siourounis. Gjennom metodetriangulering, finner de en enda sterkere og positiv demokratiseringseffekt på vekst. De økonomiske effektene av demokrati er også knyttet til tidsdimensjonen (Boese og Eberhardt 2021). En relatert del av litteraturen legger derfor vekt på den relative betydningen av *demokratisk kapital*, forstått som et lands opparbeidete historie som demokrati. For eksempel finner Gerring et al. (2005) at demokratisk kapital er en viktig determinant for årlig, økonomisk vekst. Persson og Tabellini (2009) finner et lignende mønster, selv med et alternativt mål på demokratisk kapital. Begge studiene tyder på at et regimes tidligere erfaringer med demokrati har betydning for økonomisk vekst.

Det er imidlertid nødvendig å problematisere det omvendte årsaksforholdet, ettersom dette også er en relevant utfordring for studiet av autokratisering og vekst. Ifølge den klassiske *moderniseringsteorien* var det økonomisk utvikling som ble hevdet å lede til fremveksten av demokratiske styresett (Lipset 1959). I henhold til Lipset, er fremveksten av regimetyper en konsekvens av økonomisk utvikling, gjennom at regimet øker spesialisering innen arbeids- og kapitalmarkedet og produksjon (Knutson et al. 2019, 297). Przeworski et al. (2000) utfordret imidlertid forklaringskraften til moderniseringsteorien. Forfatterne viste empirisk at økonomisk

utvikling ikke nødvendigvis er årsaken til fremveksten av nye regimetyper, men heller at økonomisk utvikling påvirker regimets levedyktighet (Przeworski et al. 2000, 137). I et forsøk på å utfordre dette, finner Epstein et al. (2006, 566) empirisk støtte for moderniseringshypotesen, og forklarer dette med at det dikotome målet til Przeworski et al., ikke tar høyde for betydningen av en tredje regimekategori, i form av semi-demokratier. Andre har imidlertid gått lenger i å hevde at retningen på forholdet mellom økonomisk utvikling og demokratisering er spuriøst (Acemoglu et al. 2009; Acemoglu et al. 2019). Ifølge disse forfatterne er det endogene demokratiske institusjoner som anses å være fundamentale kilder til økonomisk vekst, snarere enn at økonomisk utvikling er en determinert prosess som vil lede til regimeovergang. Hvis demokratiet er assosiert med økonomisk vekst slik flere av de nyere bidragene i litteraturen ovenfor viser, tilser dette at autokrati burde lede til en negativ effekt. Dette leder til en gjennomgang av litteraturen om konsekvenser av autokratisering på institusjonelle og økonomiske utfall.

3.2 Autokratisering og økonomisk vekst

Litteraturen om konsekvenser av autokratisering er også et bredt felt. Et konsekvent og gjennomgående funn er at det er større variasjon i økonomisk vekst mellom og innad i autoritære- enn i demokratiske regimer (Malnes og Thorsen 2015, 433). I Przeworski et al. (2000) undersøkes det hvorvidt effektene av økonomiske kriser er mer ødeleggende for demokratier enn for diktaturer. Forfatterne viser at diktaturer dominerer på lister over både «økonomiske katastrofer» og «økonomiske mirakler», og at diktaturer både stod for de raskeste og tregeste vekstratene. En stor del av denne litteraturen har fokusert på konsekvensen av autoritære institusjoner (Levitsky og Way 2010; Svoboda 2012; Schedler 2013; Geddes, Wright, og Frantz 2014). I en omfattende studie av 139 land fra 1946 til 1996, finner Gandhi og Przeworski (2007) at autoritære institusjoner er viktig, ettersom de bidrar til å forlenge lederskapets grep om makten. En gren av litteraturen undersøker sammenhengen mellom institusjonelle trekk ved det autoritære regimet som determinant for å oppnå økonomisk vekst. For eksempel har institusjoner i autokratier blitt funnet å redusere langsiktig økonomisk vekst (Acemoglu og Robinson 2006). På den annen side, finner Wright (2008) finner at autokratier med en lovgivende forsamling med myndighet til å begrense regjeringen har positiv effekt på økonomisk vekst og kapitalinvesteringer. Dette er i tråd med empiriske bevis fra Gandhi (2008), som finner at institusjonaliserte autokratier med etablerte partier og en lovgivende forsamling er assosiert med høyere grad av sivile rettigheter og økonomisk vekst, relativt til andre typer autokrati. I samme tråd finner Bizzarro et al. (2018) at sterke, institusjonaliserte partier bidrar

til å forklare forskjellen i vekst mellom ulike autoritære regimetyper. Knutsen (2021a), finner på sin side ingen støtte for at en lovgivers makt til å begrense den utøvende fører til økonomisk vekst, men heller en negativ effekt. Knutsen (2021a) viser i tillegg at det er større variasjon i økonomisk vekst blant ulike typer autokratier enn mellom demokratier, noe som kan tyde på at demokratiet fungerer som et sikkerhetsnett for økonomisk nedgang. Andre legger større fokus på den langsiktige effekten av autoritære institusjoner på økonomisk vekst. I en studie av perioden mellom 1920 og 2000, finner Carden og James (2013) at jo lenger et land var styrt av autoritære institusjoner, desto lavere var den økonomiske veksten, selv etter å ha kontrollert for andre faktorer. Til forskjell, fokuserer Besley og Kudamatsu (2007) på forholdet mellom «selektoratet» og det autoritære lederskapet, og viser at autokratier med stor grad av lederskifte er gunstig for økonomisk vekst. Andre legger vekt på betydningen av statskapasitet som forutsetning for vekst i autokratier. For eksempel finner Knutsen (2013) at autokratier har høyere vekstrater når statskapasiteten i regimet er høy, og at effekten er større i autokratier enn i demokratier.

Som nevnt, er det sentrale fenomenet av interesse ikke autokratiet *i seg selv*, men autokratisering – forstått som regimeendring i retning av autokrati (Cassani og Tomini 2019). I motsetning til demokratisering, er den empiriske litteraturen som undersøker effekten av autokratisering på økonomisk vekst betydelig mindre, og preges av mindre variasjon i retningen på effekten. Et overordnet mønster, synes også å være at størstedelen av litteraturen har undersøkt regimeoverganger fra demokrati til autokrati, og dermed utelukker å undersøke veksteffekten av regimeoverganger mellom ulike typer av autokratier. En oversikt over utvalgte bidrag i litteraturen om institusjonelle og økonomiske effekter av autokratisering presenteres nedenfor i Tabell 3.1. Spørsmålet som disse bidragene søker å belyse, er hva som skjer med produksjonskapasiteten i økonomien *etter* at regimet endres, eller i noen tilfeller bryter sammen.

Ved å undersøke regimeendringer i begge retninger, finner Minier (1998) at land som demokratiserte hadde en høyere vekst enn tilsvarende land, mens land som autokratiserte vokste saktere enn sammenlignbare land (1998, 253). Ved å flytte det analytiske fokuset fra nivå av demokrati eller autokrati til regimeendring, hevder Minier at sannsynligheten for omvendt kausalitet blir redusert, altså at vekst påvirker demokrati eller autokrati (1998, 242). Lignende funn presenteres av Persson og Tabellini (2007) som estimerer en gjennomsnittlig negativ effekt på økonomisk vekst av regimeovergang fra demokrati til autokrati med forskjeller-

forskjeller (DiD) og propensity score matching. Blant atten autoritære regimeoverganger i analysen, opplevde fire land en positiv veksteffekt, mens fjorten opplevde en negativ veksteffekt. Med en syntetisk kontroll-tilnærming, finner Nannicini og Ricciuti (2010) mye større variasjon i positive, negative og ubetydelige effekter av regimeoverganger fra demokrati til autokrati. De viser også at de negative effektene av autokratisering har en tendens til å forverre seg over tid, og at afrikanske land ble hardest rammet, noe de forklarer teoretisk med *ressursforbannelsen* (Nannicini og Ricciuti 2010, 15).

Tabell 3.1 Tidligere forskning på sammenhengen mellom autokratisering og økonomiske, eller institusjonelle utfall.

Kilde	Uavhengig variabel	Avhengig variabel	Datakilde	Data-struktur	Metode	Effekt
Minier (1998)	Kontinuerlig mål	BNPpc-rate	Freedom House	Paneldata	OLS	Negativ
Persson og Tabellini (2007a)	Dikotom for Polity2 < 0	BNPpc-rate	Polity	Paneldata	DiD, Matching	Negativ
Papaioannou og Siourounis (2008)	Dikotom for Polity2 < 0	BNPpc-rate	Polity, Freedom House	Paneldata	DiD, OLS, FE	Negativ
Nannicini og Ricciuti (2010)	Dikotom for Polity2 < 0	BNPpc -nivå	Polity	Paneldata	Syntetisk kontroll	Ingen tydelig effekt
Freund og Jaud (2014)	Kontinuerlig mål	BNPpc-rate	Polity	Paneldata	DiD, FE	Negativ
Acemoglu et al. (2019)	Dikotom for Polity2 < 0	BNPpc-nivå	Polity, Freedom House	Paneldata	FE, GMM, IV	Negativ
Imai, Kim, og Wang (2021)	Dikotom for Polity2 < 0	BNPpc-nivå	Acemoglu et al. (2019)	Paneldata	Matching, DiD	Negativ
Miller (2015)	Dikotom	Human-kapital	Boix et al. (2013)	Paneldata	OLS, IV	Negativ
Son og Bellinger (2022)	Kontinuerlig mål	Helse	V-Dem	Paneldata	OLS, FE	Negativ

Papaioannou og Siourounis (2008) estimerer den gjennomsnittlige veksteffekten av demokratiske regimeoverganger i perioden mellom 1960-2003 med en forskjeller-i-forskjeller (DiD) og OLS med faste effekter (FE). Som robusthetstest anvender forfatterne et invers demokratiseringsmål for å måle autoritære regimeoverganger, og finner signifikante negative effekter.

Som nevnt ovenfor, estimerer Acemoglu et al. (2019) effekten av demokratisering på vekst. Gjennom en metodisk tilnærming med panelanalyse, semiparametrisk matching og instrumentvariabel-metoden (IV), estimeres også effektene av reverseringer fra demokrati til ikke-demokrati på BNP. De finner at overganger fra demokrati til autokrati førte til nedgang i BNP per innbygger. Dette ble imidlertid gjort som en robusthetstest av hovedfunnene, og forfatterne understreker at disse estimatene er mindre presise (Acemoglu et al. 2019, 77).

Et interessant bidrag er Imai, Kim, og Wang (2021) som simulerer studien til Acemoglu et al. (2019) med deres nyutviklede panelmatching-metoder. Med blant annet matching og vektet DiD med propensity score, finner forfatterne at den positive veksteffekten av demokratisering til Acemoglu et al. (2019) ikke er signifikant. De finner imidlertid en signifikant og negativ effekt av autokratisering på vekst. Dette får forfatterne til å konkludere med at den positive effekten av demokratisering på vekst i originalstudien, muligens er drevet fram av den negative effekten av autokratisering (Imai, Kim, og Wang 2021, 16). Det er også relevant å trekke inn noen studier som undersøker konsekvensen av autokratisering på andre institusjonelle utfall. For eksempel viser Son og Bellinger (2022) at autokratisering har ødeleggende konsekvenser for ulike helseindikatorer. Andre har sett på effekten av valgautokratier på menneskelig utvikling. For eksempel viser Miller (2015) at valgautokratier er assosiert med reduksjon av spedbarnsdødeligheten og økning av leseferdigheter, relativt til lukkede autokratier. Miller konkluderer med at fremtidig arbeid bør forlenges til andre utfall, og nevner eksplisitt økonomisk vekst (2015, 1553). I sum tyder flesteparten av empiriske funn på at regimeovergang til autokrati har negativ effekt på økonomisk vekst (Minier 1998; Persson og Tabellini 2007a; Papaioannou og Siourounis 2008; Imai 2017; Acemoglu et al. 2019; Nannicini og Ricciuti 2010). Dette leder til en diskusjon om hvilken rolle denne masteroppgaven muligens kan spille for å belyse forholdet mellom autokratisering og vekst, sett i lys av en omfattende litteratur.

3.3 Masteroppgavens plassering og bidrag til litteraturen om autokratisering og økonomisk vekst.

Litteraturgjennomgangen etterlater ulike inntrykk av forholdet mellom autokratisering og økonomisk vekst. På den ene siden finner størstedelen av bidragene et negativt forhold. På den annen side kan det synes å være noen aspekter ved bidragene som kan problematiseres. For eksempel fremkommer det av litteraturgjennomgangen at størstedelen av resultatene baserer seg på robusthetstester fra undersøkelser der demokratisering var den primære

forklaringsvariabelen av interesse. For å måle demokrati, operasjonaliserer flere av studiene autoritære regimeoverganger i form av et omvendt demokratiseringsmål (f.eks. Polity-indeksen eller Freedom House). Dette betyr at autokratisering sjeldent er studiens analytiske fokus, men en robusthetstest for å vise at effekten av demokratisering på vekst var systematisk forskjellig fra det omvendte fenomen. Ifølge Geddes, Wright, og Frantz (2014) kan imidlertid bruk av inverse demokratimål lede til både under- og overvurdering av effektene i det antatte kausale forholdet. Slik sett kan det muligens argumenteres for at masteroppgavens analytiske fokus på veksteffekten av autokratisering bidrar til å fylle et empirisk behov i litteraturen.

En annen potensiell måte denne masteroppgaven kanskje kan sies å bidra på relaterer seg til bruk av datakilder for å måle regimeendring i retning av autokrati. Der litteraturgjennomgangen viser at det anvendes et bredt spekter av økonometriske metoder for å estimere effekten, er det mindre heterogenitet i demokratimål. For å måle regimeovergang fra demokrati til autokrati, anvender størstedelen av litteraturen demokratimålene til Polity og Freedom House (Minier 1998; Persson og Tabellini 2007b; Papaioannou og Siourounis 2008; Nannicini og Ricciuti 2010; Freund og Jaud 2014; Acemoglu et al. 2019; Imai, Kim, og Wang 2021). Knutsen (2021c) fremhever imidlertid at Polity og Freedom House-målene er forbundet med noen generelle- og spesifikke problemer, og bør derfor ikke brukes ukritisk. For eksempel fanger ikke Polity-indeksen nødvendigvis sentrale aspekter ved demokratiet som utbredelsen av stemmerett, mens Freedom House er kritisert for å inkludere for mange irrelevante dimensjoner (Munck og Verkuilen 2002). I samme tråd, påpeker Geddes, Wright, og Frantz (2014, 314) at Polity-målet sin terskel for demokratisering overvurderer levedyktigheten til autoritære regimer, noe som kan lede til en overvurdering av overgangseffektene. En annen kritikk, er at de ulike indikatorene og underindeksene i Polity og Freedom House er uten særlig dekning i eksisterende demokratiteori (Munck og Verkuilen 2002, 11). For eksempel skulle Freedom House-målet fange opp graden av beskyttelse av politiske og sivile rettigheter, mens Polity var ment å fange opp såkalte autoritetsmønstre i ulike land (Knutsen 2021c, 48). Denne masteroppgaven skiller seg fra denne delen av litteraturen, ved at den anvender det nyutviklede datasettet *Episodes of Regime Transformation* (Edgell, Maerz, et al. 2020), som tilbyr separate indikatorer for regimeovergang i retning av demokrati og autokrati. Fremskritt innen datatilgjengelighet for mål på autoritære regimeoverganger, samt nye økonometriske metoder kan gi ny innsikt i konsekvensen av autokratisering har for økonomisk vekst. Den metodologiske tilnærmingen, økonometriske rammeverket og valg av datasett vil redegjøres nærmere i kapittel 5 og 6.

Et annet bidrag handler om at litteraturen i all hovedsak fokuserer på konsekvensen av autokratisering for demokratier, og dermed synes å utelukke hvordan autokratisering kan påvirke den økonomiske veksten i regimer som i utgangspunktet ikke er demokratiske (Son og Bellinger 2022). Som gjennomgangen i delkapittel 2.3 og 2.4 viser, kan autokratisering både føre til regimeoverganger fra demokrati til autokrati, og mellom ulike autokratier. Med andre ord, tyder litteraturgjennomgangen på at det eksisterer mindre empirisk kunnskap om konsekvensen av regimeovergang mellom ulike typer autokratier for økonomisk vekst. For eksempel peker både Miller (2015, 1553) og Persson og Tabellini (2007a, 27) på at fremtidig forskning bør utvides til å undersøke effekten av regimeendringer mellom autokratier på økonomisk vekst. I tillegg poengterer Geddes, Wright, og Frantz (2014, 314) at regimeoverganger mellom ulike typer autokrati kan ha implikasjoner for hvordan forholdet forstås innen sammenliknende politikk. Selv om litteraturgjennomgangen viser at flere studier finner betydelig variasjon i vekst mellom ulike typer autokratier (Bizzarro et al. 2018; Gandhi 2008, 2015; Knutsen 2021a), kan det synes å være et behov for å undersøke effekten av regimeovergang *mellom* dem. Med dette som utgangspunkt, skal det potensielle årsaksforholdet mellom autokratisering og økonomisk vekst knyttes sammen i et teoretisk rammeverk, som igjen vil danne grunnlag for formuleringen av hypoteser.

4. Teori og hypoteser

4.1 Autokratisering og økonomisk vekst

Det teoretiske rammeverket i denne masteroppgaven etterstreber prinsippet om generalitet, slik at den kan gjelde for alle relevante empiriske tilfeller (Coppedge 2012, 53). På tross av at virkelig generelle teorier er et teoretisk ideal, er teoriens allmenngyldighet en viktig forutsetning for at årsaksforklaringen skal kunne fange bredt (Gerring 2012). Basert på dette, vil det teoretiske i hovedsak bero på argumenter som vektlegger rollen til politiske institusjoner som årsaksforklaringer på økonomisk vekst (North og Thomas 1973; North 1990). En institusjonell tilnærming anses som hensiktsmessig fordi autokratisering er et uttrykk for substansielle og vedvarende endringer av demokratiske institusjoner (Maerz et al. 2021). I den grad autokratisering påvirker økonomisk vekst, kan dette forklares med at regimeendringer medfører endringer av institusjonene som *insentiverer* politiske og økonomiske aktører til å investere i vekstfremmende aktivitet. Slik kan autokratisering forstås som et uttrykk for endringer av horisontal og vertikal ansvarliggjøringsmekanismer (Son og Bellinger 2022), som kan lede til nedgang i produksjonen gjennom ulike årsaksmekanismer.

Institusjoner kan defineres som spillereglene i et samfunn og de menneskeskapte begrensingene som legger føringer for politiske interaksjoner (North 1990, 3). Den institusjonelle tilnærmingen anser politiske institusjoner som endogene, og med egenskapen til å påvirke økonomisk vekst gjennom å insentivere politiske og økonomiske aktører til å investere i fysisk og menneskelig kapital, teknologisk innovasjon og organisering av produksjon (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005, 390). Med andre ord krever økonomisk vekst at produksjonskapasiteten i samfunnet frigjøres for å skape insentiver for bedrifter og arbeidere (Nyrup 2020, 81). Selv om kulturelle og geografiske faktorer også kan påvirke veksten i nasjonale økonomier, er det forskjellene i de politiske og økonomiske institusjonene som antas å være hovedkilden til økonomisk vekst og forskjeller i utvikling (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005, 390). Til tross for bred enighet om at politiske institusjoner kan påvirke vekst, er det mindre enighet om hvilke institusjoner som er viktigst. En grunnleggende politisk institusjon av teoretisk interesse er landets styreform, i form av demokrati eller autokrati (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005, 390). Ifølge Rodrik (2000, 14) kan demokratiet bli forstått som en metainstitusjon som både bygger og støtter opp under andre økonomiske institusjoner som private eiendomsrettigheter og markedet. De politiske og økonomiske

institusjonene antas å være mer stabile i demokratier fordi de er strukturert på en måte som i større grad samsvarer med innbyggernes preferanser (Gerring et al. 2005, 339).

Ut fra et institusjonelt teoriperspektiv vil enhver endring i et lands vekstrate betraktes som en refleksjon av endringer i de politiske og økonomiske institusjonene (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005). Autokratisering representerer en slik regimeendring som transformerer de formelle og uformelle institusjonene som regulerer hvordan politisk autoritet blir tildelt og utøvd (Cassani og Tomini 2019, 123). Hvis de politiske institusjonene som skal begrense og kontrollere utøvende makt blir svekket, kan dette lede til økonomisk institusjoner endres på en måte som maksimerer det autoritære regimets preferanser på bekostning av befolkningen (Faust 2007, 310). Denne argumentasjonen kan ses i lys av konkurranse- og deltakelsesaspektet i teoriperspektivet til (Dahl 1971). Ifølge Son og Bellinger (2022) kommer konkurranse og deltakelse til uttrykk i demokratiske institusjoner gjennom *horisontal* og *vertikal ansvarliggjøring*. Dette er relevant fordi autokratisering antas å påvirke prosessuelle aspekter ved horisontal ansvarliggjøring, dersom for eksempel konkurransen mellom politiske kandidater svekkes ved at politiske valg manipuleres til fordel for den sittende regjeringen (Schedler 2002). En reduksjon av ansvarliggjøringsmekanismene ovenfor utøvende makt kan føre til at økonomiske aktører bli usikre med tanke på å gjøre investeringer, og lede til at etterspørselen av produksjonsfaktorer vil synke (Cox og Weingast 2018, 298). For demokratisk valgte ledere, kan en høyere forekomst av institusjonelle ansvarliggjøringsmekanismer skape insentiver til å finansiere offentlige goder og tjenester kan føre til produktivitetsoppgang (Baum og Lake 2003).

Autokratisering kan også påvirke økonomisk vekst gjennom svekkelser av vertikal ansvarliggjøring. For det første er autokratisering assosiert med begrensninger av informasjonskanalene mellom innbyggerne og myndighetene (Son og Bellinger 2022, 877). For det andre kan autokratisering begrense borgernes mulighet for å sikre at myndighetene er responsiv ovenfor deres økonomiske preferanser mellom valg (Faust 2007, 310). Generelt, kan svekkelsen av samfunnets mulighet for politiske kontroll av sittende regjeringer lede til en økonomisk politikk ikke tjener deres økonomiske interesser (Nyrup 2020, 82). Slik kan svekkelsen av ansvarliggjøringsmekanismer fjerne det politiske insentivet til regjeringer til å vedta og implementere økonomisk politikk som gagnar den brede befolkningen (Son og Bellinger 2022, 882). Dette kan få negative konsekvenser for økonomisk vekst fordi

investeringsmulighetene begrenses til en mindre politisk elite og deres støttespillere, på bekostningen av den øvrige befolkningen (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005, 438).

Økonomisk teori på tilbudssiden, hevder at økonomien vokser med mindre en eller annen inngripende faktor forstyrrer markedet (Abel et al. 2021). Sjokk i økonomien påvirker ikke bare produksjonen direkte gjennom faktorakkumulering i henhold til Solow-modellen, men kan også påvirke beslutninger om å investere i produksjon (Bai 2009, 1233). Listen av potensielle inngripende faktorer er lang, men Francisco (2000, 42) hevder at regimeoverganger kan representere en slik forstyrrelse for nasjonale markeder. På den annen side, kan det virke kontraintuitivt at en regimeovergang som følge av gradvis autokratisering kan representere et sjokk som leder til nedgang i økonomisk vekst. På den annen side kan gradvise regimeendringer mot autokrati føre til mer politisk usikkerhet over tid (Freund og Jaud 2014, 14). Etter dette synet, er regimeovergang i retning av autokrati et resultat av autokratiseringsprosesser som gradvis modifierer og eroderer demokratiske institusjoner. Hvis dette skjer, kan investorer, arbeidsgivere og forbrukere velge å avvente før de risikerer å investere mer kapital (Freund og Jaud 2014, 20). Dersom økonomiske aktører ikke lenger har den samme institusjonelle beskyttelsen som da regimet var demokratisk, kan de bli mindre tilbøyelig til å gjøre investeringer innen produksjon. Dette kaller Acemoglu, Johnson, og Robinson (2005, 430) for *forpliktelsesproblemet* og er en kilde til økonomisk ineffektivitet, som igjen kan hindre økonomisk vekst. I fraværet av autokratisering, kan demokratiske institusjoner påvirke økonomisk vekst gjennom å redusere usikkerheten i samfunnet ved å sette stabile, institusjonelle rammer for interaksjonen mellom individer og samfunnsgrupper (Gerring et al. 2005, 332). Derfor kan det argumenteres for at demokratiske institusjoner representerer et sterkere vern mot eksterne sjokk og svingninger i økonomien (Rodrik 2000, 7).

Gitt at autokratisering kan skape usikkerhet og konflikt, skjeler diskusjonen om årsaksforholdet mellom autokratisering og økonomisk vekst også til teorier som omhandler *politisk stabilitet*. Ifølge Gurr (1974) er et politisk regime «stabil» når mønstrene i autoritetsrelasjonene forblir de samme over lang tid. Med andre ord er politisk stabilitet definert ut fra regimets motstandsdyktighet mot endringer av strukturene og prosessene som former og håndhever de institusjonelle reglene (Gurr 1974, 1483). Dersom en overgangsfase er preget av transformeringen av grunnloven, nasjonalforsamlingen, valgsystemet eller rettsvesenet kan dette skape sosial uro og politisk konflikt (Francisco 2000, 45). Ifølge (Hegre 2001) kan regimeendringer, både i form av demokratisering og autokratisering skape ustabilitet. Hvis

retningen for endringen går mot autokrati, innebærer dette ofte svekkelsen av institusjonene som sørger for politisk kontroll, noe som øker sannsynligheten for undertrykkelse, sivil vold og borgerkrig (Hegre 2001, 34). Lignende teorier fremsettes i Cederman, Hug, og Krebs (2010), som hevder at autokratisering er konfliktgenererende og kan føre til umiddelbare utbrudd av politisk vold i form av militærkupp der intensjonen er å endre institusjoner til fordel for den påtroppende eliten. Den tiltenkte økonomiske politikken og de nye institusjonelle endringene er derimot kontekstavhengige. Cox og Weingast (2018, 298) hevder for eksempel at investorer som forventer stabilitet over tid vil investere mer, mens ustabilitet vil lede til færre investeringer. Dersom autokratisering er konfliktgenererende kan dette få konsekvenser for økonomisk vekst gjennom ulike teoretiserte årsaksmekanismer. For eksempel peker Costalli, Moretti, og Pischedda (2017) på at borgerkrig kan erodere tilliten mellom regimet og innbyggerne, etniske minoriteter og investorer som kan få negative konsekvenser for vekst. Det høye nivået av usikkerhet og uro forårsaket av en regimeovergang kan imidlertid avta gradvis over tid etter hvert som de autoritære institusjonene styrkes og stabiliseres (Hegre 2001, 34).

Andre teoretiserer hvilke faktorer som kan moderere effekten av regimeendringer på økonomisk vekst. Betydningen av et lands tidligere regimeerfaring med demokratiske institusjoner inntar en stor plass i litteraturen, og flere har teoretisert at effekten av regimeendring på vekst er påvirket av landets opparbeidete *demokratisk kapital* (Edgell, Wilson, et al. 2020; Gerring et al. 2005; Persson og Tabellini 2009). Demokratisk kapital kan forstås som et lands oppsamlede beholdning av demokrati som er akkumulert over tid (Gerring et al. 2005, 325). Tanken er at kumulative erfaringer med demokrati fører til utvikling av fysiske, menneskelig, sosial og politisk kapital som igjen bidrar til høyere økonomisk vekst (Gerring et al. 2005, 326). Persson og Tabellini (2009) hevder for eksempel at høyere grad av demokratisk kapital både gjør autokratisering mindre sannsynlig, og har en indirekte effekt på økonomisk vekst. Dette skjer fordi samfunnet utvikler en normativ preferanse for demokrati etter hvert som demokratiet blir institusjonalisert (Edgell, Wilson, et al. 2020, 23). Dette betyr at den økonomiske veksten i demokratiet er større når regimet har hatt tilstrekkelig tid til å spre normer, og bygge institusjonene i samfunnet som øker produktiviteten.

4.2 Politiske regimetyper og økonomisk vekst

I dette delkapittelet diskuteres klassiske og nyere teoretiske argumenter om hvilke konsekvenser politiske regimetyper har for økonomisk vekst. Litteraturen preges av en avveining mellom ulike regimers styrker og svakheter når det gjelder å tilrettelegge for vekst. Fra et institusjonelt teoriperspektiv vil måten ulike politiske regimer regulerer politisk konkurranse og deltakelse, kunne produsere ulike makroøkonomiske effekter (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005). Denne ulikheten skjer fordi den økonomiske politikken som implementeres av beslutningstakerne i politiske regimer påvirker hvordan ressurser blir fordelt mellom ulike samfunnsgrupper (Faust 2007, 308). Derfor forventes det variasjon i økonomisk vekst mellom ulike regimetyper som befinner seg i spektrumet mellom demokrati og autokrati.

Som bemerket av Przeworski og Limongi (1993), er den teoretiske sammenhengen mellom demokrati og økonomisk utvikling forholdsvis svak. Teoretiske argumenter peker i ulike retninger når det kommer til de økonomiske fordelene ved demokrati versus autokrati (Knutsen 2021b, 4). På den ene siden er demokratiet forbundet med et større institusjonelt vern av politiske rettigheter og omfattende beskyttelse av politiske friheter for befolkningen. I sin metaanalyse, poengterer Doucouliagos og Ulubasoglu (2008) at årsaksforholdet mellom demokrati og vekst er indirekte og består av flere kausale mekanismer. Mekanismene knytter seg til at demokratiske regimer ofte er politisk stabile og kjennetegnes av høy grad av humankapital, økonomisk frihet og inntektsfordeling. For eksempel redegjør Lawson og Clark (2010) for «Hayek-Friedman-hypotesen» om at økonomisk frihet er en forutsetning for politisk frihet. Teoretisk sett antas politisk frihet å fremme økonomisk vekst fordi demokratiske regimer er mer sannsynlig enn autoritære til å støtte opp under private eiendomsrettigheter. På den annen side kan et autoritært regime påvirke økonomisk vekst gjennom å presse igjennom økonomiske reformer og øke investeringer, uten å ta hensyn til hvilke preferanser velgermassen eller sivile interessegrupper skulle ha (Przeworski og Limongi 1993).

Andre argumenterer for at autokratier er mer tilbøyelig til å undertrykke og slå ned på sosial uro som anses for å være til hinder for langsiktig økonomisk planlegging og investeringer (Kurzman, Werun, og Burkhart 2002, 7). På den måten kan et autoritært regimet innrette politikken sin på en måte som prioriterer markedsbehovene over sosiale krav (Doucouliagos og Ulubasoglu 2008, 63). I tillegg kan innbyggerne i demokratier tendere mot forbruk av varer og tjenester, snarere enn investeringer i vekstfremmende kapital (Carden og James 2013).

Demokratier motvirker på sin side sosial uro gjennom ulike konfliktdempende institusjoner. Dette er vekstfremmende fordi høy grad av sosial uro i form av protester og demonstrasjoner representerer politisk ustabilitet (Gandhi 2008, 143). Et annet sentralt argument er at innovasjon og spredning av ny teknologi skjer raskere i demokratier enn i autokratier. Dette bunner i at demokratier er forbundet med åpenhet når det kommer til kritisk debatt og utveksling av ideer. Dersom demokratier kan tilpasse seg teknologiske endringer på en raskere måte kan dette føre til økonomisk vekst (Knutsen 2021b, 5).

Litteraturen er også delt i synet på om demokrati eller autokrati er best egnet for å tilrettelegge for investeringer (Kurzman, Werun, og Burkhart 2002). På den ene siden kan det investeres mindre i demokratier, fordi befolkningen ikke kan påtvinges å begrense forbruket sitt, eller øke sparing og investeringer (Przeworski og Limongi 1993, 54). Et autoritært regime kan imidlertid påtvinge befolkningen slike upopulære tiltak. Denne styrken kan imidlertid også være en svakhet. Ettersom regimet kan endre de institusjonelle spillereglene til enhver tid kan dette skape uforutsigbare økonomiske forhold (Kurzman, Werun, og Burkhart 2002, 6). Under usikre og uforutsigbare forhold vil næringslivet sannsynligvis nøle med å investere (Cox og Weingast 2018). Nettopp derfor kan demokratier være bedre egnet til å tilrettelegge for investeringer gjennom institusjonelle garantier for individuell frihet, fri flyt av informasjon og beskyttelse av eiendomsrettigheter (Kurzman, Werun, og Burkhart 2002, 6).

Ifølge Faust (2007) er demokratiet mer gunstig for økonomisk vekst fordi den politiske konkurransen er *inkluderende* i henhold til (Dahl 1971) og gjennom *maktveksling* i henhold til (Przeworski et al. 1996); Przeworski et al. (2000). Der demokratiet kjennetegnes av politisk konkurranse som inkluderer majoriteten av befolkningen, kjennetegnes autoritære regimer ved at store deler av befolkningen utelates fra reell politisk deltagelse. Derfor kan den styrende koalisjonen og dens støttespillere sikre seg økonomiske privilegier på bekostning av kollektiv utvikling (Faust 2007, 309). Dette kan svekke konkurranseevnen til næringslivet og være ugunstig for samlet produksjon av varer og tjenester. Hvis investorer opplever usikkerhet eller frykter ekspropriasjon fra regimet, kan de bli mindre tilbøyelig til å investere, som på lengre sikt vil redusere skatteinntektene for regimet (McGuire og Olson 1996, 571). Den andre dimensjonen innebærer at maktveksling reduserer usikkerhet, og motvirker at politikere prioriterer interessene til en mindre del av befolkningen (Gerring et al. 2005, 333). Selv om forskjellige demokratiske regjeringer vil foretrekke ulik økonomisk politikk, vil samtlige være begrenset av de politiske institusjonene. Usikkerhet rundt maktveksling kan få betydelige

konsekvenser for den økonomisk veksten i autokratier (Besley og Kudamatsu 2007, 6). I Knutsen (2010) presenteres og diskuteres teoretiske argumenter for hvordan diktatorer og autoritære leders rasjonelle preferanser er essensielt for å forstå utviklingen i økonomisk politikk. For eksempel ble teorien om *stasjonære banditter* formalisert av McGuire og Olson (1996). Kjernen i deres teori er at økonomisk vekst i autokratier avhenger av hvorvidt det autoritære lederskapet forventer å beholde eller miste makten. Lederskapet er mer tilbøyelig til å føre en vekstfremmende politikk dersom de forventer å beholde makten over en lengre periode. Dette bygger på tanken om at økonomisk vekst vil føre til at regjeringens inntekter øker gjennom skattlegging. Men dersom lederskapet frykter maktveksling kan dette skape insentiv for å maksimere deres private formue på kort sikt og avstå fra langsiktige investeringer (Olson 1993, 571).

4.3 Variasjon i økonomisk vekst mellom ulike typer autokrati

Som beskrevet ovenfor, er autokratisering forstått som et fenomen som også påvirker autokratier. Ytterlig forverring av konkurranse og deltakelsesaspektet ved demokratiske institusjoner kan altså forekomme i allerede eksisterende autokratier, og skape nye former for autoritære regimer (Son og Bellinger 2022, 878). En gren av teoretiske argumenter, forklarer variasjon i økonomisk vekst mellom ulike autokratier med tilstedeværelse eller fravær av demokratiske institusjoner som nasjonalformsalinger, etablerte partier (Gandhi 2008; Wright 2008; Knutsen 2021a) og flerpartivalg (Miller 2015; Cassani 2021). For eksempel argumenterer Gandhi (2008) for at *institusjonaliserte autokratier* har bedre forutsetninger for økonomisk vekst enn ikke-institusjonaliserte autokratier. Tanken er at institusjoner fungerer som verktøy for maktdeling (Magaloni 2008), og som arena for ulike opposisjonelle grupperinger til å forhandle med det autoritære regimet (Gandhi og Przeworski 2007). Dette kan bidra til langsiktig politisk planlegging, og til å løse koordineringsproblemer (Bizzarro et al. 2018, 310). Dette kan lede til høyere økonomisk vekst, fordi institusjonene fungerer som ventil for opposisjonelle partier og andre samfunnsgrupper til å ytre sine krav, noe som reduserer politisk uro og til bedre forutsetninger for investeringer (Gandhi 2008, 143). Dette gjør at næringslivet kan forvente en viss stabilitet i politikktutforming.

Mens politiske partier i autokratier kan spille en rolle for koordinering, forhandling og maktdeling, fremhever andre betydningen *flerpartivalg* annen politisk institusjon som er teoretisk antatt til å påvirke økonomisk vekst i autokratier (Magaloni 2008; Miller 2015; Gandhi

2015). Flerpartivalg kan påvirke de økonomiske insentivene til ulike samfunnsaktører gjennom ulike mekanismer. For eksempel utvikler (Besley og Kudamatsu 2007) en teori som forutsier at autokratier som er vellykkede i henhold til å fremme vekst, er autokratiene som kan fjerne ledere som presterer dårlig. Ifølge Gandhi (2008, 140) påvirker flerpartivalg den økonomiske veksten gjennom økt ansvarliggjøring og institusjonell troverdighet i samfunnet. Miller (2015, 1533) argumenterer for hvorfor flerpartivalg i valgautokratier fører til høyere menneskelig utvikling, relativt til lukkede autokratier. Dette begrunnes ved at autokratier som avholder flerpartivalg, vil trolig være mer insentivert enn lukkede autokratier til å imøtekomme opposisjonens og befolkningens preferanser (Magaloni 2008; Miller 2015). Dette forklares hovedsakelig gjennom større *valgpress* fra befolkningen i valgautokratier. Til tross for at et valgautokratier anvender ulike strategier for å manipulere valgene til fordel for myndighetene, betyr ikke dette at valgene ikke er konkurransedyktige eller at det forekommer maktveksling (Schedler 2013). Ifølge Levitsky og Way (2002) er det en reell frykt at opposisjonen skal vinne i valgautokratier, og derfor tar myndighetene i bruk en rekke strategier for å hindre maktveksling. For å unngå maktveksling bruker myndighetene betydelige ressurser på valgkamper, klientelisme, statsforvaltningen og offentlige goder for å blidgjøre befolkningen, noe som sannsynligvis ikke ville skjedd valgene var forhåndsbestemt (Miller 2015, 1534). Tross sine mangler, forbindes flerpartivalg i autokratier med politisk lydighet ovenfor befolkningens krav, noe som kan gjøre myndighetene mer tilbøyelige til å investere i humankapital og økonomisk utvikling (Wright 2008). Flere investeringer kan også hjelpe lederskapet i valgautokratier til å redusere misnøye i befolkningen, og dermed unngå protester, opprør og politisk vold i valgperioden (Miller 2015, 1535).

Det er imidlertid ikke nok å ønske seg økonomisk vekst, og myndighetenes evne til å omforme politisk mål til faktiske resultater beror blant annet på regimets *statskapasitet* (Hanson og Sigman 2021). Til dette, argumenterer Miller (2015) for at valgautokratier har en fordel ovenfor lukkede autokratier, ettersom flerpartivalg er assosiert med høyere statskapasitet. Høyere grad av statskapasitet, gjør valgautokratier mer effektive i gjennomføringen av økonomiske og institusjonelle reformer, samt implementering av politikken. Dette skjer ved at valgautokratier etablerer demokratiske institusjoner som bidrar til utvikling av fungerende byråkrati, spesialisering og informasjonsdeling (Miller 2015, 1536). I motsetning, utøver lukkede autokratier ofte sin makt gjennom nepotisme og militære relasjoner på bekostning av investeringer i byråkrati, som er kostbare og potensielt truende den politiske eliten (Svolik 2012).

4.4 Hypoteser

Denne delen er basert på den foregående teoretiske diskusjonen, Ovenfor har sentrale teoretiske argumenter blitt belyst og debattert, mens mulige utfall av årsaksforholdet har blitt beskrevet i abstrakt teori. I det følgende skal det formuleres spesifikke hypoteser som involverer en årsaksfaktor og et utfall (Gerring 2012). I tråd med den konseptuelle typologien som ble presentert i delkapittel 3.4, kan autokratisering generere en *radikal* regimeovergang fra demokrati til enten et valgautokrati eller et lukket autokrati. Hvis dette skjer, er oppgavens hypotese at autokratisering kan lede til lavere økonomisk vekst, relativt til hva den ellers ville vært uten regimeovergang. Denne forventningen bygger på flere mekanismer. Først, ved at autokratisering representerer formelle og uformelle endringer av institusjoner som antas å insentivere politiske og økonomiske aktører til å investere (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005; Cassani og Tomini 2019; Maerz et al. 2021). Etersom autokratisering svekker konkurranse og deltakelsesaspektet ved demokratiet, begrenses investeringsmulighetene til en mindre politisk elite og deres støttespillere, på bekostning av den øvrige befolkningens preferanser (Faust 2007; Cassani 2021; Son og Bellinger 2022). Til tross for at forskningsspørsmålet i denne masteroppgaven omhandler regimeendringer i retning av autokrati, er det en mulighet for at en *omvendt* overgang fra autokrati til demokrati også kan hemme vekst, ettersom et land også er tilbøyelig til å gjennomgå regimeendringer når de økonomiske resultatene er dårlige (Papaioannou og Siourounis 2008, 1545). Hvis veksten reduseres etter en regimeovergang *ut* av autokratiet, indikerer dette at overganger i begge retninger er forbundet med redusert vekst. Et slikt utfall ville imidlertid gått imot teoretiske og empiriske forventninger. I sum leder dette til følgende hypotese, med tilhørende delhypotese:

H1: Radikale regimeoverganger fra demokrati til autokrati fører til lavere økonomisk vekst.

H1b: Regimeoverganger fra autokrati til demokrati fører til høyere økonomisk vekst.

I likhet med store deler av den eksisterende litteraturen om autokratisering, bygger denne masteroppgaven hovedsakelig på de teoretiske prinsippene til Dahl (1971) som analytisk grunnlag for autokratisering som konsept. På den annen side, har litteraturgjennomgangen og den teoretiske diskusjonen vist at litteraturen primært har fokusert på konsekvenser av autokratisering i demokratier, og dermed utelukker hvordan fenomenet kan påvirke økonomisk vekst i allerede eksisterende autokratier (Miller 2015; Son og Bellinger 2022). Oppgaven har

vist at autokratisering kan generere *moderate* regimeoverganger mellom autoritære regimer, mer spesifikt fra valgautokrati til et lukket autokrati. Dette innebærer en overgang til et regime som ikke lenger holder flerpartivalg for den utøvende, eller lovgivende makt (Lührmann, Tannenberg, og Lindberg 2018). Hvis dette skjer, er oppgavens hypotese at autokratisering vil lede til lavere økonomisk vekst, relativt til hva den ellers ville vært uten overgang til lukket autokrati. Dette bygger på litteraturgjennomgangen og teori, som assosierer valgautokratier med høyere økonomisk vekst, relativt til autokratier uten slike institusjoner (Gandhi 2008). Når autokratisering innebærer at et lukket autokrati blir etablert, skjer dette ofte etter en militærintervensjon som styrter en valgt regjering, eller manipulerer valgreglene (Cassani og Tomini 2019, 136). Denne formen for autokratisering eroderer horisontale og vertikale ansvarliggjøringsmekanismer, og beskrives som destabiliserende og konfliktgenererende (Cederman, Hug, og Krebs (2010). Det antas at dette vil hemme økonomisk vekst, blant annet fordi politisk ustabilitet vil lede usikkerhet hos investorer, og dermed til færre investeringer (Cox og Weingast (2018, 298). Igjen, antar jeg imidlertid at en overgang *ut* av lukket autokrati vil ha omvendt effekt på vekst. Derfor forventer jeg at:

H2: Moderate regimeoverganger fra valgautokrati til lukket autokrati fører til lavere økonomisk vekst.

H2b: Regimeoverganger fra lukket autokrati til valgautokrati fører til høyere økonomisk vekst.

Med det foregående som bakgrunn redegjøres det i det følgende for masteroppgavens metodologiske og økonometriske rammeverk.

5. Metodologi og økonometrisk rammeverk

I det følgende presenteres masteroppgavens metodologiske tilnærming for å belyse problemstillingen, og det økonometriske rammeverket for å estimere effekten av autokratisering på økonomisk vekst. Ettersom designet i denne masteroppgaven avhenger av et stort antall observasjoner, fordrer dette en empirisk analyse av kvantitative data (Maggetti 2020, 3). Hovedmålet i kvantitativ forskning er å estimere den gjennomsnittlige kausaleffekten av uavhengige variabler på en avhengig variabel (Mahoney og Goertz 2006). Generelt sett står kvantitativ forskning i et nomotetisk paradigme der det legges vekt på generalisering, årsaksforklaring og deduksjon (Maggetti 2020). I det følgende skal kausalitet og metodologiske utfordringer problematiseres, samtidig som jeg argumenterer hvor hvorfor jeg velger å tilnærme meg kausalitetsbegrepet i henhold til *den kontrafaktiske tradisjonen*. Deretter diskuterer jeg det eksperimentelle forskningsdesign som ideal for å kunne gjøre kausale slutninger. Hensikten med denne gjennomgangen er å danne et metodologisk grunnlag som kan rettferdiggjøre bruken av nyutviklede økonometriske metoder for å belyse problemstillingen empirisk. Gjennomgående vil det gjøres robusthetstester som redegjøres for nærmere i delkapittel 6.5. Jeg begynner imidlertid med en bredere diskusjon av kausalitetsbegrepet og potensielle metodologiske implikasjoner.

5.1 Tilnærming til kausalitetsbegrepet og metodologiske utfordringer

Det fins en rekke vitenskapsteoretiske tilnærminger til kausalitetsbegrepet innen samfunnsvitenskapene. En full gjennomgang av disse faller utenfor denne masteroppgavens rekkevidde. Etter mitt syn er det verdt å være tydelig på at ulike forståelser av kausalbegrepet får implikasjoner for hvordan forskeren fortolker den sosiale virkeligheten. Uavhengig av tilnærming, forslår Gerring at samfunnsvitenskapene er tjent med å enes om en minimal definisjon av kausalitet (2012, 198). Ut fra denne definisjonen er det å si at en faktor, X , er årsak til et utfall, Y , det samme som å si at en endring i X genererer en endring i Y , *relativt* til hva Y ellers ville vært (det kontrafaktiske). Å tenke i henhold til det kontrafaktiske er en fundamental måte å forstå kausalitetsbegrepet og kausale effekter på (Imai 2017). Metodologisk kan denne forståelsen beskrives som en moderat form for *kausal realisme* (Tuftte 2013), og plasseres innen det Moses og Knutsen betegner som *den naturalistiske tradisjonen* innen samfunnsvitenskapene (2012, 30). Et aspekt ved den kontrafaktiske definisjonen av kausalitet som kan være problematisk, er at flere årsaker kan hver for seg generere effekt. For eksempel er det en rekke årsaker som forårsaker økonomisk vekst (Aghion og Durlauf 2005). I tillegg er

økonomisk vekst en prosess som kjennetegnes av en ubestemt varighet, noe som gjør det vanskelig å isolere den nøyaktige effekten av autokratisering (Gandhi 2008, 157). Dessuten, er ikke de politiske institusjonene som påvirker økonomisk vekst eksogene, men endogene faktorer (Gandhi og Przeworski 2007). Et vesentlig bidrag innen den kontrafaktiske tradisjonen som tilbyr en løsning på slike utfordringer er *den potensielle utfallsmodellen* (Rubin 1974).

I den potensielle utfallsmodellen defineres en kausal effekt som forskjellen mellom verdien på en utfallsvariabel, avhengig av om en enhet har vært utsatt for en hendelse eller en intervensjon, sammenlignet med verdien på utfallsvariabelen for den samme enheten hvis den ikke hadde vært utsatt for hendelsen eller intervensjonen (Rubin 1974, 689). Den kausale variabelen av interesse refereres heretter som en *behandling* eller *behandlingsvariabel*. Modellen kan også formaliseres, ved at de potensielle verdiene for utfall Y enten generes av tilstedeværelsen eller fraværet av en binær behandlingsvariabel, X . For hver observasjon i , defineres deretter den kausale effekten av X_i , som forskjellen mellom to potensielle utfall, $Y_i(1) - Y_i(0)$. Her representerer $Y_i(1)$ utfallet som ville inntruffet med behandling ($X_i = 1$), mens $Y_i(0)$ representerer utfallet som ville skjedd i fraværet av behandling ($X_i = 0$) (Gerring 2012, 219; Imai 2017, 47). I tråd med den kontrafaktiske definisjonen av kausalitet, innebærer dette at hvis behandlingen er forskjellig fra 0 kan den tolkes som en kausaleffekt (Tuft 2013, 347). Den potensielle utfallsmodellen forutsetter imidlertid at tilfellene som sammenlignes er *homogene*, som vil si at de er identiske med tanke på alle relevante dimensjoner. Det fundamentale problemet med kausale slutninger er imidlertid at vi ikke kan observere det kontrafaktiske utfallet (Imai 2017, 47). Ettersom det er umulig å observere begge de potensielle utfallene samtidig, vil det kontrafaktiske alltid forbli skjult (Buck et al. 2022). Dette leder til en nærmere diskusjon av mulige løsninger på «problemet» med kontrafaktisitet.

5.2 Kausal strategi for å imøtekomme det kontrafaktiske problem

Ifølge Imai, regnes *randomiserte eksperimenter* (RE) som det ideelle forskningsdesignet for å estimere kausale effekter og en måte å håndtere det kontrafaktiske problem (2017, 49). I denne type forskningsdesign randomiseres tildelingen av behandling. Slik sikres det at behandlings- og kontrollgruppen er tilnærmet identiske med hverandre i alle observerte og uobserverte aspekter bortsett fra mottak av behandling (Imai 2017, 69). Dette gjør det mulig å estimere den kausale effekten av behandlingen. En viktig hensikt med kausalanalyse er å trekke *årsaksslutninger* for å gi innsikt i hva som kan skje i fremtiden. En årsaksslutning blir dermed

en sammenligning mellom det som faktisk skjedde og det kontrafaktiske, som betyr det som ville skjedd hvis et avgjørende forhold ikke hadde inntruffet (Gerring 2012). Til dette regnes RE for å ha høy grad av intern validitet, men lav ekstern validitet, som gjør det vanskeligere å generalisere konklusjonen til en større populasjon. I tillegg er det logistiske og etiske grunner til at denne type forskningsdesign ofte ikke lar seg gjennomføre i samfunnsvitenskapelig forskning (Gerring 2012). Dette skiller seg fra *ikke-randomiserte* design der behandlingen ikke tildeles tilfeldig. Konsekvensen av dette er imidlertid at forskjellen i utfallet mellom behandlings- og kontrollgruppen kan tilskrives andre faktorer enn mottak av behandling (Imai 2017, 54). Følgelig har observasjonsstudier ofte sterkere ekstern validitet enn RE, men denne fordelingen kommer på bekostning av lavere grad av intern validitet. Ettersom behandlingen ikke randomiseres, må muligheten for bakenforliggende årsaker imøtekommes ved bruk av statistisk kontroll. Til dette kan ulike designstrategier implementeres som for eksempel *før-og-etter-design* og *forskjeller-i-forskjeller-design* (Imai 2017, 69).

Ifølge Aghion og Durlauf (2005) er det flere som har begynt å undersøke effekten av spesifikke hendelser som for eksempel demokratisering på økonomisk vekst i denne type design. Den nyere metodelitteraturen består av et betydelig utvalg av økonometriske alternativer for å estimere årsakseffekter i henhold til den kontrafaktiske tradisjonen og det potensielle utfallsrammeverket (Tuftes 2013, 348). I denne masteroppgaven har jeg valgt å anvende to nyutviklede økonometriske metoder som begge estimerer den gjennomsnittlige behandlingseffekten på de behandlede (ATT) av en binær behandling (regimeovergang) på et utfall (BNP per innbygger). Denne tilnærmingen tillater å analysere (ikke-randomisert) observasjonsdata som i størst mulig grad etterligner egenskapene ved randomiserte eksperimenter. Den første metoden som anvendes er en linær faktormodell, henholdsvis *interactive fixed effects counterfactual estimator* (IFE) som ble presentert i Liu, Wang, og Xu (2022). Den andre metoden er *panelmatching* som ble presentert i artikkelen av Imai et al. (2021). Panelmatching estimerer ATT gjennom en forskjeller-i-forskjeller-estimator (DiD), mellom den behandlede enheten og kontrollenhetene, og deretter den gjennomsnittlige behandlingseffekten på tvers av alle behandlede enheter. En sentral egenskap ved begge metodene er at de tillater dikotome behandlinger, og at en enhet kan motta *flere* behandlinger over tid. Dette er avgjørende for å teste hypotesene fordi flere land har autokratisert og demokratisert frem og tilbake, flere ganger i perioden etter den kalde krigen. Tilnærming til valg av metode beror også på at tidligere forskning på forholdet mellom regimeendringer og økonomisk har foretrukket binære behandlingsvariabler (Rodrik og Wacziarg 2005; Persson og Tabellini 2007a; Papaioannou og

Siourounis 2008; Acemoglu et al. 2019; Boese og Eberhardt 2021). Valg av metode for vekstanalyser innebærer imidlertid en avveining mellom dens fordeler og svakheter (Aghion og Durlauf 2005, 624). I det følgende skal jeg redegjøre nærmere for metodene som er valgt, samtidig som metodenes styrker og svakheter settes i kontrast med ulike alternative tilnærminger.

5.3 Interaktive faste-effekter (IFE)

Den nyutviklede metoden interactive fixed effects counterfactual estimator (heretter omtalt som IFE eller interaktive faste-effekter) er en statistisk, og datadrevet metode som brukes i paneldataanalyse for å estimere effekten av en binær behandlingsvariabel (i dette tilfellet: regimeovergang). Interaktive faste-effekter ble først presentert av (Bai 2009), men er videreutviklet av flere (Gobillon og Magnac 2016; Xu 2017; Chan og Kwok 2022; Liu, Wang, og Xu 2022; Callaway og Karami 2023). IFE er et spesialtilfelle av metoder som kalles for *lineære faktormodeller* der hensikten er å modellere uobservert heterogenitet i paneldata (Boudt og Heyndels 2022). Et relevant bidrag i litteraturen som anvender interaktive faste-effekter er Boese og Eberhardt (2021), som undersøker effekten av demokratisk regimeendring på økonomisk vekst. IFE er svært lik generalisert syntetisk kontroll (GSC) av Xu (2017), i det at uobserverte faktorer estimeres ut fra data fra en kontrollgruppe. Felles for lineær faktormodeller er at metodene estimerer det kontrafaktisk utfallet gjennom en kombinasjon av uobserverte faktorer som genereres basert på informasjon fra kontrollgruppen (Rypdal 2023, 82). Den sentrale forskjellen mellom GSC og IFE er at sistnevnte tillater at behandlingen kan «skrus av og på» for den samme enheten, over flere tidsperioder. Dette står i kontrast til GSC der behandlingen ikke kan reverseres (Liu, Wang, og Xu 2022, 14). Grunnen til at jeg anvender IFE istedenfor den originale syntetisk-kontrollmetoden til Abadie, Diamond, og Hainmueller (2010), er at kriteriene for korrekt bruk av syntetiske kontrollmetoder er forholdsvis begrensede. For eksempel skriver Xu (2017, 73) at generalisert syntetisk kontroll krever minst 10 år før behandling, og 40 kontrollenheter for å produsere et pålitelig estimat. På den annen side tillater IFE flere behandlingenheter, og flere behandlingstidspunkt. Den originale syntetiske kontrollmetoden har også lignende begrensinger, som for eksempel at den er utviklet for komparative case-studier med kun én behandlingseenhet. Flere har også vist at lineære faktormodeller som IFE kan prestere like bra som den originale syntetiske kontrollmetode, og noen ganger bedre under visse forutsetninger og modellspesifikasjoner (Gobillon og Magnac 2016; Xu 2017). En annen fordel med lineære faktormodeller er at metoden er utviklet for å

kontrollere for seriekorrelasjon i paneldata som oppstår på grunn av korrelasjoner på tvers av enheter (Gobillon og Magnac 2016).

Ifølge Aghion og Durlauf (2005, 629) har majoriteten av vekststudier med paneldata brukt lineære regresjonsteknikker med to-veis-faste-effekter, (heretter omtalt som TVFE). I panelanalyse, brukes TVFE for å kontrollere for uobservert heterogenitet som varierer på tvers av enhetene eller over tid. I modellen vil helningsleddet da basere seg på variasjonen over tid, innad i hvert land, mens den antas å være den samme på tvers av land (Aghion og Durlauf 2005, 629). Variasjonen mellom, eller på tvers av land blir dermed ikke tatt hensyn til. Med andre ord antar modeller med TVFE at effekten av forklaringsvariabelen på utfallet er konstant på tvers av alle landene (Liu, Wang, og Xu 2022, 1). Denne antagelsen holder kanskje ikke i tilfeller når behandlingseffekten er heterogen på tvers av land, og det eksisterer uobserverte faktorer som varierer med tiden (Liu, Wang, og Xu 2022, 12). En gren av metodelitteraturen har derfor rettet skeptisk mot bruken av TVFE når behandlingseffekten sannsynligvis vil være heterogene (Athey og Imbens 2017; Imai og Kim 2021; Callaway og Karami 2023). Dette relaterer seg til at uobserverte faktorer på landnivå påvirker forholdet mellom variablene (Gobillon og Magnac 2016, 535). Konsekvensen av å eliminere variasjon på grunn av uobservert heterogenitet er at variasjonen mellom land går tapt. De landspesifikke effektene kan imidlertid være av interesse, dersom de representerer faktorer som kan bidra til å forstå forskjeller i vekstutfall mellom land (Aghion og Durlauf 2005, 631).

I motsetning til TVFE, tillater IFE at effekten av forklaringsvariabelen på utfallet kan variere på tvers av land og tid (Moon og Weidner 2017, 158). Slik fanger modellen opp heterogeniteten i behandlingseffekten på tvers av land eller tidsperioder (Gobillon og Magnac 2016, 536). For eksempel kan effekten av autokratisering på vekst i BNP variere for ulike land basert på landspesifikke faktorer (Bai 2009). Interaktive faste-effekter kontrollerer på sin side for de tidsinvariante faktorene slik at modellen kan isolere behandlingseffekten (Samartsidis et al. 2019, 499). I tråd med det potensielle utfallsrammeverket, blir det kontrafaktiske utfallet estimert gjennom interaktive faste effekter som samhandler med tidsvariende koeffisienter med enhetsspesifikke konstantledd (Xu 2017, 34). Gjennom kryssvalidering velger en algoritme automatisk et antall uobserverte faktorer for hver behandlet enhet. Deretter estimeres enhetsspesifikke konstantledd for hver behandlingsenhet slik at den gjennomsnittlige forskjellen mellom det faktiske, og predikerte utfallet kan minimeres i førbehandlingsperioden (Liu, Wang, og Xu 2022, 11). Tidsvarierende koeffisienter og enhetsspesifikke konstantledd

blir deretter brukt for å estimere det kontrafaktiske utfallet for de behandlede enhetene i periodene etter behandling (Boese og Eberhardt 2021, 2). Det er dette som gjør at IFE kan fange opp effekten av uobserverte konfunderende faktorer som varierer over tid (Liu, Wang, og Xu 2022, 12). Dette er også beskrevet som metodens fordel over andre DiD-tilnæringer (Samartsidis et al. 2019, 489). Med IFE, blir både ATT, usikkerhetsestimater og p-verdier estimert gjennom ikke-parametrisk bootstrapping.

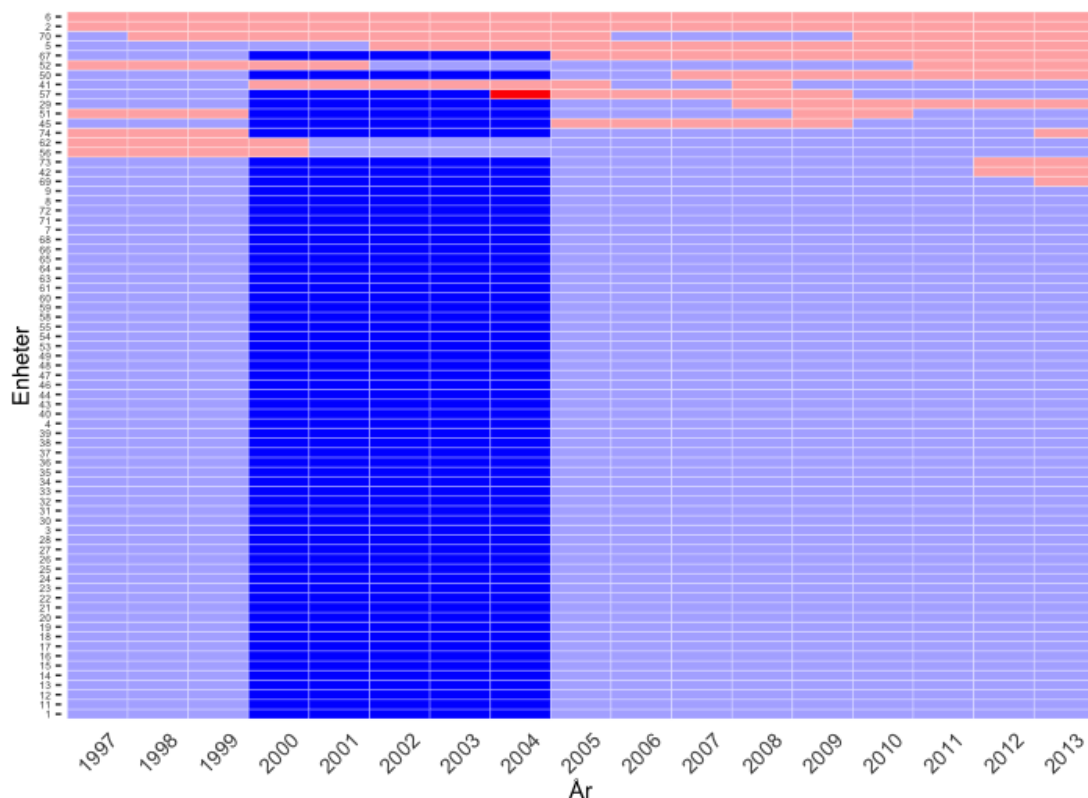
En mulig svakhet ved IFE, er at modellen ikke kan identifisere påvirkningen av idiosynkratiske sjokk i økonomien, som for eksempel finanskriser eller naturkatastrofer som begge påvirker økonomisk vekst (Boese og Eberhardt 2021). En annen svakhet, er at IFE ikke kan belyse de kausale mekanismene som kobler årsak til utfall. Dette er en overordnet svakhet som også relaterer seg til valg av økonometrisk rammeverk for å undersøke årsaksforholdet. Denne begrensingen vil diskuteres nærmere i kapittel 8. En annen kritikk som ofte forekommer i komparative vekststudier med økonometriske metoder, knytter seg til utfordringen med *endogenitet* (Aghion og Durlauf 2005, 637; Hope og Limberg 2022, 544). Hvis land som opplever lavere vekstrater har mer sannsynlighet til å bli autoritære regimer, kan effekten føre til en systematisk feiltolkning av resultatene. En måte å imøtekomme endogenitetsproblemet på er å inkludere et sett med endogene variabler i modellen som antas å være årsaksmekanismer for vekst (Aghion og Durlauf 2005, 638). Ifølge Rypdal (2023, 80) er bidragene til kovariater særlig viktig i økonometriske metoder som lineære faktormodeller. På samme måte som i lineære multivariate regresjonsmodeller tillater IFE at man legger til en kombinasjon av slike kovariater. Hensikten med kovariater og de uobserverte faktorene er å redusere feilleddet til tilfeldig støy ved å forklare så mye som mulig av den ikke-tilfeldige variasjonen i den avhengige variabelen (Rypdal 2023, 80). På den måten kan det kontrolleres for andre årsaker som kan variere mellom land, og redusere sannsynligheten for en spuriøs sammenheng. Ifølge Liu, Wang, og Xu (2022) fungerer IFE godt med et antall tidsserieobservasjoner på $T = 20$, i et panel av $N = 40$ landenheter. For å implementere IFE-estimatoren anvender jeg R-pakken *fect*. I neste delkapittel skal det redegjøres for den andre metoden som masteroppgaven anvender for å estimere effekten av autokratisering på økonomisk vekst.

5.4 Panelmatching

Den andre metoden oppgaven anvender er en matchingmetode for paneldata utviklet av Imai et al. (2021). Panelmatching gjør det mulig å implementere matchingmetoder sammen med en

forskjeller-i-forskjeller-estimator (DiD). Konkret består metoden av tre trinn. For det første, spesifiseres et sett med kontrollenheter på hvert tidspunkt, og for hver enhet som mottar behandling (i dette tilfelle: regimeovergang). Dette settet med kontrollenheter tilsvarer alle enheter som deler en identisk behandlingshistorie med behandlingsenheten, bortsett fra at de forble ubehandlet i perioden da den behandlede enheten mottok behandlingen. Figur 5.1 illustrerer denne matchingprosessen. Figuren viser en behandlet enhet i rødt (regimeovergang i Filippinene, 2004), og et sett med kontrollenheter (i blått) som aldri ble autokrati mellom 1992 og 2019.

Figur 5.1 Viser hvordan en behandlingsenhet (Filippinene i 2004) blir matchet med ubehandlede enheter, fire år før. Behandlingsenheten vises i rødt, og ubehandlede enheter vises i blått.

I det andre trinnet blir settet med kontrollenheter justert i henhold til en *raffineringsmetode*. Hensikten med raffineringsmetoden er å gjøre kontrollenhetene enda mer sammenlignbare med den behandlede enheten. I hovedanalysen ble *propensity score*² anvendt som raffineringsmetode. En propensity score (eller tilbøyelighetsskår), kan defineres som den betingede sannsynligheten for å motta behandling, basert på observerbare kovariater før behandling (Rosenbaum og Rubin 1985; Hirano, Imbens, og Ridder 2003).

² Propensity score har noen steder blitt oversatt til «tilbøyelighetsskår» på norsk. Jeg er imidlertid usikker på hvor etablert dette begrepet er på norsk, og anvender derfor det engelske begrepet.

Sammenlignbarheten til kontrollenhetene før og etter raffinering med propensity score blir deretter undersøkt gjennom figurer som visualiserer kovariatbalansen³. I det siste trinnet, blir behandlingseffekten estimert gjennom en DiD mellom den behandlede enheten og det matchede settet av kontrollenheter. Til slutt estimeres den gjennomsnittlige behandlingseffekten (ATT) på tvers av alle de behandlede enhetene. Etersom det kontrafaktiske utfallet for behandlede enheter ikke kan observeres direkte, blir det potensielle utfallet $Y_{it}(1)$, og $Y_{it}(0)$ beregnet. I tillegg til dette blir standardfeil estimert gjennom bootstrapping. For å beregne standardfeil anvendes block-bootstrapping som foreslått av Imai, Kim, og Wang (2021). Denne type bootstrapping beregner vektene som hver observasjon enhet blir gitt i matchingprosessen (Imai, Kim, og Wang 2021, 12).

I oppgaven, anvender jeg panelmatching for å sammenligne enheter som opplevde regimeovergang (behandlede enheter), med enheter som har en tilnærmet identisk behandlingshistorie, men ikke opplevde regimeovergang (kontrollenheter). En fordel med metoden er at den tillater å estimere hvordan behandlingseffektene utvikler seg over tid (Hope og Limberg 2022, 548). I tillegg til den umiddelbare behandlingseffekten, kan det spesifiseres hvor mange år etter regimeovergangen som modellen skal estimere en effekt. Ved å forsinke eller «lagge» BNP per innbygger, imøtekommes også tidsmessige utfordringer med autokorrelasjon i den avhengige variabelen som oppstår i tidsseriedata (Gerring et al. 2005, 344). Med panelmatching estimeres den umiddelbare effekten, og effekten av vekst i BNP med opptil fire år lag. Det vil si at modellen estimerer den umiddelbare, og kumulative behandlingseffekten i fire år etter regimeovergangen inntreffer (Hope og Limberg 2022, 547). Etersom behandlingen ikke er tilfeldig gitt, kan observerte og uobserverte konfunderende variabler lede til feiltolkning av resultatene (Hope og Limberg 2022, 548). Fordelen med panelmatching som metodologisk verktøy er at matchingprosessen reduserer faren for seleksjonsbias (Imai, Kim, og Wang 2021, 6). Mer spesifikt adresseres denne utfordringen gjennom ikke-parametrisk matching av tidsvariende kovariater (Imai, Kim, og Wang 2021).

Analyser med DiD har raskt blitt en av de mest populære metoder innen samfunnsvitenskapene for å estimere kausaleffekter i ikke-randomiserte forskningsdesign (Roth et al. 2022). Flere har anvendt DiD for å undersøke aspekter ved årsaksforholdet mellom demokratisering og vekst (Papaioannou og Siourounis 2008; Giavazzi og Tabellini 2005). Når det kommer til

³ Figurer som visualiserer kovariatbalanse i modellen presenteres i kapittel 7.

panelmatching, er metoden relatert til den delen av DiD-litteraturen som fokuserer på settinger med mer enn to tidsperioder, og der enheter behandles på forskjellige tidspunkter. Fordelen med panelmatching med DiD kan igjen vurderes i kontrast til mer brukte tilnæringer som lineære regresjoner med to-veis-faste-effekter. Mange samfunnsvitere anvender TVFE med enhets- og tidsfaste-effekter for å estimere årsakseffekter med paneldata (Imai og Kim 2021, 405). Valg av denne estimeringsteknikken rettferdiggjøres ofte ved å vise til dens likheten med DiD i sin enkleste form med to grupper, og to tidsperioder (Imai og Kim 2021, 405). I en slik setting er DiD-estimatoren et uttrykk for den gjennomsnittlige endringen i Y for de i behandlingsgruppen, minus den gjennomsnittlige endringen i Y for de i kontrollgruppen (Stock og Watson 2020, 492). Flere har imidlertid bemerket seg at koeffisientene fra modeller med TVFE ikke alltid representerer den gjennomsnittlige behandlingseffekten når behandlingseffektene tillates å være heterogene, altså når flere enheter mottar behandling over tidsperioder (Callaway og Sant'Anna 2021; Imai og Kim 2021; Roth et al. 2022). Hope og Limberg (2022) hevder eksempelvis at TVFE kan skape tre metodiske utfordringer. Den første relaterer seg til at behandlingsvariabelen av interesse kan variere over tid. For det andre tar ikke TVFE tilstrekkelig hensyn til tidligere intervensjoner. Med andre ord kan effekten av en autoritær regimeovergang feiltolkes på grunn av tidligere regimeoverganger. Styrken til panelmatching er å løse dette ved å sammenlikne enheter med lignende utvikling *før* regimeovergangen inntreffer. For det tredje oppstår ikke regimeoverganger tilfeldig, men påvirkes av politiske og økonomiske faktorer som gjør overgang i retning autokrati mer sannsynlig (Hope og Limberg 2022, 547). Denne utfordringen imøtekommer panelmatching ved å spesifisere et sett med potensielle konfunderende variabler som kovariater i modellen.

Et annet, men sentralt aspekt ved panelmatching med DiD som er fordelaktig for å belyse problemstillingen, er at designet ikke krever like vekstrater mellom behandlings- og kontrollgruppen før intervensjonen for at den gjennomsnittlige behandlingseffekten skal være legitim. Gyldigheten til resultatene beror imidlertid på *forutsetningen om parallelle trender* (Angrist og Pischke 2015, 179). Denne forutsetningen baserer seg på at trenden i den avhengige variabelen må være tilnærmet identisk for behandlingsgruppen og kontrollgruppen i perioden før behandling. Dersom behandlingsgruppen ikke mottok behandling, antar man at gruppen ville hatt samme tidsmessige utvikling som kontrollgruppen, og det er dette som utgjør det kontrafaktiske utfallet. Etersom det kontrafaktiske ikke kan observeres direkte, er det ofte knyttet stor usikkerhet til gyldigheten av antagelsen om parallelle trender (Roth et al. 2022). Det er derfor blitt vanlig i litteraturen å evaluere antagelsen gjennom ulike pre-tester. En strategi

for å gjøre dette med paneldata, er å sammenlikne land med lignende politisk og økonomisk utvikling. Mer konkret betyr dette en metodisk tilnærming som lar forskeren sjekke om trendene for utfallsvariabelen er parallelle *før* behandling (Hope og Limberg 2022, 544). I panelmatching er det viktig å sjekke om antagelsen er plausibel gjennom å undersøke figurer av balansen til kovariatene, både før og etter raffinering.

Flere har anvendt matchingmetoder for å undersøke effekten av en intervensjonsvariabel av interesse på økonomisk vekst. Blant annet bruker Persson og Tabellini (2007a) matching med propensity score for å estimere effekten av demokratiske regimeoverganger på vekst. I artikkelen til Imai, Kim, og Wang (2021) simulerer forfatterne studien til Acemoglu et al. (2019), som estimerer kausaleffekten av demokratisering på økonomisk vekst. I artikkelen til Hope og Limberg (2022) estimeres effekten av skatteuttak på økonomisk vekst, arbeidsløshet og inntektsulikhet med panelmatching. I Gjerløw et al. (2021) anvendes andre typer matchingmetoder for paneldata for å undersøke hvorvidt introduksjonen av statlige institusjoner før demokratisering førte til høyere økonomisk utvikling. For å implementere panelmatching anvender jeg R-pakken *PanelMatch* (Imai, Kim, og Wang 2021).

5.5 Robusthetstester

Kombinasjonen av matching med DiD-estimatoren og lineær faktormodell med IFE-estimatoren komplementerer og adresserer de respektive metodenes styrker og svakheter som diskutert ovenfor. Robustheten til funnene kan styrkes gjennom å kombinere flere metoder for å teste det samme antatte årsaksforholdet (Maggetti 2020). Det vil også gjennomføres en rekke interne test-retester som er tilgjengelig i de respektive R-pakkene til begge metodene. Resultatet fra panelmatching blir testet med tre raffineringsmetoder, henholdsvis propensity score vektning (Hirano, Imbens, og Ridder 2003), propensity score matching (Rosenbaum og Rubin 1985; Caliendo og Kopeinig 2008) og mahalabis distance matching (Imai, Kim, og Wang 2021). Når det kommer til IFE-estimatoren blir robustheten til estimatene med diagnostiske tester i form av *placebotester*. Kjernelogikken i disse testene er basert på man «skjuler» noen observasjoner rett før behandlingen inntreffer, for deretter å vurdere hvordan resultatet har endret seg (Liu, Wang, og Xu 2022, 3). I tillegg til placebotester, blir modellene testet med ulike lag på den avhengige variabelen, og uten kovariatene for å sikre at resultatet drives av behandlingen og ikke kovariatene. Samtlige robusthetstester blir lagt i vedlegg A. Robusthetstester. Dette leder til en gjennomgang av data og variabler.

6. Data og variabler

Analysen anvender paneldata for å undersøke hvilken effekt autokratisering har på økonomisk vekst per innbygger mellom 1992 og 2019. Tidsserien begynner i 1992 for å ta hensyn til de politiske endringene som oppstod etter Sovjetunionens oppløsning, da flere av de tidligere sovjetiske republikkene ble suverene stater. De tidligere republikkene står i tillegg for en stor del av regimeovergangene til autokrati etter den kalde krigen (Cassani og Tomini 2019, 131). Data på reell BNP per innbygger fra PWT strekker til 2019. Dette er grunnen til at tidsserien er avgrenset til 2019. For å operasjonalisere autokratisering betrakter jeg *regimeovergang* som en binær behandlingsvariabel. For å teste hypotesene konstrueres to separate datasett. Hvorfor? Ettersom oppgaven tester det potensielle utfallet av to ulike typer autoritære regimeoverganger, må hver av modellene kun bestå av behandlingssenheter som mottar samme type behandling, og kontrollenheter som aldri mottar behandling. Mer spesifikt, består det første datasettet av et utvalg av 22 demokratiske land som ble et autokrati mellom 1992 og 2019. Denne gruppen utgjør de behandlede enhetene. Kontrollenhetene i dette datasettet består av et utvalg av 50 demokratiske land som aldri ble autokrati i samme tidsperiode. Det andre datasettet består av et utvalg av 15 valgautokratier som opplevde å bli lukkede autokratier mellom 1992 og 2019. Igjen, utgjør denne gruppen de behandlede enhetene. Kontrollenhetene her består av et utvalg av 20 valgautokratier som aldri ble et lukket autokrati i samme tidsperiode. I det følgende går oppgaven nærmere inn på hvordan denne prosessen ble til. Oppgaven begynner med å redegjøre og begrunne valg av datasett, og deretter hvordan behandlingsvariablene ble operasjonalisert.

6.1 Behandlingsvariabel: Datasett

For å velge case, identifiseres regimeoverganger i det nyutviklede datasettet: Episodes of Regime Transformation (ERT) (Edgell, Maerz, et al. 2020) som er en del av Varieties of Democracy (V-Dem) (Coppedge et al. 2019). V-Dem er et omfattende forskningsnettverk av demokratiforskere verden over som produserer et stort datasett, og inneholder hundrevis av institusjonelle og demokratirelevante indikatorer (Coppedge et al. 2019). Det er flere fordeler med å bruke datasettet til ERT for å teste hypotesene som denne masteroppgaven har presentert. For det første muliggjør ERT-rammeverket å evaluere konsekvenser av regimeoverganger som oppstod som følge gradvise prosesser av regimeendringer (Maerz et al. 2021). Til tross for at overgangene mellom demokrati og autokrati er basert på kontinuerlige demokratimål fra V-Dem, skiller ERT mellom regimeoverganger på en kategorisk måte. Dette gjør det mulig å identifisere land med et lignende utviklingsforløp og utfall. For det andre identifiserer ERT

begynnelsen og sluttdatoen for regimeovergangen. I tillegg gir ERT informasjon om hvilken regimetype et land er klassifisert som, både før og etter regimeovergangen.

Ifølge Knutsen (2021c) reduserer V-Dem sine demokratimål flere av utfordringene som assosieres med Polity og Freedom House. I motsetning til for eksempel Polity, bygger V-Dem på ekspertisen til en rekke eksperter som har dybdekunnskap om de enkelte landene (Knutsen 2021c, 57). Halvparten av spørsmålene kodes av såkalte landeksperter og hvert spørsmål kodes av minst fem landeksperter per land. Ifølge Gjerløw et al. (2021) er det flere fordeler med å bruke V-Dem sitt datasett. For det første bidrar V-Dems landeksperter til landbasert kunnskap med en større detaljrikdom som andre mål kan overse. I tillegg bruker ekspertene en rekke kilder og et mangfold av bevis når de koder. Dette betyr ikke at indekser og indikatorer fra ERT og V-Dem er uproblematiske. En utfordring med ekspertkodede mål på komplekse fenomen knytter seg til at man ikke kan utelukke subjektive biaser (Munck og Verkuilen 2002, 17). Dette kan oppstå når eksperter overvurderer graden av frie og rettferdige valg i et land hvis de observerer svært høy økonomisk vekst (Gjerløw et al. 2021, 27). Hensikten med den bayesianske IRT-modellen er imidlertid å adressere denne usikkerheten og potensielle biaser. Den bayesianske målemodellen løser dette problemet ved å gjøre ekspertenes svar mer sammenlignbare og tallfester usikkerheten i målene (Knutsen 2021c, 57). En alternativ mulighet hadde vært å bruke *The Autocratic Regimes Data Set* av Geddes, Wright, og Frantz (2014). Dette ville imidlertid krevd en helt annen konseptualisering av hva demokrati er, og hva det vil innebære å bevege seg vekk fra demokratiet. I tillegg, identifiserer dette datasettet begynnelsen og sluttdatoen for 280 autoritære regimer frem til 2010. Ettersom oppgaven har valgt å avgrense perioden til etter den kalde krigen, hadde denne dataen medført tap av mange observasjoner. Ovenfor har jeg redegjort og diskutert *hvorfor* jeg anvender ERT for å identifisere autoritære regimeoverganger. I det følgende skal redegjøre *hvordan* jeg har operasjonalisert behandlingsvariablene av interesse. Som nevnt innledningsvis, skal to behandlingsvariabler konstrueres. Neste del, begynner med å vise hvordan oppgaven har operasjonalisert regimeovergang fra (1) demokrati til autokrati, for deretter å vise hvordan overgang fra (2) valgautokrati til lukket autokrati ble operasjonalisert.

6.2 Behandlingsvariabel: Operasjonalisering av regimeovergang fra demokrati til autokrati

I likhet med V-Dem, bruker ERT det kategoriske målet Regimes in the World (RoW) (Lührmann, Tannenberg, og Lindberg 2018) for å klassifisere politiske regimetyper. I ERT, anvendes minimumsterskelen på $> 0,5$ på den såkalte polyarchy-indeksen⁴ for å skille mellom et valgdemokrati og et valgautokrati (Lührmann, Tannenberg, og Lindberg 2018; Coppedge et al. 2019; Maerz et al. 2021). Polyarchy-indeksen er V-Dems mest benyttede demokratindeksers og er ment for å fange demokratibegrepet som ble fremsatt av Dahl (1971). Indeksen er et samlemål som består av fem underindekser, som igjen består av flere enkeltindikatorer som er rettet mot bestemte måter å regimere undergraver prinsippet om frie og/eller rettferdige valg. Fire av underindeksene som inngår i polyarchy-målet kan sies hovedsakelig å fange opp konkurranse, mens den femte måler deltakelse (Knutsen 2021c, 52). De fem underindeksene som inngår i polyarchy-målet er tilpasset hvert av Dahl (1998) sine fem institusjonelle garantier for at konkurranse og deltakelse (Knutsen 2021c, 58). I kontrast til det dikotome ACLP-målet til Alvarez et al. (1996) eller Cheibub, Gandhi, og Vreeland (2010), er polyarchy-målet et kontinuerlig mål som omfatter flere forhold knyttet til gjennomføringen av valg, og valgets konsekvenser for representasjon (Knutsen 2021c, 60). Istedenfor å kun bruke den kritiske terskelen på polyarchy-indeksen, har jeg heller valgt å bruke variabelen: *regime transitions* i ERT-datasettet for å operasjonalisere en regimeovergang fra demokrati til autokrati. Denne variabelen er basert på minimumsterskelen $> 0,5$ på polyarchy-indeksen, men legger til ekstra betingelser som må oppfylles for at regimeovergangen kan regnes som «genuin». Den fulle spørsmålstillingen og betingelsene for kodingen til variabelen er presentert i Tabell 6.1.

Tabell 6.1 Spørsmålsstillingen til variabelen i ERT som anvendes for å måle en regimeovergang fra et demokrati til et autokrati.

Variabelnavn:	Spørsmålstekst:	Koding:
Regimeovergang (reg_trans)	«Var det en «genuin» regimeovergang i land-året? I så fall, hvilken type?»	-1 - Demokratisk sammenbrudd 0 - Ingen regimeovergang 1 – Demokratisk overgang
Presisering: Variabelen måler overgang fra demokrati til autokrati basert på kriteriene for regimer iht. RoW-klassifiseringen. Et land-år er kodet som autokrati hvis det har skjedd en overgang fra demokrati til (a) lukket autokrati; eller (b) valgautokrati. Det nye autoritære regimet må ha holdt et autoritært valg og/eller forblitt autoritært i en periode over 5 år. Kilde: Edgell, Maerz, et al. (2020).		

⁴ I V-Dem og ERT heter indeksen Electoral Democracy Index (v2x_polyarchy), men refereres som polyarki-indeksen i Knutsen (2021c).

Tanken er at de ekstra betingelsene skal bidra til å øke den interne validiteten i målingen av regimeoverganger (Boese, Lindberg, og Lührmann 2021). Dette imøtekommer også en kritikk fra Skaaning (2020) om at terskelen på polyarchy-indeksen er satt for høyt. Tabell 6.1 viser at ERT koder regimeovergang mellom demokrati og autokrati som et demokratisk sammenbrudd. Et sammenbrudd skjer når et demokratisk regime havner under minimumsterskelen $> 0,5$ på polyarchy-indeksen, og når en av de følgende betingelsene gjelder: (a) det nye regimet anses å være et lukket autokrati (dvs. holder ikke lenger flerpartivalg for den utøvende eller lovgivende makt); eller (b) det anses å være et valgautokrati og holder et grunnleggende autoritært valg, eller (c) det nye regimet forblir autoritært i en tilstrekkelig tidsperiode til å ikke lenger betraktes som et demokrati (Edgell, Maerz, et al. 2020, 8).

Mellom 1992 og 2019, identifiseres 22 tilfeller av regimeoverganger fra valgdemokrati til enten valgautokrati eller lukket autokrati. En oversikt over regimeovergangene vises i Tabell 6.2. Tabellen viser at majoriteten av disse regimeoverganger kan beskrives som radikale, men ufullstendige regimeoverganger fra valgdemokrati til valgautokrati i henhold til typologien av autokratisering i Tabell 2.1. Kun tre av regimeovergangene (Peru 1992, Niger 2009, Burkina Faso 2015) kan typologiseres som radikale og fullstendige regimeoverganger fra valgdemokrati til lukket autokrati. Etersom variabelen i Tabell 6.1 ikke er dikotom i ERT-datasettet, måtte det gjøres omkodning i RStudio. Konkret, omkodet ble overgangsåret *fra* demokrati til autokrati, og alle påfølgende autokrati-år gitt verdien 1. Motsatt, ble alle overgangsår *til* demokrati og alle påfølgende demokrati-år gitt verdien 0. For å teste den omvendte effekten (H1b), konstruerte jeg en invers behandlingsvariabel som er lik null i de autoritære årene, og én i overgangsåret til demokrati, samt alle påfølgende demokrati-år. Slik identifiserte og etablerte jeg en behandlingsgruppe, bestående av land som opplevde regimeovergang til autokrati, og en kontrollgruppe av land som aldri har opplevd dette mellom 1992 og 2019. Full oversikt over kontrollenhetene er lagt til vedlegg C. Oversikt over kontrollgruppene. I det følgende redegjøres det for hvordan oppgaven har operasjonalisert regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati.

Tabell 6.2 Regimeoverganger fra demokrati til enten valgautokrati eller lukket autokrati mellom 1992 og 2019.

Behandlingsenheter	Regime-start	Regime-slutt	Overgangstype
Peru	1992	2000	Valgdemokrati → Lukket autokrati
Armenia	1995	2020	Valgdemokrati → Valgautokrati
Belarus	1996	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati
Niger	1996	1999	Valgdemokrati → Valgautokrati
Ukraina	1998	2005	Valgdemokrati → Valgautokrati
Malawi	2000	2008	Valgdemokrati → Valgautokrati
Madagaskar	2001	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati
Bangladesh	2002	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati
Filippinene	2004	2009	Valgdemokrati → Valgautokrati
Sri Lanka	2005	2015	Valgdemokrati → Valgautokrati
Thailand	2006	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati
Nicaragua	2007	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati
Honduras	2009	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati
Niger	2009	2010	Valgdemokrati → Lukket autokrati
Ukraina	2010	2021	Valgdemokrati → Valgautokrati
Nord-Makedonia	2011	2016	Valgdemokrati → Valgautokrati
Mali	2012	2014	Valgdemokrati → Valgautokrati
Tyrkia	2013	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati
Zambia	2013	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati
Serbia	2014	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati
Burkina Faso	2015	2015	Valgdemokrati → Lukket autokrati
Ungarn	2018	Pågående	Valgdemokrati → Valgautokrati

Kilde: Regimeoverganger måles av variabelen: «reg_trans» fra ERT-datasettet (Edgell et al. 2022).

6.3 Behandlingsvariabel: Operasjonalisering av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati

For å identifisere regimeoverganger *mellom* autokratier, henholdsvis fra valgautokrati til lukket autokrati, bruker jeg RoW-målet i datasettet til ERT. Ifølge RoW er et autokrati et regime som ikke oppfyller kriteriene for et valgdemokrati, som betyr at regimet skårer lavere enn minimumsterskelen > 5 polyarchy-indeksen. Som redegjort for tidligere avholder valgautokratier de facto flerpartivalg for regjeringssjefen, men regimene lever ikke opp til demokratiske standarder på grunn av betydelige uregelmessigheter, begrensninger i partikonkurransen, eller andre brudd på Dahls institusjonelle krav for demokratier. I tråd med Cassani (2021) operasjonaliseres overgangen mellom autoritære regimetyper som en endring i

kodingen til RoW fra valgautokrati til lukket autokrati. RoW identifiserer valgautokratier som regimer som holder valg for både den utøvende og lovgivende makt, og tilstedeværelsen av minst ett opposisjonsparti⁵. Lukkede autokratier oppfyller *ikke* disse kravene. Mer spesifikt identifiserer RoW et lukket autokrati når regjeringssjefen ikke er underlagt valg, eller det at det ikke eksisterer flerpartivalg med meningsfull de-facto konkurranse (Lührmann, Tannenber, og Lindberg 2018, 61). Uklare tilfeller klassifiseres av RoW som valgautokrati, gitt at de skårer 1 eller mer på hver av disse indikatorene- Hvis ikke klassifiseres regimet som lukket autokrati.

Tabell 6.3 Regimeoverganger fra valgautokrati til lukket autokrati mellom 1992 og 2019.

Behandlingsenheter	Regime-start	Regime-slutt	Overgangstype
Burundi	1996	2004	Valgautokrati → Lukket autokrati
Den sentralafrikanske republikk	2004	2005	Valgautokrati → Lukket autokrati
Komorene	2000	2001	Valgautokrati → Lukket autokrati
Egypt	1993	1998	Valgautokrati → Lukket autokrati
Egypt	2013	2014	Valgautokrati → Lukket autokrati
Fiji	2000	2001	Valgautokrati → Lukket autokrati
Fiji	2007	2013	Valgautokrati → Lukket autokrati
Guinea	2008	2009	Valgautokrati → Lukket autokrati
Guinea-Bissau	2012	2013	Valgautokrati → Lukket autokrati
Haiti	2005	2006	Valgautokrati → Lukket autokrati
Mauritania	2005	2008	Valgautokrati → Lukket autokrati
Nepal	2002	2007	Valgautokrati → Lukket autokrati
Pakistan	1999	2001	Valgautokrati → Lukket autokrati
Republikken Kongo	1996	2001	Valgautokrati → Lukket autokrati
Gambia	1994	1995	Valgautokrati → Lukket autokrati
Syria	2013	Pågående	Valgautokrati → Lukket autokrati
Jemen	2016	Pågående	Valgautokrati → Lukket autokrati

Kilde: Regimeovergang er identifisert av variabelen «v2x_regime» fra Episodes of Regime Transformation (Edgell, Maerz, et al. 2020).

Ved å bruke RoW-målet i ERT-datasettet, identifiserte jeg 15 regimeoverganger fra valgautokrati til lukket autokrati fra 1992 til 2019. Behandlingsland, overgangsår, og overgangstype er presentert ovenfor i Tabell 6.3. Først omkodet jeg variabelen ved å fjerne alle liberale demokratier, og valgdemokratier. Deretter omkodet jeg overgangsåret *fra* valgautokrati til lukket autokrati, og alle påfølgende år som lukket autokrati til verdien 1. Motsatt, ble alle overgangsår *til* valgautokrati og alle påfølgende år som valgautokrati kodet 0.

⁵ Disse kodereglene tilsvarer v2elmulpar_osp_ex, og v2elmulpar_osp_leg > 1 fra RoW-målet.

Sist, ble alle valgautokrati i kontrollgruppen gitt verdien 0. Slik identifiserte og etablerte jeg en behandlingsgruppe, bestående av land som opplevde regimeovergang til autokrati, og en kontrollgruppe av 20 land som aldri har opplevd dette mellom 1992 og 2019.

6.4 Den avhengige variabelen: Datasett og operasjonalisering

Den avhengige variabelen er vekst i reell BNP på produksjonssiden. For å måle økonomisk vekst bruker jeg datasettet *Penn World Table* (PWT.10.01) (Feenstra, Inklaar, og Timmer 2015). PWT er en av mest brukte databasene innen vekststudier (Bergheim 2008). Datasettet tilbyr data på reell BNP for 168 land fra 1950 til 2019. Dette er grunnen til at tidsserien i masteroppgavens analyser er avgrenset til 2019. En grunn til at data fra PWT ble valgt over andre kilder som Verdensbanken (World Bank Development Indicators) er færre manglende observasjoner i den avhengige variabelen fra PWT, da særlig observasjoner på sentrale land av interesse.

Innen makroøkonomi, er konseptet reell BNP forstått som BNP evaluert til konstante priser over tid. Sammenlignbare reelle BNP-tall mellom land er essensielt for å teste hypoteser i komparative studier (Neary 2004). Derfor er det formålstjenlig å anvende faste priser for å fjerne eventuelle effekter av prisendringer når utviklingen i produksjon analyseres i flere land over tid. En praksis for å gjøre dette, er å beregne prisindekser som anslår prisen på like varer og tjenester i ulike land, målt i felles valuta i form av en kjøpekraftskorrigerende dollarkurs (Purchasing Power Parity, PPP) (Holden og Keeping 2016). Denne typen sammenligning av prisnivå har imidlertid noen metodologiske utfordringer som kan forsterkes jo mer ulike landene er (Holden og Keeping 2016, 360). For eksempel kan prisnivået i fattige land fremstå lavere enn hva det er i realiteten, ettersom beregningen ikke tar hensyn til forskjeller i kvaliteten på produktene som kjøpes i fattige og rike land. PWT bruker innenlandske valutautgifter til forbruk, investeringer og offentlige utgifter og transformerer hver komponent til «internasjonale priser» ved å bruke kjøpekraftskorrigerende. Dette betyr at mange av de kjøpekraftskorrigerede vekstene fra PWT-datasettet ikke er de samme som rapporteres i de ulike landenes egne nasjonalregnskap.

Et annet viktig skille mellom ulike måter å beregne BNP på er om de er konstruert med konstante priser for varer og tjenester på tvers av land og over tid, eller ikke (Feenstra, Inklaar, og Timmer 2015, 3152). Det er hovedsakelig tre måter å beregne BNP på som alle gir bortimot

samme resultatet, henholdsvis BNP fra produksjonssiden, utgiftssiden, eller inntektssiden (Holden og Keeping 2016, 56). I denne masteroppgaven vil anvendes konseptet real BNP på produksjonssiden, som er ment å måle reell produksjon i en økonomi (Feenstra, Inklaar, og Timmer 2015, 3162). Ifølge Feenstra, Inklaar, og Timmer (2015, 3154) er reell BNP per innbygger på produksjonssiden det beste målet på BNP når hensikten er å sammenligne produksjonskapasitet på tvers av land og år med paneldata. Dette målet på reell BNP bruker kjøpekraftspariteter målt i amerikanske dollar med 2017 som basisår (Feenstra, Inklaar, og Timmer 2015). For å transformere BNP, til vekst i BNP per innbygger måtte det gjøres flere omkodinger i RStudio. For å transformere reell BNP til reell BNP per innbygger, ble BNP delt på total befolkning (i millioner)⁶. Deretter ble reell BNP per innbygger transformert til BNPpc-vekstrate, gjennom å beregne hvor mye reell BNP per innbygger øker når man holder verdiene konstante lik verdien fra året før, som er lik den prosentvise endringen etter det multipliseres med 100:

$$\text{BNPvekst} = \frac{\text{BNPpc}(t) - \text{BNPpc}(t - 1)}{\text{BNP}(t - 1)}$$

Valget om å operasjonalisere den avhengige variabelen til variasjonen i årlig økonomisk vekst, kan begrense modellens evne til å estimere langsiktig vekst på en pålitelig måte (Aghion og Durlauf 2005, 628). En mulighet kunne derfor vært å anvende gjennomsnittlig data over fem- eller ti-årsperioder. På den annen side hadde dette medført en reduksjon av tidsperioder. For det andre er det av interesse å estimere den kortsiktige konsekvensen av autoritære regimeoverganger i det korte- og mellomlange bildet (Imai, Kim, og Wang 2021, 16). I analysene er den avhengige variabelen eller lagget, og begrunnelsen for dette er tredelt. For det første kan analyser av økonomisk vekst uten en forsinket avhengig variabel være mindre pålitelige, og lede til skjevheter i estimatene (Wilkins 2018, 393). Spørsmålet om hvor mange år den avhengige variabel skal forsinkes med bør imidlertid begrunnes teoretisk, ettersom dette er en arbitrær avgjørelse. Det velges å forsinke den avhengige variabelen med to og fire år for å reflektere den betydelig tiden det sannsynligvis tar for en regimeovergang til å ha effekt på økonomisk vekst (Papaioannou og Siourounis 2008; Acemoglu et al. 2019). Ifølge Papaioannou og Siourounis (2008) bidrar en forsinket avhengig variabel på fire år til å kontrollere for den potensielt volatile overgangsperioden mellom regimer. For det tredje bidrar en lagget avhengig

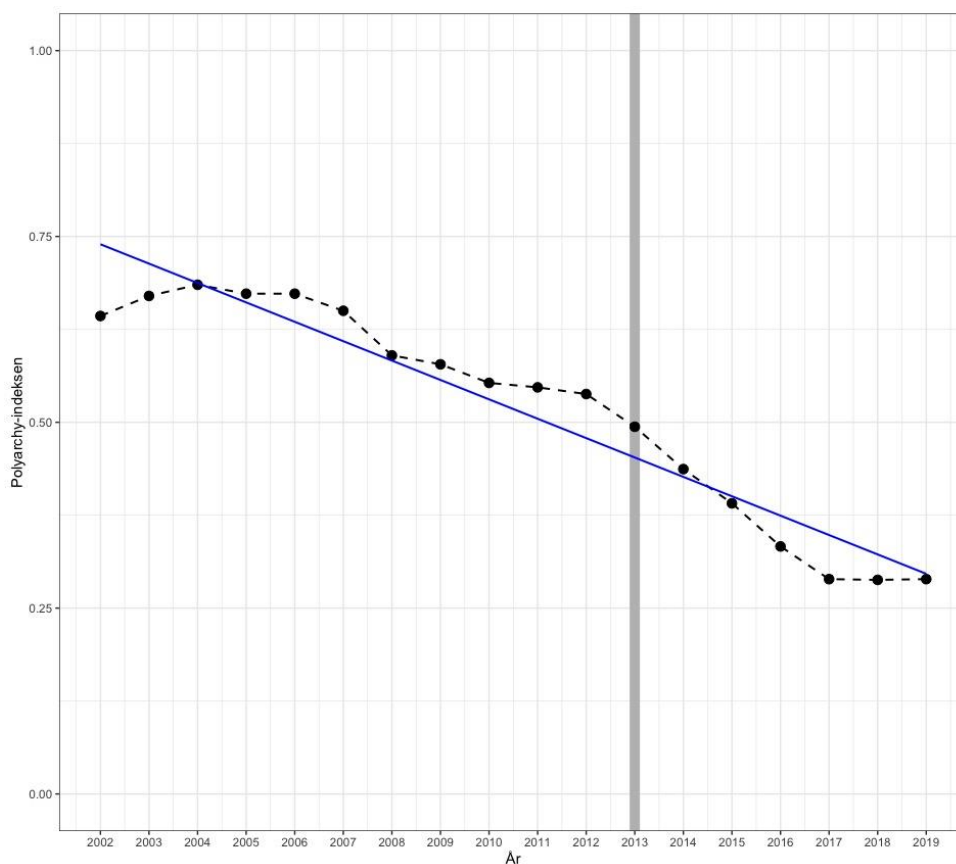
⁶ Histogrammer av den avhengige variabelen før og etter transformasjoner er lagt til vedlegg D. Transformasjon av variabler: demokrati og autokrati i datasett 1 og E. Transformasjon av variabler: valgautokrati og lukket autokrati i datasett 2.

variabel til å korrigere autokorrelasjon i residualene (Wilkins 2018, 409). Ovenfor har jeg redegjort for datakilde og operasjonalisering av behandlingsvariabel og den uavhengige variabel. Før jeg redegjør for kovariatene som inkluderes, skal jeg først illustrere målestrategien nærmere med et empirisk eksempel i form av Tyrkia. Målet med dette er både å tydeliggjøre hvordan variablene anvendes, men også for å kontekstualisere den empiriske realiteten som variablene er ment å representere.

6.5 Illustrerende case: Endringsprosesser i Tyrkias politiske økonomi

For å illustrere litt nærmere hvordan jeg operasjonaliserer den uavhengige- og avhengige variabelen, anvendes autokratisering i Tyrkia som eksempel. Nedenfor, viser Figur 6.1 utviklingen til polyarki-indeksen, før og etter regimeovergang fra valgdemokrati til valgautokrati i 2013.

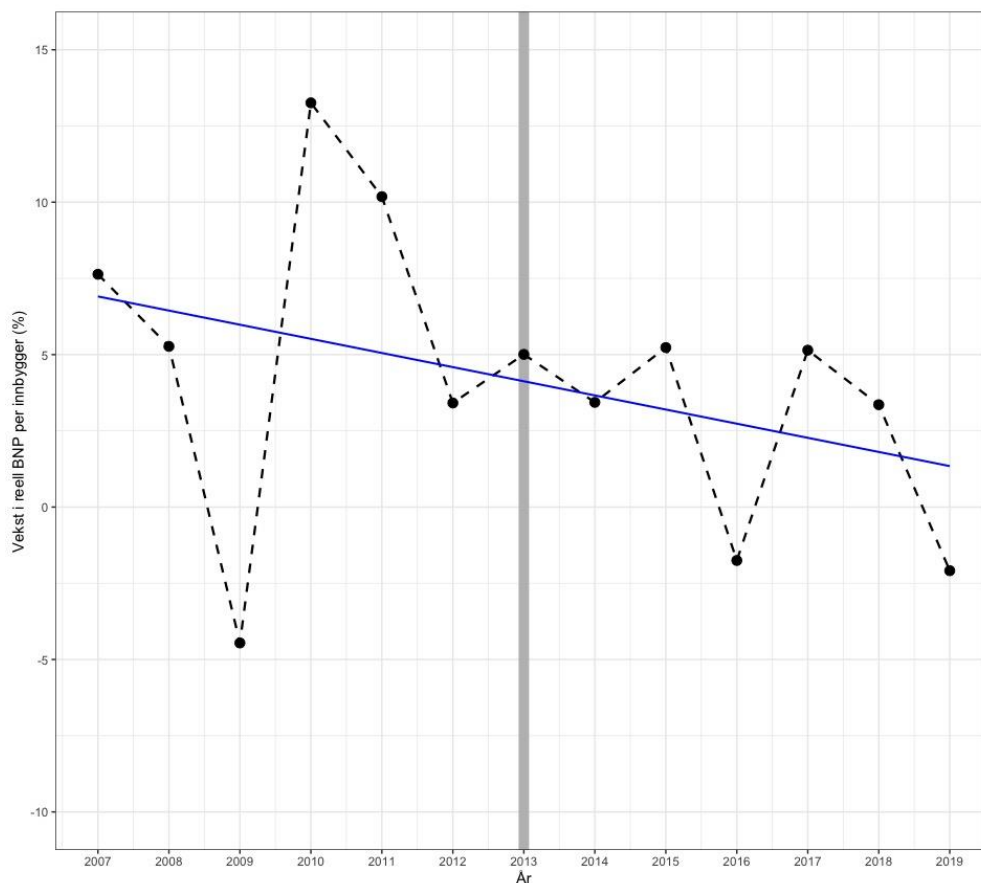
Figur 6.1 Polyarchy-indeksen (svart, stiplet linje), før og etter Tyrkias regimeovergang til autokrati i 2013 (grå vertikal linje).

Regimeovergangen til valgautokrati inntreffer når indeksen havner under minimumsterskelen på $> 0,5$ på Y-aksen. Overgangsåret er markert med en grå vertikal stolpe i figuren. Punkttestimatene til venstre for den grå linjen refererer til alle demokrati-år, og punktene til

høyre til alle autokrati-år. Figur 6.1 representerer imidlertid en bredere empirisk realitet. Ifølge Rogenhofer (2018, 140) representerer Tyrkia et empirisk tilfelle som utfordrer kausale forklaringer innen demokratiseringsteori. For eksempel går det tyrkiske tilfellet imot argumentet om at regimer med sterke bånd til Vesten er mindre sannsynlig til å autokratisere (Levitsky og Way 2010). Kort fortalt, tok demokratiet i Tyrkia en vending etter at Rettferdighets- og utviklingspartiet (AKP) vant flertall i nasjonalforsamlingen i 2002. Siden dette har president Erdogan og AKP transformert det politiske landskapet i Tyrkia (Rogenhofer 2018). AKP-regjeringen ble valgt på løfter om demokratiske reformer, EU-medlemskap og økonomisk liberalisering.

Figur 6.2 Vekst i BNP per innbygger (svart, stiplet linje) før og etter regimeovergang i Tyrkia i 2013 (grå vertikal linje).

Reformene stoppet imidlertid brått opp da mediesensur og menneskerettighetsbrudd intensiverte (Edgell, Maerz, et al. 2020). Observatører hevder imidlertid at Gezi Park-protestene i Istanbul i 2013 var en klar indikasjon på at Tyrkia hadde gått fra et demokrati til et konkurransedyktig autoritært regime (Esen og Gumuscu 2016). Hendelsen var preget av overgrep mot sivile samfunnsgrupper, media, og demonstranter (Meyersson 2017, 278). Når

det gjelder svekkelser av konkurranseaspektet, har det vært økende angrep på opposisjonen, spesielt det pro-kurdiske Folkets Demokratiske Parti (HDP), som var det nest største opposisjonspartiet i 2015 (Esen og Gumuscu 2016, 1587). Dette kulminerte da partilederen i HDP, Selahattin Demirtas, ble arrestert i 2015 med anklager fra regimet om å være «fiende av folket» (Rogenhofer 2018, 134). I de påfølgende år etter regimeovergangen i 2013, har 84 kurdiske ordførere blitt arrestert, og hundrevis av journalister blitt arrestert (Esen og Gumuscu 2016).

Når det kommer til utviklingen i den avhengige variabelen, er vekst i BNP per innbygger i Tyrkia visualisert ovenfor i Figur 6.2. Ifølge Acemoglu og Ucer (2015) var reverseringen av økonomiske og politiske institusjoner i Tyrkia en konsekvens av *politiske* faktorer. Før 2007, samsvarte den tyrkiske økonomiske politikken i større grad med rådgivning fra EU, og militærets innflytelse på politikken var avtakende (Meyersson 2017, 306). Som nevnt ovenfor var dette også en tid der AKP-regjeringen ga løfter om demokratiske reformer for å bedre den politisk deltakelsen i Tyrkia. Etter hvert som forholdet mellom Tyrkia og EU brøt sammen, fjernet AKP-regimet flere institusjonelle begrensninger på egen makt (Esen og Gumuscu 2016, 1583). I følge Acemoglu og Ucer (2015), banet reverseringen av demokratiet vei for en institusjonell erosjon, noe forfatterne mener er årsaken til at veksten i Tyrkia har vært saktegående, og av lav kvalitet siden 2007. Denne observasjonen er interessant, ettersom det samsvarer med utviklingen i polyarchy-indeksen i Figur 6.1, som viser at Tyrkia begynte å autokratisere i 2007. Denne korte gjennomgangen av Tyrkias politiske økonomi illustrer både målestrategien, men også hvordan regimeoverganger i retning autokrati er en kritisk del av en lengre, og overordnet autokratiseringsprosess. I det følgende redegjøres det for alle kovariatene som er inkludert i analysene.

6.6 Kovariater

For å kunne si noe om virkningen av autokratisering, og imøtekomme utfordringer med seriekorrelasjon og utelatte variabler, kontrolleres det for faktorer som kan påvirke økonomisk vekst. I tillegg til behandlingsvariabel og avhengig variabel, inkluderes det flere kovariater som er kjente fra litteraturen om endogene determinanter for vekst, både i demokratier så vel som autokratier (Barro og Sala-i-Martin 2004). Andre potensielle årsaksmekanismer, som den økonomiske utviklingen til de respektive handelspartnerne til behandlingslandene, anses som eksogene variabler i modellen (Holden og Keeping 2016, 25). Dette henger sammen med at

økonomisk vekst ikke bare smitter over fra den økonomiske utviklingen til naboland, men krever endringer *innad* i et land (Bergheim 2008, 163). En full oversikt over alle variabler, beskrivelse og datakilde er gitt nedenfor i Tabell 6.4.

Tabell 6.4 Oversikt av variabler, beskrivelse, og datakilde.

Variabel	Beskrivelse	Kilde
Økonomisk vekst per innbygger (%)	Årlig vekst i reelt bruttonasjonalprodukt (BNP) per innbygger.	PWT
H1: Regimeovergang fra demokrati til autokrati	Endring fra demokrati til autokrati iht. minimumsterskelen $> 0,5$ på Polyarchy-indeksen.	ERT
H2: Regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati	Endring fra valgautokrati til lukket autokrati iht. Regimes of the World (RoW-målet).	ERT
Handel (import og eksport som % av BNP)	Summen av eksport og import av varer og tjenester, målt som andel av bruttonasjonalproduktet.	WDI
Bruttoinvestering	Bruttoinvesteringer i fast realkapital pluss lagerendring.	WDI
Humankapital	Gjennomsnittlig skolegang og antatt avkastning på utdanning.	Barro og Lee (2013)
Befolkningsvekst (%)	Total befolkning transformert til vekst i befolkningen, uttrykt i prosent.	PWT
Ln BNP per innbygger, t-0	Innledende nivå av BNP per innbygger for hvert land, konstant over tid.	PWT
Ln BNP per innbygger, t-1	Inneledende nivå av BNP per innbygger for hvert land, som varierer med tiden.	PWT
Offentlig konsum (% BNP)	Statsforvaltningens utgifter til konsum.	WDI
Statskapasitet	Offentlige tjenestepersoners upartiskhet.	Hanson og Sigman (2021)
Kontroll på regjeringen	Lovgivernes evne til å begrense den utøvende makt.	V-Dem

Den første kovariaten er *det innledende nivå av BNP per innbygger*. Dette tilsier nivået av BNP per innbygger i basisperioden, som i dette tilfellet er 1992. Det innledende nivået er en viktig determinant for vekstrater i henhold til konvergenhypotesen. Formålet med denne viktige kontrollen er å ta hensyn til den potensielle konvergensdynamikken i BNP (Barro og Sala-i-Martin 2004). I følge den nyklassiske konvergenhypotesen påvirkes vekstratene i et land av nivået av økonomisk utviklingsnivå, og der fattigere land sannsynligvis vil oppnå sterkere vekst enn rikere land (Carbone, Memoli, og Quartapelle 2016, 34). Med andre ord, forutsier

nyklassisk vekstteori at fattige land bør vokse raskere enn rike land, noe som vil føre til en konvergens i nivå av BNP. I motsetning til dette, forutsier endogen vekstteori at fattige land vil ha vanskelig for å ta igjen inntektsnivåene til rikere land.

De forskjellige teoriperspektivene er imidlertid enige om viktigheten av det innledende nivå som determinant for produksjonsvekst (Gandhi 2008, 153). Ettersom IFE-estimatoren bruker faste-effekter, kan ikke modellen kjøre analyser med variabler som er konstante over tid. Derfor ble det nødvendig å inkludere en kovariat som er tids-variant, men som fanger den samme virkningen. Det innledende nivået av BNP per innbygger ble transformert til den naturlige logaritmen (\ln) av BNP per innbygger, og deretter tidsforskjøvet lagget med ett år. En formålstjenlig konsekvens av å transformere til den naturlige logaritmen, er at en variabel som i utgangspunktet vokser med en konstant økning, nå vil vokse lineært (Holden og Keeping 2016, 506). Logaritmiske transformasjoner er i tillegg en konvensjonell måte å håndtere situasjoner der det eksisterer et ikke-lineært forhold mellom den uavhengige og avhengige variabelen, og er en praktisk måte å transformere en skjevfordelt variabel til en som er mer normalfordelt. I motsetning til IFE, tillates kovariater som er konstante over tid i panelmatching med DiD. Derfor ble det inkludert et mål på det innledende nivået av BNP per innbygger ($t-0$) for hvert land i panelet som er konstant over tid. Begge variablene er basert på reell BNP per innbygger på produksjonssiden fra PWT, som er den samme indikatoren som den avhengige variabelen før den ble transformert til vekstrate.

Den andre kovariaten er *humankapital*. Humankapital anses for å være en avgjørende faktor for produksjonsvekst og økonomisk fremgang, og en indikator på kvaliteten på arbeidskraften (Aghion og Durlauf 2005). Produksjonsvekst er sterkt knyttet til bedring av humankapitalen grunnet aspekter ved utdanning og kvalifikasjoner og er derfor en sentral forutsetning for moderne nasjonale økonomier (Holden og Keeping 2016, 459). Særlig innen nyklassisk vekstteori, først gjennom Lucas (1988), argumenteres det for at humankapital har en positiv påvirkning på økonomisk vekst (Barro og Lee 2013). Ifølge Holden og Keeping (2016, 459) er det generelt sett observert en betydelig positiv korrelasjon mellom gjennomsnittlig utdanningslengde og BNP per innbygger på tvers av land. Utdanning forventes å bidra til økonomisk vekst på en rekke ulike måter, blant annet fordi en større andel av kvalifisert arbeidskraft vil resultere i mer produksjon. Kvalifisert arbeidskraft kan også bidra til økte investeringer fordi det blir mer lukrativt å investere i nytt utstyr til produksjon. Utdanning er dessuten viktig for politisk stabilitet, noe som kan bidra til økonomisk vekst (Holden og

Keeping 2016, 460). Humankapital øker også arbeidernes evne til å absorbere avansert teknologi. I tillegg påvirker det sosiale utfall som barnedødelighet, fruktbarhet, utdanning av barn og unge, samt inntektsfordeling (Barro og Lee 2013, 184). Litteraturen bruker hovedsakelig helse- og/eller utdanningsindikatorer som mål på humankapital (Carbone, Memoli, og Quartapelle 2016). I PWT (10.01) tilbys årlige mål på humankapital i form av en indeks. Humankapital-indeksen er basert på gjennomsnittlig skolegang fra (Barro og Lee 2013), og antatt avkastning fra utdanning basert på Mincer-ligningen til Psacharopoulos (1994).

Den tredje kovariaten er *åpenhet for internasjonal handel*. Vekst i produksjon og veksten i volumet av internasjonal handel er tett knyttet til hverandre (Jones og Vollrath 2013, 15). Slik sett kan internasjonal handel være en viktig determinant for økonomisk vekst både i demokratier og autokratier, i den grad handel tillater en stat å utnytte sine komparative fordeler (Gandhi 2008). Dette bygger på at stater kan utvikle arbeidsspesialisering og oppnå vekst i produksjonen gjennom internasjonal handel av egenproduserte varer og tjenester. For eksempel vises det ofte til de såkalte «østasiatiske tigerøkonomiene» som fra 1950 til 1990-tallet viste hvordan eksportorientert produksjon kan lede til vekst (Aghion og Durlauf 2005, 562). Handel kan imidlertid ha negative effekter på økonomisk vekst. Dersom en «ung» økonomi blir svært åpen på kort tid kan dette være negativt for vekst, blant annet fordi det svekker beskyttelsen konkurransedyktigheten til den nasjonale industriproduksjonen (Bergheim 2008, 83). Annen vekstteori forventer en positiv effekt av handelsåpenhet på raten eller nivået på BNP. Argumentasjonen i nyklassiske vekstmodeller er at åpenhet antas å være eksogen og har ingen effekt på langsiktig vekst. I kaldor-modellen innen keynesiansk vekstteori, legges det imidlertid vekt på at import og eksport driver økonomisk vekst (Bergheim 2008). Kovariaten er målt som en handelsandel av BNP, som er den gjennomsnittlige andelen av eksport og import av varer og tjenester i BNP. For å fange opp virkningene av handel på vekst, inkluderes et mål på et lands eksport og import i prosent av BNP fra Verdensbanken (WDI). I WDI, tilbys en rekke indikatorer på institusjonelle og økonomiske indikatorer.

Den fjerde kovariaten er *befolkningsvekst*. Nyklassisk veksttradisjon antar som regel en negativ effekt av befolkningsvekst på økonomisk vekst. I henhold til Solow-modellen er befolkningsvekst eksogen og vil redusere BNP fordi flere arbeidere må utstyres med fysisk kapital, noe som reduserer den gjennomsnittlige tilgjengelige kapitalen per arbeider (Jones og Vollrath 2013, 31). Til forskjell argumenterer keynesiansk vekstteori for at befolkningsvekst kan ha positiv innvirkning på vekst i BNP, fordi flere arbeidere vil stimulere etterspørselen,

investeringer og inntektsvekst. I henhold til Barro og Sala-i-Martin (2004, 26) blir befolkningsvekst en indikator på sysselsetting ettersom den totale sysselsetting varierer over tid på grunn av veksten i befolkningen. For å operasjonalisere befolkningsvekst ble mål på total befolkning (i millioner) hentet fra PWT. Deretter transformerte jeg total befolkning til befolkningsvekst, uttrykt i prosent.

Den femte kovariaten er *bruttoinvesteringer*, definert som anskaffelse av fast realkapital pluss lagerendringer. Fast realkapital består både av boliger, bygninger, transportmidler, maskiner, samt immateriell realkapital som for eksempel utgifter til forskning og teknologisk utvikling (Holden og Keeping 2016, 52). Akkumulering av fysisk kapital utgjør en av de mest gjennomstuderte determinantene for økonomisk vekst, der tanken er at investeringer vil føre til en høyere kapitalbeholdning, som igjen leder til mer produksjon i fremtiden (Bergheim 2008). Med andre ord, er vekst i BNP svært usannsynlig uten at det investeres i realkapital. For å operasjonalisere investeringer, anvendes bruttoinvesteringer som andel av BNP fra WDI der bruttoinvesteringer er uttrykt i lokal valuta.

Den sjette kovariaten er *offentlig konsum* som anvendes i nyere studier av demokratisering og vekst (Papaioannou og Siourounis 2008; Carbone, Memoli, og Quartapelle 2016). Offentlig konsum anses som en viktig determinant for økonomisk vekst, selv om det er motstridende oppfatninger om retningen på effekten (Gandhi 2008, 154). I henhold til nyklassisk vekstteori kan for mye statlig inngripen i økonomien fortrenge muligheter for private investeringer, noe som potensielt kan føre til nedgang i veksten. I tillegg kan staten fordele økonomiske ressurser til prosjekter som ikke fasiliterer for økonomisk utvikling. På den annen side kan staten ha en viktig rolle i å koordinere markedssvikt i økonomien (Przeworski og Limongi 1993). Dersom dette er tilfellet, kan et høyere nivå av offentlig konsum føre til høyere økonomisk vekst. Offentlig konsum kan defineres som utgifter til konsumformål i statsforvaltningen (Holden og Keeping 2016). Disse utgiftene kan bestå av lønn til de ansatte i staten og myndighetsnivåene under staten, kjøp av varer og tjenester, kapitalslit på realkapital, og offentlig finansierte varer og tjenester. Offentlig konsum inkluderer også utgifter til det nasjonale forsvaret og sikkerhetsmyndigheter. I tråd med litteraturen forventer jeg en negativ sammenheng mellom offentlig konsum og økonomisk vekst (Carbone, Memoli, og Quartapelle 2016). Retningen på denne effekten blir som regel argumentert ut fra et nyklassiske teoriperspektiv som hevder at et høyt offentlig konsum vil være ødeleggende for insentivene til private investorer og redusere effektivitet for næringslivet.

De to siste kovariatene måler to andre institusjonelle dimensjoner ved politiske regimer som er lokalisert utenfor valginstitusjonen. Den syvende kovariaten som inkluderes er *statskapasitet* som er et sentralt, og flerdimensjonalt konsept innen sammenliknende politikk og er antatt til å ha betydelig innflytelse på økonomisk vekst (Hanson og Sigman 2021). Det eksisterer imidlertid et mangfold av definisjoner og enkeltindikatorer som er tenkt å fange opp statskapasitets-begrepet. Basert på flere teoretiske definisjoner, argumenterer Hanson og Sigman (2021, 1497) for at statskapasitet kjennetegnes av tre kjernedimensjoner, henholdsvis: *ekstraherende kapasitet* (Tilly 1990), *administrativ kapasitet* (Mann 1984) og *tvang* i form av militærets kontroll av et territorielt område (Weber 1919). For å operasjonalisere statskapasitet-begrepet anvender jeg variabelen *Capacity* fra datasettet til Hanson og Sigman (2021). *Capacity*-målet er utledet av en bayesiansk Monte Carlo-analyse av 24 indekser og enkeltindikatorer som går inn under en av de tre kjernedimensjonene beskrevet ovenfor. Dette resulterte i det latente *Capacity*-målet som varierer fra lav (-2,31) til høy (2,96) statskapasitet. Inklusjonen av statskapasitet som kovariat vurderes som særlig viktig på grunn av rollen som regelfølgende og autonome statlige organer spiller for å begrense maktbruken til autoritære lederskap (Hanson 2015). Basert på litteraturen, forventer jeg en positiv assosiasjon mellom høy statskapasitet og økonomisk vekst.

Den åttende og siste kovariaten er et mål på *horisontal kontroll på regjeringen*. Gjennom analyser med DiD, finner Cox og Weingast (2018) blant annet at lovgivende makts evne til å begrense den utøvende makt, reduserer sannsynligheten for negative veksteffekter. Forfatterne argumenterer for at begrensninger og kontrollmekanismer på regjeringen kan anvendes som indikator graden av politisk stabilitet i et regime, som igjen vil betinge effekten på økonomisk vekst. Institusjonelle begrensninger kan også redusere transaksjonskostnadene mellom regjeringen og opposisjonen i nasjonalforsamlingen, og skape politisk stabilitet (Gandhi 2008). Dette kan tyde på at effektene av politiske regimer på vekst kan avhenge av styrken til lovgivende makt, vis-a-vis den utøvende (Cox og Weingast 2018, 299). Ettersom jeg anvender et to-dimensjonalt demokratimål som måler kjernedimensjonene konkurranse og deltagelse, kontrollerer jeg for at økonomisk vekst potensielt kan påvirkes av institusjoner utenfor valginstitusjonen. Dette er viktig fordi funksjonen til frie og rettfærdige valg som ansvarliggjøringsmekanisme mister kraft dersom regjeringen ikke er institusjonelt begrenset av nasjonalforsamlingen (Schedler 2002). Det er fordi at lovgivende makt potensielt kan begrense regjeringens mulighet for føre enerådige politikktutforming (Cox og Weingast 2018, 281). For å

operasjonalisere institusjonelle begrensninger på utøvende makt anvendes variabelen: *legislative constraints on the executive index* (v2xlg_legcon) fra V-Dem (Coppedge et al. 2019), som er konstruert gjennom en bayesiansk faktoranalyse. På et intervall fra lav til høy (0-1) måler variabelen i hvilken grad lovgivere og uavhengige offentlige etater er i stand til å ha tilsyn med den utøvende makt. Dette konkluderer gjennomgangen av alle kovariater i modellene. I det følgende skal det redegjøres for hvordan jeg har håndtert ulike forutsetninger som knytter seg til datastrukturen, og hvordan jeg har håndtert utfordringen med manglende data.

6.7 Utfordringer ved analyser med paneldata, og imputering av manglende data med Amelia II

Når økonomisk vekst analyseres med økonometriske modeller kan det oppstå utfordringer som relaterer seg til datastrukturen i analysen (Aghion og Durlauf 2005, 624). Som nevnt, analyserer denne masteroppgaven paneldata med økonometriske metoder. Paneldata er data som består av observasjoner av samme enheter på flere tidsperioder (Stock og Watson 2020, 362). En sentral forutsetning for slike analyser knytter seg til forutsetningen om *stasjonaritet*. En tidsserie er stasjonær hvis sannsynlighetsfordelingen forblir konstant over tid. Flere egenskaper ved datastrukturen kan føre til at forutsetningen om stasjonaritet ikke vil holde, noe som vil bety at tidsserien er ikke-stasjonær (Stock og Watson 2020, 562). Generelt sett, er tidsserien stasjonær dersom kriteriene for konstant gjennomsnitt og varians, samt autokorrelasjon er oppfylt. For å adressere dette, ble en stasjonaritetstest utført på den avhengige variabelen, i form av en utvidet Dickey-Fuller-test. Testen estimerte en p-verdi på $< 0,01$, som indikerer at nullhypotesen om ikke-stasjonaritet kan forkastes. Stasjonaritet er ønskelig i utførelsen av analysene, ettersom dette antas å gi mer pålitelige resultater (Stock og Watson 2020).

En annen forutsetning som bør adresseres er at datastrukturen i panelet i utgangspunktet er ubalansert. Et ubalansert panel beskriver et panel med manglende observasjoner for minst én enhet eller tidsperiode (Stock og Watson 2020, 363) Selv om data på regimeoverganger og BNP per innbygger har nærmest ingen manglende observasjoner mellom 1992 og 2019, mangler det noe for kovariatene. Én mulighet er å slette disse observasjonene helt fra datasettet, men dette risikerer å skape skjevheter og kan påvirke resultatene fordi de manglende observasjonene sannsynligvis ikke er tilfeldige (Honaker og King 2010, 561). Mange metoder for kvantitativ analyse inkludere bare enheter med fullstendige data, dersom det ikke tas hensyn til manglende

data. For å imøtekomme denne utfordringen imputerte jeg verdier for de manglende observasjonene med programvaren Amelia II som er utviklet av Honaker, King, og Blackwell (2011), og er tilgjengelig gjennom R-pakken *Amelia*. I imputeringsprosessen ble alle variablene i modellen inkludert, også den avhengige variabelen. Imputering av manglende data medfører egne utfordringer, og kan i noen tilfeller påvirke resultatet. Men ettersom Amelia II identifiserte totalt 3- og 5 prosent manglende observasjoner i de to ferdige datasettene, vurderes imputering som en akseptabel løsning fremfor å slette observasjonene helt. For å gi innsyn, blir sammendrag av imputeringsprosessen og visualisering av manglende data lagt til vedlegg B. Sammendrag og figurer av imputeringsprosessen med Amelia II. Imputering med Amelia II er blant annet brukt i studier som estimerer effekten av økonomisk utvikling på demokrati (Knutsen et al. 2019); politiske partier på økonomisk vekst (Bizzarro et al. 2018) og valgperiode-endring på demokrati (Kouba og Pumr 2023). Med dette konkluderes datakapittelet, og i det følgende skal resultatene fra hovedanalysene presenteres. Det innledes imidlertid med et delkapittel som presenterer deskriptiv statistikk.

7. Resultater

7.1 Deskriptiv statistikk

Som nevnt ble det konstruert to separate datasett for å teste H1 og H2 og tilhørende delhypoteser. Dette fordrer to gjennomganger av deskriptiv statistikk i form av to separate tabeller. Nedenfor, vises deskriptiv statistikk i Tabell 7.1 for den første analysen av regimeoverganger fra demokrati til autokrati. Tabell 7.2 viser på sin side deskriptiv statistikk for den andre analysen av regimeoverganger fra valgautokrati til lukket autokrati. Trenden i BNP per innbygger mellom 1992 og 2019, vises som gjennomsnittlige vekstrater for enhetene i behandlingsgruppene og kontrollgruppene i Figur 7.1 og Figur 7.2.

Alle variablene i Tabell 7.1 har 2043 observasjoner, og gjennomsnittsverdien til vekst i BNP per innbygger er på 2,74 prosent hvert år. Datasettet viser også en betydelig variasjon i nøkkelvariabler av interesse. Et standardavvik på 6,82 tyder på at en stor variasjon i vekstratene. Dette bekreftes av variasjonen i minimums- og maksimumsverdien, som viser at årlig økonomisk vekst per innbygger varierer fra -79,6 prosent (Venezuela, 2017) til 33,4 prosent (Mali, 1995). Stor variasjon i økonomisk vekst er ønskelig fordi det reduserer risikoen for skjevhet i estimatene (Carbone, Memoli, og Quartapelle 2016, 35). Utviklingen i Venezuela kan fremheve utfordringen med å anvende et årlig mål på økonomisk vekst, ettersom det store variasjon i vekstrater både på tvers av- og innenfor land. Kortsiktig økonomisk endring kan medføre at land går fra å være "fattige" til å være "rike", og motsatt (Jones og Vollrath 2013).

En annen utfordring med minimumsverdien til Venezuela er at produksjonsfallet kan skyldes oljekrisen som begynte i 2014, og ikke som konsekvens av regimeovergang til autokrati i 2002. På den annen side poengterer Nyrup (2020, 73), som referer til Johnson (2018), at den økonomiske katastrofen i Venezuela ikke uten videre kan separeres fra de politiske bestemmelsene som ble tatt av regimets ledelse. Når det kommer til gjennomsnittsverdien til behandlingsvariabelen er den på 0,14, som indikerer at datasettet består av 1787 demokratiske land-år og 286 autokrati-år. Gjennomsnittsverdien til handel av BNP er på 83 prosent, noe som betyr at handel står i snitt for 83 prosent av BNP til landene i utvalget. Dette understreker viktigheten av internasjonal handel for nasjonale økonomier, til tross for av at det er store variasjoner mellom dem. Figur 7.1 visualiserer de gjennomsnittlige vekstratene for autokratiserende demokratier i behandlingsgruppen (svart) og demokratier i kontrollgruppen (stiplet linje) i den første analysen. Gjennomsnittlig vekst for kontrollgruppen i denne

tidsperioden er 2,85 prosent, mens for behandlingsgruppen er den gjennomsnittlige veksten 2,74 prosent.

Tabell 7.1 Variabler, datakilder, og deskriptiv statistikk for analysen av regimeovergang fra demokrati til autokrati.

Indikator	Kilde	N	Gj.snitt	SD	Min	Max
Økonomisk vekst per innbygger (%)	PWT	2043	2,74	6,82	-79,58	33,36
Regimeovergang fra demokrati til autokrati	ERT	2043	0,14	0,34	0	1
Handel (import og eksport som % av BNP)	WDI	2043	83,30	48,78	-33,78	377,84
Bruttoinvesteringer	PWT	2043	23,75	6,15	-14,39	58,15
Befolkningsvekst (%)	PWT	2043	1,00	1,22	-22,15	3,98
Statskapasitet	Hanson og Sigman, 2015	2043	1,08	0,87	-1,56	3,15
Humankapital	PWT	2043	2,73	0,66	1,04	3,89
Kontroll på regjeringen	V-Dem	2043	0,76	0,23	0,03	0,99
Offentlig konsum (% BNP)	WDI	2043	16,86	4,68	2,98	35,94
ln BNP per innbygger (t-1)	PWT	2043	411,31	48,74	240,16	501,27
ln Innledende nivå av BNP per innbygger (t-0)	PWT	2043	394,55	46,79	285,66	463,19

I Tabell 7.2 nedenfor vises deskriptiv statistikk for den andre analysen av regimeoverganger fra valgautokrati til lukket autokrati. Alle variablene i dette datasettet har 1008 observasjoner, og gjennomsnittsverdien til vekst i årlig BNP per innbygger er på 2,49 prosent. Igjen viser datasettet en betydelig variasjon i sentrale variabler av interesse. Et standardavvik på 11,27 tyder på at stor variasjon i vekst, noe som bekreftes av variasjonen i minimums- og maksimumsverdien. Verdiene viser for eksempel at årlig økonomisk vekst per innbygger varierer fra -49,6 prosent (Tadsjikistan, 1993) til 76,4 prosent (Zimbabwe, 2009).

Gjennomsnittsverdien til behandlingsvariabelen er 0,8 som betyr at datasettet består av 932 land-år som valgautokrati og 76 land-år som lukket autokrati.

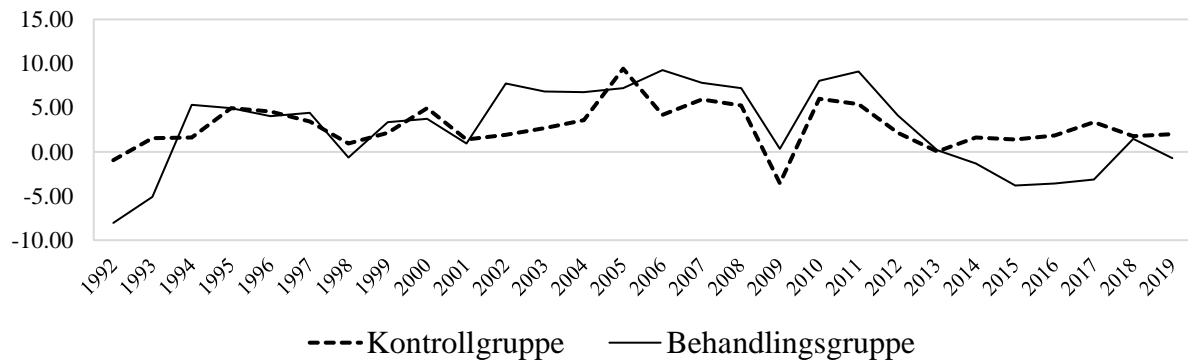
Tabell 7.2 Variabler, datakilder, og deskriptiv statistikk for analyse av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati

Indikator	Kilde	N	Gj.snitt	SD	Min	Max
Økonomisk vekst per innbygger (%)	PWT	1008	2,49	11,27	-49,59	76,42
Regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati	ERT	1008	0,08	0,27	0	1
Handelsåpenhet (import og eksport som % av BNP)	WDI	1008	79,03	62,65	-73,92	437,33
Bruttoinvesteringer	PWT	1008	21,92	10,28	-3,95	79,40
Befolkningsvekst (%)	PWT	1008	2,07	1,13	-4,43	6,78
Statskapasitet	Hanson og Sigman, 2015	1008	-0,09	0,59	-1,54	1,81
Humankapital	PWT	1008	2,03	0,64	0,77	4,35
Kontroll på regjeringen	V-Dem	1008	0,40	0,24	-0,09	0,93
Offentlig konsum (% BNP)	WDI	1008	12,98	4,28	-0,46	30,14
ln BNP per innbygger (t-1)	PWT	1008	357,01	43,63	276,37	491,86
ln Innledende nivå av BNP per innbygger (t-0)	PWT	1008	347,28	39,99	279,61	440,37

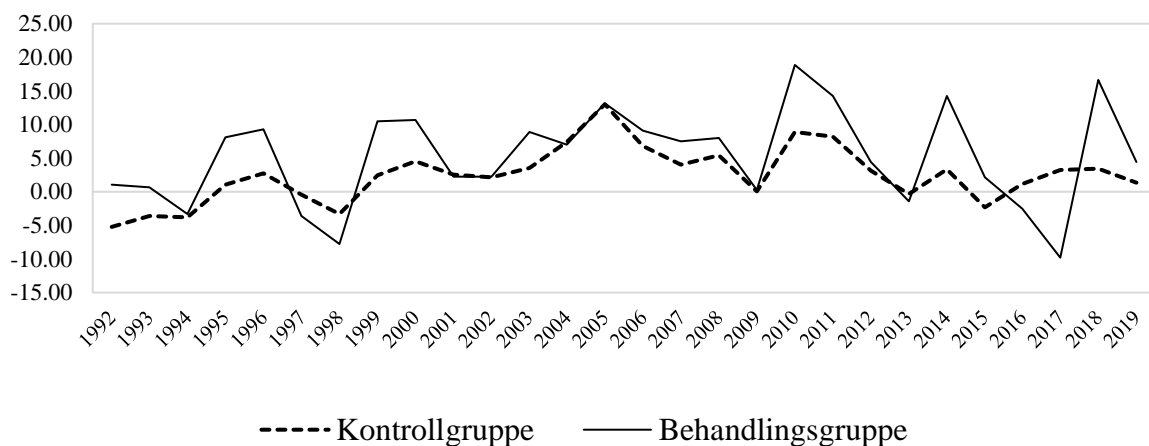
Igjen observeres en høy gjennomsnittsverdi i handel av BNP som er på 79 prosent. Et annet interessant aspekt, er at gjennomsnittsverdien til variabelen som måler kontroll på regjeringen er på 0,40 i motsetning til 0,76 i det første datasettet. Dette kan ses som en refleksjon av at valgautokratier og lukkede autokratier er karakterisert av færre institusjonelle begrensninger på utøvende makt, relativt til demokratier. Figur 7.2 nedenfor visualiserer de gjennomsnittlige vekststratene for autokratiserende valgautokratier i behandlingsgruppen (svart) og valgautokratier i kontrollgruppen (stiplet linje). Gjennomsnittlig vekst for kontrollgruppen i

denne tidsperioden er 2,48 prosent, mens for behandlingsgruppen er den gjennomsnittlige veksten 2,70 prosent.

Figur 7.1 Gjennomsnittlig vekst i BNP per innbygger for behandlingsgruppe (demokratier som blir autokrati) og kontrollgruppe (alltid demokrati) fra 1992 til 2019.

Figur 7.2 Gjennomsnittlig vekst i BNP per innbygger for behandlingsgruppe (valgautokrati som blir lukket autokrati) og kontrollgruppe (alltid valgautokratier) fra 1992 til 2019.

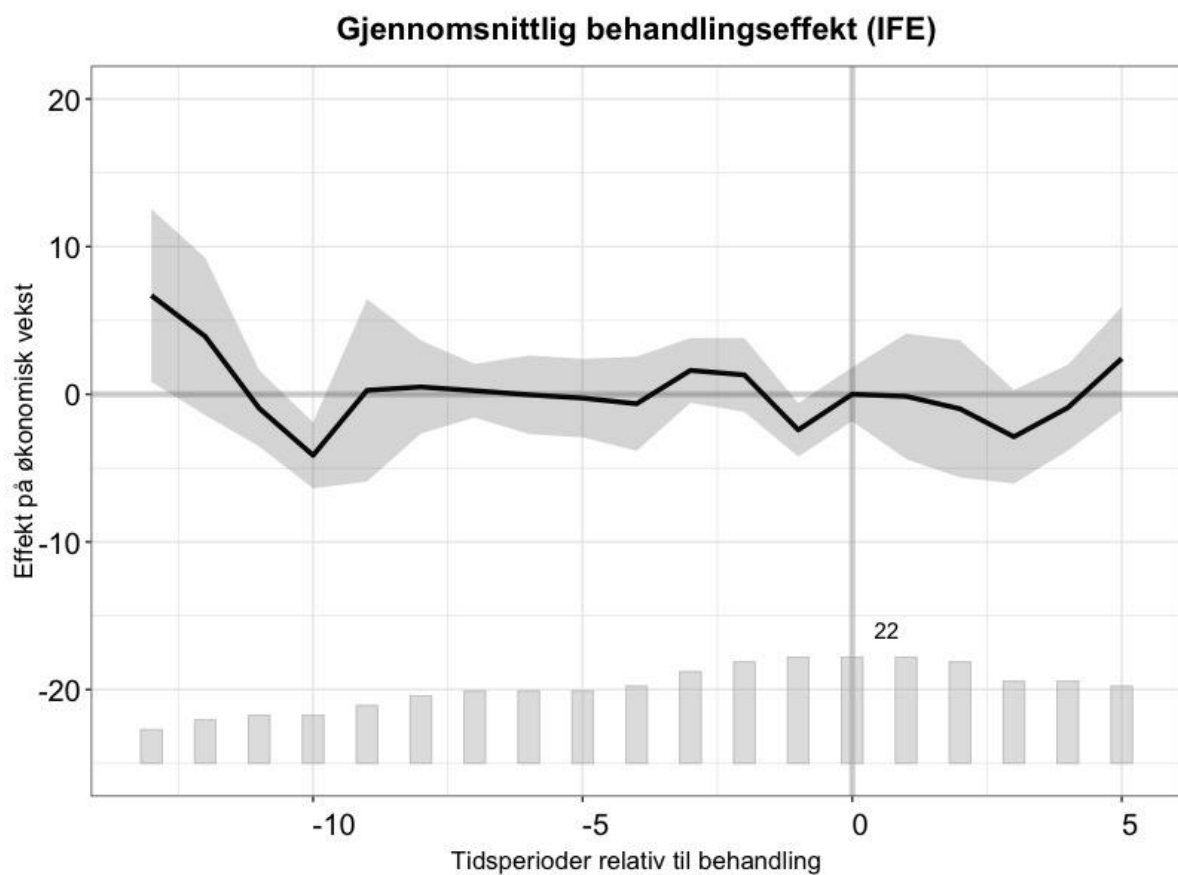

I neste delkapittel presenterer jeg resultatene fra hovedanalysene. Resultatene er organisert slik at analysene som søker å besvare H1 og H1b blir presentert først. Deretter følges samme prosedyre for resultater av analysene som har søkt å teste H2 og H2b. Mens H1 og H2 blir testet med både IFE og panelmatching, blir H1b og H2b bare testet gjennom panelmatching-modeller.

7.2 Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati på økonomisk vekst - Resultater med interaktive faste-effekter (IFE).

I det følgende presenterer jeg resultatene som viser effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati på BNP per innbygger. Resultatene er basert på analyser med modeller med interaktive faste-effekter. Hovedresultatet er visualisert i Figur 7.3 og viser effekten av regimeovergang på BNP per innbygger når den avhengige variabelen er tidstidsforskjøvet med fire års lag.

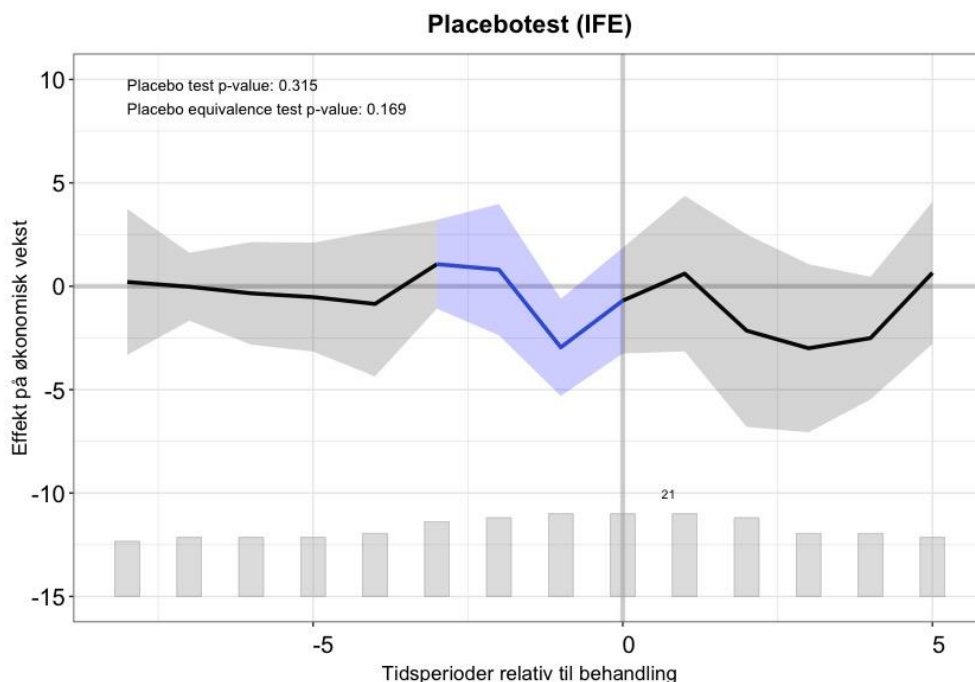
Figur 7.3 Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati på BNP per innbygger mellom 1992 og 2019.

Den svarte linjen i figuren representerer gjennomsnittlig økonomisk vekst over tid for de behandlede enhetene. Den vertikale linjen på null representerer tidspunktet for regimeovergang til autokrati. Siden tidspunktet for regimeovergangene varierer for de ulike behandlingseenhetene, er den gjennomsnittlige behandlingseffekten synkronisert rundt dette tidspunktet. Ettersom behandlingseenhetene har mottatt behandling på ulike tidspunkt, betyr dette at også noen land vil ha flere eller færre observasjoner etter intervensjonen. Dette

medfører at utfallet representerer færre og færre enheter desto flere tidsperioder etter regimeovergangen, og at usikkerheten i estimatene øker over tid. Dette er visualisert i form av grå stolper nederst i figuren. Figuren viser også et 95 prosent konfindensintervall i form av et grått båndfelt. Den tilnærmet flate linjen i førperioden tyder på at modellen lykkes i å sammenlikne kontrollenhetene og behandlingsenhetene før intervensjonen. I Figur 7.3 kan det ses at residualene er tilnærmet flate og nær null i de første årene etter intervensjonen. Til tross for at BNP per innbygger synker noe i den tredje perioden, begynner den å gradvis øke igjen etter T+3. Det estimerte utfallet kan tolkes i henhold til det potensielle utfallsrammeverket innen den kontrafaktiske tradisjonen, der den kausale effekten av behandlingen er estimert som $Y_i(1) - Y_i(0)$. I henhold til dette, har regimeovergang til autokrati i år T0 ikke ledet til lavere økonomisk vekst i årene $T0 + i$ sammenlignet med land som forble demokratisk. Resultatet indikerer faktisk at veksten var noe høyere etter regimeovergang fra demokrati til autokrati, relativt til hva den ellers ville vært. På den annen side er konfidensintervallet stort og ekskluderer aldri nullverdien. Dette tyder på at det ikke kan utelukkes at BNP per innbygger ikke endret seg i det hele tatt, og at nullhypotesen ikke kan forkastes. Som robusthetstest ble det også gjennomført en diagnostisk test for å sjekke om resultatet forblir det samme dersom modellen skjuler noen tidsperioder før behandlingen inntreffer. Resultatet fra placebo testen vises i Figur 7.4

Figur 7.4 Figuren viser den placebo testen til IFE-estimatoren. Placebotesten fjerner to år før behandlingen inntreffer.

I placebotesten ble modellen tilpasset ved å fjerne to år før behandlingen inntreffer, og deretter testes det om resultatet er signifikant fra null. Hvis p-verdien for t-testen i placeboperioden er mindre enn det satte signifikansnivået på 5 prosent kan nullhypotesen avvises (Liu, Wang, og Xu 2022).

I tillegg til å visualisere effekten er ATT, koeffisienter, usikkerhetsestimater og p-verdier presentert nedenfor i Tabell 7.3. Gjennom analysene er det blitt gjort ulike modellspesifikasjoner for å få et mer sammensatt bilde av hvordan regimeovergang til autokrati påvirker vekst. I Tabell 7.3. vises resultatene med interaktive faste-effekter med ulike spesifikasjoner av modellen der vekst i BNP per innbygger er den avhengige variabelen. I kolonne (1) vises resultatet uten lagget avhengig variabel, og estimatene til samtlige kovariater. I kolonne (2) vises den avhengige variabelen med en lag på to år. Kolonne (3) viser resultatet når den avhengige variabelen ble lagget med fire år, men uten kovariater. Dette er for å sikre at estimatene ikke er et resultat av valg av kovariater. I kolonne (4) vises resultatet med fire års lag, men med samtlige kovariater. Som redegjort for tidligere, er det praksis i relevante bidrag fra litteraturen å lagge årlig vekst i BNP med omkring 3-5 tidsperioder (Persson og Tabellini 2007a; Papaioannou og Siourounis 2008; Acemoglu et al. 2019). Gitt at valg av lag-struktur er viktig for påliteligheten til resultatene, vil det hovedsakelig legges vekt på estimatene som kommer frem av kolonne (3) og (4) når jeg skal evaluere resultatene opp mot hypotesene. Modellen i kolonne (4) viser at IFE estimerer en positiv gjennomsnittlig behandlingseffekt (ATT) på 0,17 prosent med en standardfeil på 1,71. Effekten er imidlertid ikke signifikant ($p = 0.919$) med et 95 prosent konfidensintervall. Til tross for modellen med fire år lag på avhengig variabel er teoretisk antatt til å være mest troverdig, presenteres resultater med ulik lag-struktur for BNP per innbygger. Tabell 7.3. viser estimert ATT for modeller uten en tidsforskjøvet avhengig variabel i kolonne (1), og med lag på to år i kolonne (2). Til tross for at effekten på BNP per innbygger er noe større i begge disse modellene, er effekten aldri signifikant. Når det kommer til koeffisientene for kovariatene, viser kolonne (4) at tre av åtte er signifikante. Den første er offentlig konsum som andel av BNP. Offentlig konsum er signifikant ($p = 0,000$) og negativt korrelert økonomisk vekst i perioden før behandling. Dette er i tråd med forventningene i den nyklassiske teoritradisjonen. Den andre signifikante kovariatene er (\ln) nivå av BNP per innbygger. Variabelen er signifikant ($p = 0,000$) og positivt korrelert med den avhengige variabelen.

Tabell 7.3 Gjennomsnittlig behandlingseffekt (ATT) av regimeovergang fra demokrati til autokrati på økonomisk vekst mellom 1992 og 2019. Tabellen viser også koeffisienter for kovariatene, usikkerhetsestimater og p-verdi.

	(1) BNP-vekst per innbygger (Yt-0)		(2) BNP-vekst per innbygger (Yt-2)		(3) BNP-vekst per innbygger (Yt-4 uten kovariater)		(4) BNP-vekst per innbygger (Yt-4)	
Behandling	ATT	P-verdi	ATT	P-verdi	ATT	P-verdi	ATT	P-verdi
Regimeovergang fra demokrati til autokrati	2,887 (3,415)	0,398	1,836 (2,630)	0,485	0,264 (1,717)	0,878	0,173 (1,709)	0,919
Kovariat	Koeffisient		Koeffisient				Koeffisient	
Befolkningsvekst (%)	-1,254*** (0,584)	0,003	-0,498 (0,434)	0,251			-0,067 (0,435)	0,878
Bruttoinvesteringer	0,176*** (0,046)	0,000	0,138*** (0,046)	0,000			0,064 (0,042)	0,126
Offentlig konsum (% BNP)	-0,525*** (0,105)	0,000	-0,394*** (0,083)	0,000			-0,406*** (0,103)	0,000
Ln BNP pr. innb. (t-1)	0,065*** (0,025)	0,007	0,150*** (0,029)	0,000			0,174*** (0,027)	0,000
Handel (% BNP)	0,002 (0,010)	0,818	-0,003 (0,009)	0,704			-0,012 (0,012)	0,303
Statskapasitet	0,416 (0,810)	0,607	1,744** (0,701)	0,012			1,676*** (0,853)	0,004
Humankapital	3,409 (2,269)	0,133	1,657 (2,166)	0,444			1,676 (0,853)	0,909
Kontroll på utøvende makt	-5,054 (4,310)	0,241	-2,522 (3,567)	0,479			-3,597 (4,127)	0,383
N	2043		2043		2043		2043	

Notat: * p<0,10; ** p<0,05; *** p<0,01. Standardfeil i parentes. Analyseenheter er land-år, og er begrenset til land som opplevde regimeovergang til autokrati, og kontrollenheter som forble demokratier mellom 1992 og 2019. Kilde: ERT-datasettet (Edgell, Maerz, et al. 2020).

Dette indikerer et positivt forhold mellom land med et høyt, innledende nivå av BNP per innbygger og årlig vekst i BNP per innbygger. Retningen til effekten går imidlertid i motsatt retning av forventningene i henhold til konvergenshypotesen fra den nyklassiske teoritradisjonen. På den annen side er den positive korrelasjon i tråd med endogene vekstteorier. Den tredje kovariaten er statskapasitet, som er signifikant ($p = 0,004$) og positivt korrelert med økonomisk vekst i perioden før behandling. Dette er i tråd med teoretiske forventninger og nyere funn som presenteres i metastudien til Colagrossi, Rossignoli, og Maggioni (2020, 16). Forfatterne konkluderer med at konvergens og statskapasitet er to av tre potensielle konfundere som påvirker forholdet mellom demokrati og økonomisk vekst⁷. Den gjennomsnittlige behandlingseffekten kan også undersøkes etter hver individuelle tidsperiode. I Tabell 7.4 presenteres den gjennomsnittlig behandlingseffekten, delt opp i fem tidsperioder før- og åtte tidsperioder etter behandling.

Tabell 7.4 Gjennomsnittlig behandlingseffekt (ATT) etter tidsperiode, før og etter regimeovergang fra demokrati til autokrati.

	ATT	S.F.	KI. Nedre	KI. Øvre	P-verdi	Enheter
Tidsperioder						
-5	-0,260	1,309	-2,826	2,306	0,843	15
-4	-0,644	1,777	-4,127	2,839	0,717	16
-3	1,617	1,140	-0,618	3,853	0,156	19
-2	-1,309	1,266	-1,172	3,791	0,301	21
-1	-2,413	0,858	-4,095	-0,731	0,493	22
0	0,001	0,846	-1,657	1,659	0,988	22
1	-0,141	2,211	-4,474	4,192	0,949	22
2	-0,986	2,251	-5,399	3,426	0,661	21
3	-2,879	1,581	-5,977	0,219	0,069	17
4	-0,908	1,387	-3,628	1,811	0,513	17
5	2,420	1,701	-0,914	5,753	0,155	16
6	1,837	2,316	-2,703	6,377	0,428	14
7	-2,018	3,834	-9,533	5,496	0,599	11
8	2,919	4,002	-4,924	10,763	0,466	9
9	0,258	1,975	-3,612	4,129	0,896	7
10	5,807	1,756	2,365	9,249	0,000	7

Estimert ATT etter tidsperiode vises i forhold til intervensjonstidspunktet i T+0 som er markert med et grått båndfelt. Av Tabell 7.4 observeres ingen signifikant behandlingseffekt i de fem tidsperiodene før intervensjonen. Dette kan indikere at IFE-estimatoren har lyktes i å estimere

⁷ I sin metaanalyse finner Colagrossi, Rossignoli, og Maggioni (2020, 16) at befolkningsvekst er den tredje potensielle konfunderende variabel som påvirker vekst.

BNP per innbygger for behandlingssenheter i før-perioden. Når det kommer til perioden etter behandling er standardfeilene er relativt store, og effekten aldri signifikant før den tiende tidsperioden. Usikkerheten i estimatene øker over tid ettersom behandlingssenheter med kortere tidsserier droppes fra modellen. I denne perioden estimeres en signifikant ($p = 0,000$) og positiv ATT på 5,8 prosent økning i BNP per innbygger. I neste del av analysen presenteres resultatene til modeller med panelmatching. Hensikten med dette er både å sjekke robustheten til tidligere resultater, men også for å undersøke om det kan være en positiv effekt på økonomisk vekst når et regimeovergangen går i motsatt retning – henholdsvis ut av autokrati og til demokrati. Formålet med å undersøke den inverse behandlingseffekten er å teste H1b.

7.3 Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati på økonomisk vekst:

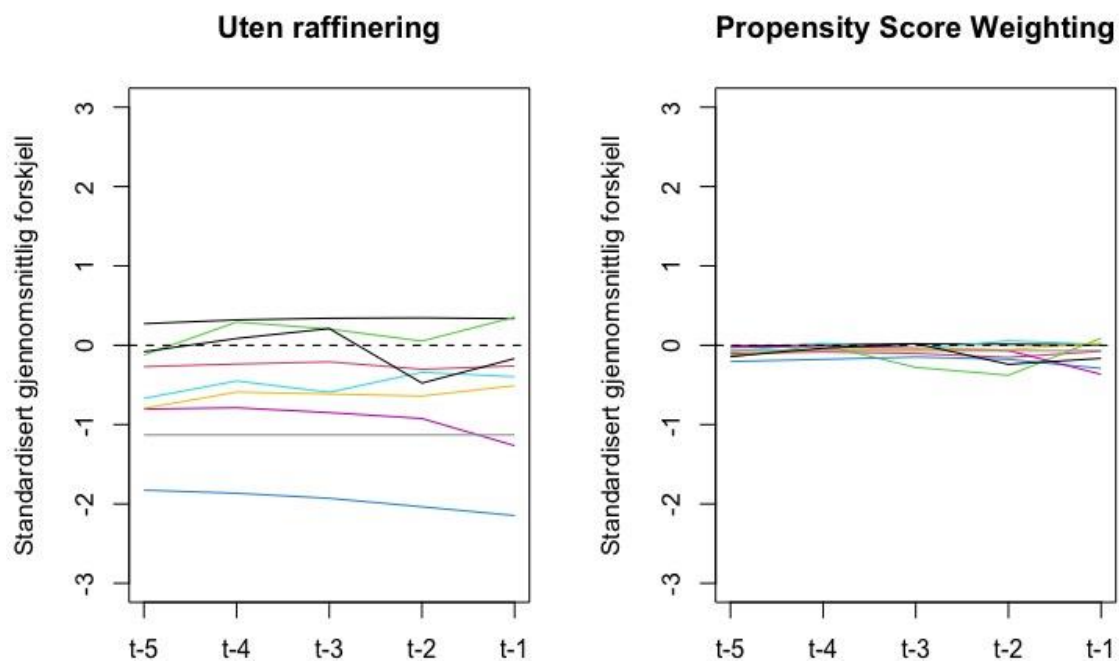
Resultater med panelmatching.

I det følgende presenteres resultatene fra panelmatching. For å forbedre matchingen av behandlede- og ubehandlede enheter før behandlingen, anvendes vektning med propensity score som raffineringmetode (Hirano, Imbens, og Ridder 2003). En viktig forutsetning i enhver analyse med propensity score er å undersøke om modellen er tilstrekkelig spesifisert (Austin 2011, 411). Figur 7.5 illustrerer balansen til kovariatene og den avhengige variabelen, både før og etter matching med propensity score-vektning. At valget falt på denne raffineringmetoden, beror på en nøye evaluering og sammenlikning opp mot alternative raffineringmetoder⁸, henholdsvis propensity score matching (Rosenbaum og Rubin 1985) og mahalanobis distance matching (Imai, Kim, og Wang 2021). Figurer av kovariatbalansen når landene matches med alternative metoder i vedlegg A. Robusthetstester. Til tross for at det fortsatt er noe ubalanse igjen etter raffinering, viser Figur 7.5 at vektning med propensity score har forbedret kovariatbalansen betraktelig. Fremgangsmåten var at ubehandlede og behandlede enhetene ble matchet fire år før behandlingen inntraff. Ifølge Hirano, Imbens, og Ridder (2003) er en modell tilstrekkelig når kovariatene er tilnærmet likt fordelt mellom land i behandlingsgruppen og i kontrollgruppen med lik propensity score. I Figur 7.5 representerer Y-aksen balansen gjennom standardiserte gjennomsnittlige forskjeller, mens X-aksen representerer tidsperiodene før behandlingen inntreffer.

⁸ Test av hvilken raffineringmetode som ga best kovariatbalanse ble gjort med alle tilgjengelige metoder i R-pakken: *PanelMatch*. Jeg valgte å bare inkludere propensity score vektning, propensity score matching og mahalanobis distance matching i oppgaven, fordi disse tre presterte best av samtlige. Dette samsvarer også med fremgangsmåten i artikkelen til Hope og Limberg (2022).

Ifølge Austin (2011) bør den standardiserte gjennomsnittlige forskjellen være $< 0,1$, fordi ubalanse kan indikere at utelatte variabler burde vært inkludert i modellen. Figur 7.5 viser at vekting med propensity score imøtekommer dette vilkåret, noe som tyder på at raffineringmetoden eliminerer omtrent all ubalanse i konfunderende faktorer (Imai, Kim, og Wang 2021, 15). Dette tyder også på at forutsetningen om parallelle trender er plausibel, ettersom utfallsvariabelen forblir relativt konstant gjennom hele førperioden. Ifølge Imai, Kim, og Wang (2021, 16) kan dette tolkes dithen at man kan stole på forutsetningen om parallelle trender, som er den viktigste antagelsen i DiD-modeller.

Figur 7.5 Kovariatbalanse uten raffinering (venstre panel) og med raffineringmetoden: propensity score vekting (høyre panel).

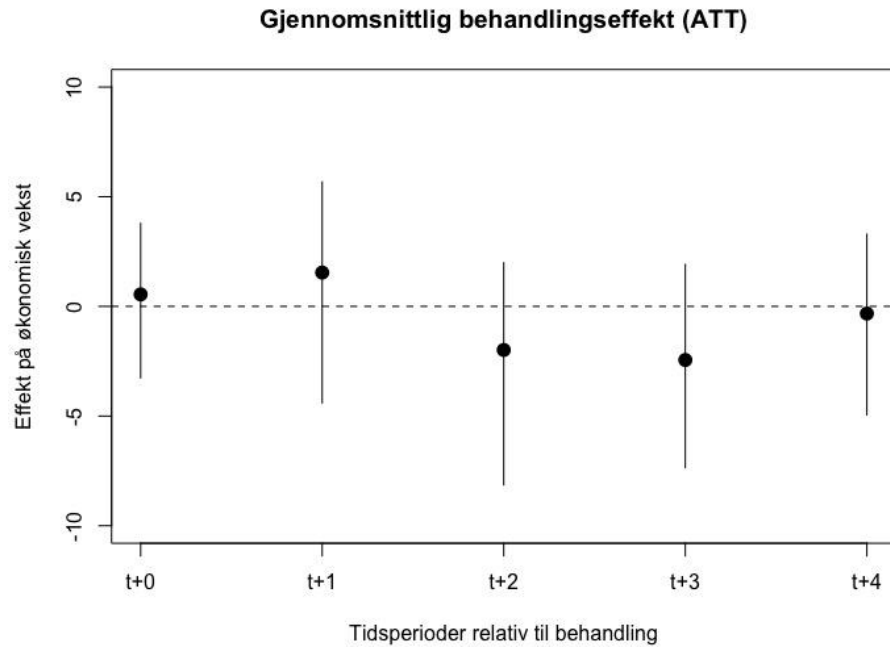

Notat: Figurene viser den standardiserte gjennomsnittlige forskjellen (vertikal akse), fire år før behandlingen inntreffer (horisontal akse). Den venstre figuren viser kovariatbalansen før raffinering, mens den til høyre viser kovariatbalansen etter raffinering med propensity score vekting. De fargede linjene representerer de ulike kovariatene og den laggede avhengige variabelen.

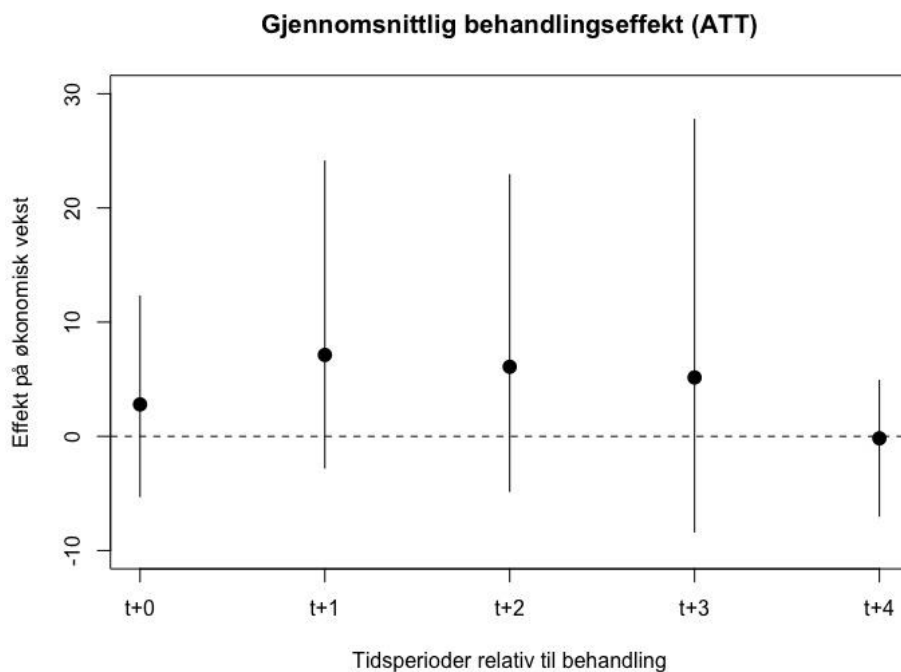
Etter å ha redegjort for modellspesifikasjonene, og begrunnet valg av raffineringmetode for matching, presenterer jeg heretter den gjennomsnittlige behandlingseffekten på de behandlede (ATT), estimert gjennom en vektet DiD med propensity score. Nedenfor, viser Figur 7.6 (A) den umiddelbare behandlingseffekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati på BNP per innbygger, og effekten i fire perioder etter regimeovergangen.

Figur 7.6 A og B viser gjennomsnittlig behandlingseffekt på de behandlede (ATT). Figur A viser estimert effekt av regimeovergang fra demokrati til autokrati. Figur B viser estimert effekt av regimeovergang fra autokrati til demokrati.

Figur A. Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati

Figur B. Effekten av regimeovergang fra autokrati til demokrati

Notat: Estimatenes er basert på vektning med propensity score som justerer seg etter utviklingen til behandlingsvariabelen og kovariatene i løpet av en fire-årsperiode før behandlingen inntreffer ($L = 4$). Estimatenes for gjennomsnittlig effekt av behandlingen vises for en periode på fire år etter overgangen med et 95 prosent konfidensintervall som vertikale linjer.

Land er matchet på deres behandlings og kovariathistorie opptil fire år før regimeovergang til autokrati. For å differensiere mellom kort- og mellomlang sikt, er effekten estimert opptil fire år etter regimeovergang. For hvert år, viser Figur 7.6 (A) den gjennomsnittlige behandlingseffekten og 95 prosent konfidensintervall. Figur 7.6 (B), viser på sin side effekten på BNP per innbygger når autokratiet bryter sammen. Mer spesifikt visualiser figuren den inverse effekten: regimeovergang fra autokrati til demokrati.

For å begynne med Figur 7.6 (A) viser figuren omtrent det samme resultatet som IFE-estimatoren: etter regimeovergang fra demokrati til autokrati, forblir den umiddelbare effekten på BNP per innbygger nær null og er ikke statistisk signifikant, og forblir ikke-signifikant gjennom alle årene etter behandling. Dette tyder på at regimeovergang fra demokrati til autokrati mellom 1992 og 2019 ikke har ledet til lavere BNP per innbygger, verken på kort eller mellomlangt sikt. Effekten tydeliggjøres i

Tabell 7.5 (A) og (B) som viser estimatene for hver tidsperiode som korresponderer med punkttestimatene i figurene ovenfor.

Tabell 7.5 A og B viser gjennomsnittlig behandlingseffekt på de behandlede (ATT) etter periode. Tabell A viser estimert effekt av regimeovergang fra demokrati til autokrati. Tabell B viser estimert effekt av regimeovergang fra autokrati til demokrati.

A. Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati på BNP per innbygger				
Tidsperiode	Estimert ATT	Standardfeil	2,5 %	97,5 %
T0	0,546	1,784	-3,260	3,787
T1	1,541	2,599	-4,400	5,675
T2	-1,988	2,565	-8,139	1,989
T3	-2,445	2,418	-7,352	1,913
T4	-0,329	2,099	-4,944	3,292
B. Effekten av regimeovergang fra autokrati til demokrati på BNP per innbygger				
Tidsperiode	Estimert ATT	Standardfeil	2,5 %	97,5 %
T0	2,795	4,459	-5,275	12,273
T1	7,128	6,522	-2,766	24,106
T2	6,093	6,843	-4,812	22,897
T3	5,154	9,310	-8,363	27,740
T4	-0,171	3,200	-6,985	4,895

Notat: Tabellen viser den umiddelbare og påfølgende ATT fra vektet forskjeller-i-forskjeller med propensity score. Matchene er skapt gjennom fire års lag før behandling. Standardfeil er beregnet med 1000 bootstrap-iterasjoner.

Tabell 7.5 (A) viser at modellen estimerer en positiv gjennomsnittlig behandlingseffekt (ATT) på 0,55 prosent med en standardfeil på 1,78. Effekten er imidlertid ikke signifikant med et 95 prosent konfidensintervall. Til tross for det estimeres en negativ effekt i T+3 på -2,45 prosent, er heller ikke denne signifikant. Når det kommer til den inverse behandlingseffekten, viser figur 1b ingen påviselig effekt av regimeovergang *ut* av autokrati. På den annen side tyder resultatet på at det kan være en systematisk forskjell mellom regimeovergang til et autokrati og overgang til demokrati. Til tross for modellen ikke er signifikant i noen tidsperiode, viser

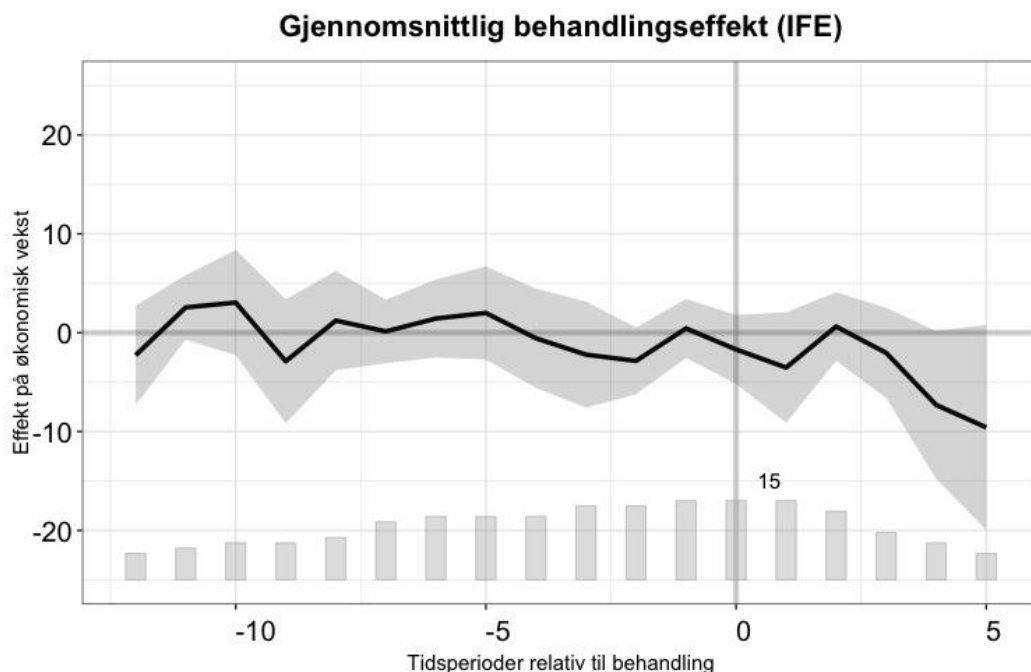
Tabell 7.5 (B) en positiv estimert ATT på 2,8 prosent i T+0, mens den største effekten kommer i T+1 som viser en positiv ATT på 7,1 prosent.

For å sjekke robustheten til funnene fra panelmatching med propensity score vektning, kjøres det flere robusthetstester med ulike modellspesifikasjoner. Resultatene fra disse analysene er lagt til vedlegg A. Robusthetstester. Først gjentas hovedanalysene, men uten å matche på kovariathistorien til enhetene for å sikre at resultatene ikke er drevet av valg av kovariater (Hope og Limberg 2022, 552). For det andre matches enhetene med alternative raffineringmetoder i form av propensity score matching (Rosenbaum og Rubin 1985) og mahalanobis distance matching. Mahalanobis beregner den gjennomsnittlige avstanden mellom en behandlet enhet og hver kontrollenhet, basert på kovariatene (Imai, Kim, og Wang 2021, 9). Samlet sett bekrefter robusthetstestene resultatene fra hovedanalysen, der matching på kovariathistorie ble gjort med propensity score vektning. Heller ikke alternative metoder indikerer at regimeovergang fra demokrati til autokrati har signifikant effekt på vekst i BNP per innbygger. Med dette konkluderes resultatene for analyser som har testet H1 og H1b. I det følgende presenteres resultatene av analyser som testet H2 og H2b. Rekkefølgen følger samme prosedyre: først presenteres resultatene fra IFE-estimatoren, og deretter panelmatching.

7.4 Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati: Resultater med IFE

I det følgende presenterer jeg resultatene som viser effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på BNP per innbygger med interaktive faste effekter. Hovedresultatet er visualisert i Figur 7.7 og viser effekten på lagget BNP per innbygger med fire år. I figuren kan det ses at residualene er tilnærmet flate og nær null i periodene pre-intervensjon, men gradvis synker etter T+3 post-intervensjon. Til tross for at BNP øker noe i den andre perioden, begynner den å gradvis synke etter T+3. Dette indikerer at veksten var lavere etter regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati, relativt til hva den ellers ville vært. Figur 7.7 viser også at konfidensintervallet blir noe større mot slutten av tidsserien. Dette har sammenheng med at usikkerhetsestimaterne øker i takt med at antall behandlede enheter reduseres.

Figur 7.7 Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på vekst i BNP per innbygger.

I tillegg til å visualisere effekten, er ATT, koeffisienter, usikkerhetsestimater og p-verdier presentert nedenfor i Tabell 7.6. Igjen ble ulike modeller analysert med variasjon i lag-struktur og bruk av kovariater. Modellen i kolonne (4) viser at IFE estimerer en negativ behandlingseffekt (ATT) på 3,43 prosent med en standardfeil på 1,29. Effekten er signifikant ($p = 0.008$) med et 95 prosent konfidensintervall. Modellen i kolonne (3) viser at effekten forblir signifikant uten inklusjon av kovariater, og estimerer en enda større ATT på 6,1 prosent.

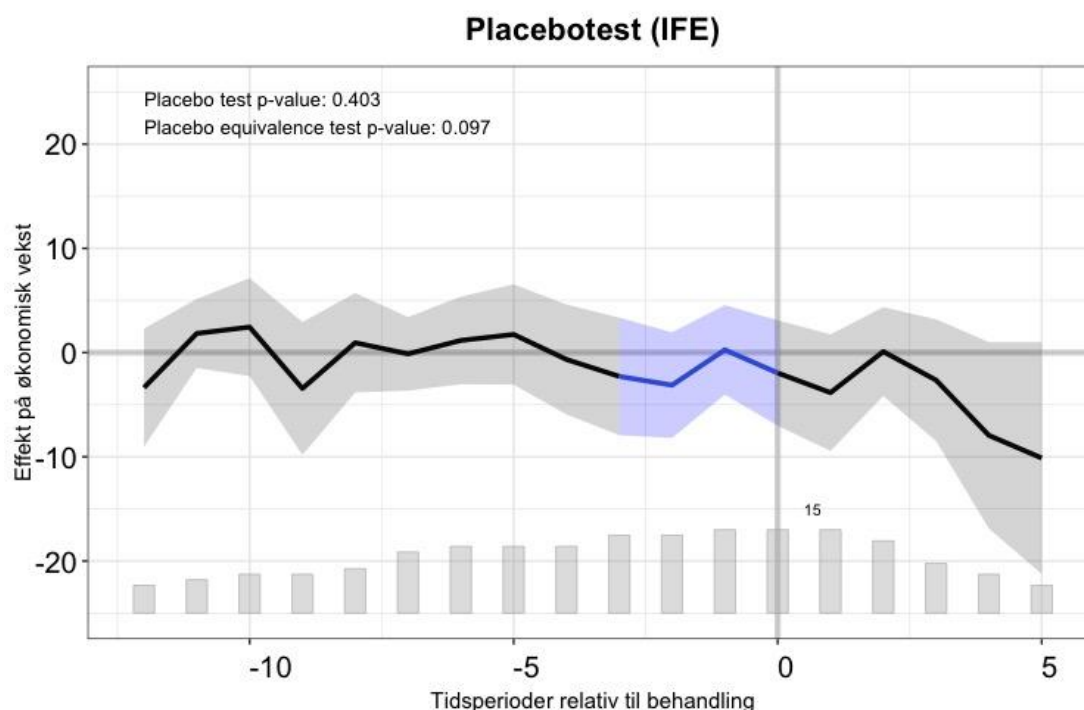
Tabell 7.6 Gjennomsnittlig behandlingseffekt (ATT) av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på BNP per innbygger. Tabellen viser i tillegg koeffisienter for kovariatene, usikkerhetsestimater og p-verdi.

	(1) BNP-vekst per innbygger (Yt-0)		(2) BNP-vekst per innbygger (Yt-2)		(3) BNP-vekst per innbygger (Yt-4 uten kovariater)		(4) BNP-vekst per innbygger (Yt-4)	
Behandling	ATT	P-verdi	ATT	P-verdi	ATT	P-verdi	ATT	P-verdi
Regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati	-2,429* (1,388)	0,080	-2,427** (0,995)	0,014	-6,097*** (1,618)	0,000	-3,434*** (1,291)	0,004
Kovariat	Koeffisient		Koeffisient		Koeffisient		Koeffisient	
Befolkningsvekst (%)	0,955 (0,950)	0,315	1,680** (0,800)	0,036			1,568 (1,031)	0,878
Bruttoinvesteringer	0,018 (0,065)	0,788	0,072 (0,053)	0,180			0,072 (0,069)	0,126
Offentlig konsum (% BNP)	-0,388* (0,200)	0,053	-0,002 (0,163)	0,986			0,116 (0,174)	0,527
Ln BNP pr. innb. (t-1)	0,076** (0,034)	0,028	0,174*** (0,033)	0,000			0,185*** (0,032)	0,000
Handel (% BNP)	0,018 (0,017)	0,282	-0,011 (0,022)	0,606			-0,011 (-0,011)	0,303
Statskapasitet	6,239** (2,429)	0,010	3,692** (1,573)	0,019			4,602*** (4,602)	0,004
Humankapital	-1,726 (4,731)	0,715	-0,089 (3,461)	0,979			-3,850 (-3,850)	0,909
Kontroll på uøvende makt	1,591 (4,768)	0,738	0,637 (3,402)	0,852			-1,637 (3,659)	0,383
N	1008		1008		1008		1008	

Notat: * p<0,10; ** p<0,05; *** p<0,01. Standardfeil i parentes. Analyseenheden er land-år, og begrenset til land som er kodet som autokratier iht. RoW-målet.
Kilde: ERT (Edgell, Maerz, et al. 2020).

I henhold til det potensielle utfallsrammeverket, tyder dette på at land som gjennomgikk regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati opplevde lavere økonomisk vekst, relativt til hva den ellers ville vært. Modellen i kolonne (1) viser at behandlingseffekten uten en lagget avhengig variabel også er signifikant ($p = 0.080$), men bare på et 10 prosent nivå. I kolonne (2) viser modellen at behandlingseffekten blir signifikant ($p = 0.014$) når BNP per innbygger er lagget med to år. Når det kommer til kovariatene viser kolonne (4) at to av åtte er signifikante. Den første er (\ln) innledende nivå av BNP per innbygger, som er signifikant ($p = 0.000$) og positivt korrelert med den avhengige variabelen. Igjen, går retningen på effekten i motsatt retning enn konvergenshypotesen antar. Den andre kovariatene er statskapasitet som er signifikant ($p = 0,009$) og er positivt korrelert med økonomisk vekst. Dette kan synes å støtte litteraturen som finner at autokratier har høyere vekstrater når det er høy grad av statskapasitet (Knutsen 2013). Igjen gjennomføres det en diagnostisk test for å sjekke om resultatet forblir det samme dersom jeg fjerner noen tidsperioder før behandlingen inntreffer. Placebotesten er visualisert i Figur 7.8.

Figur 7.8 Placebotesten fjerner to år før behandlingen inntreffer.

Igjen er modellen tilpasset ved å teste om resultatet er signifikant fra null ved å fjerne to år før behandling. Resultatene fra placebotesten viser og p-verdi på $p = 0.403$, mens p-verdien for ekvivalenstesten er $p = 0.097$. Igjen er p-verdien t-testen større enn for ekvivalenstesten, noe

som styrker tilliten til hovedresultatet. Effekten kan også undersøkes etter hver individuelle tidsperiode. Tabell 7.7 viser gjennomsnittlig behandlingseffekt etter tidsperiode relativt til intervensjonstidspunktet. Tabellen viser ingen signifikant behandlingseffekt i de fem periodene før behandling. Dette indikerer at IFE-estimatoren har lyktes i å estimere økonomisk vekst for behandlingsenhetene i periodene før intervensjonen.

Tabell 7.7 viser individuell ATT for hver tidsperiode, før og etter behandling.

	ATT	S.F.	KI. Nedre	KI. Øvre	P-verdi	Enheter
Tidsperioder						
-5	1,995	2,405	-2,719	6,709	0,407	12
-4	-0,564	2,561	-5,585	4,457	0,826	12
-3	-2,220	2,740	-7,590	3,150	0,418	14
-2	-2,853	1,725	-6,234	0,527	0,098	14
-1	0,431	1,523	-2,544	3,417	0,777	15
0	-1,693	1,780	-5,181	1,796	0,342	15
1	-3,529	2,855	-9,124	2,066	0,216	15
2	0,625	1,773	-2,850	4,100	0,725	13
3	-2,043	2,327	-6,604	2,518	0,380	13
4	-7,310	3,816	-14,789	0,169	0,053	9
5	-9,584	5,301	-19,973	0,805	0,071	7
6	-2,673	2,849	-8,253	2,912	0,348	5
7	-2,505	7,141	-16,501	11,492	0,726	4
8	-6,930	3,430	-13,653	-0,207	0,004	3
9	-8,973	1,179	-12,488	-5,457	0,000	3
10	-16,699	2,552	-21,703	-11,697	0,000	3

Etter intervensjonen ser vi imidlertid at effekten blir signifikant i T+8, T+9 og T+10. Basert på et 95 prosent konfidensintervall, er det sannsynlig at regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati ledet til nedgang i BNP per innbygger. Den største effekten er funnet i den tiende perioden post-intervensjon, der IFE estimerer en negativ ATT på -16,7 prosent med en standardfeil på 2,55. Effekten er også signifikant ($p = 0.000$). I det følgende blir resultatene med panelmatching presentert.

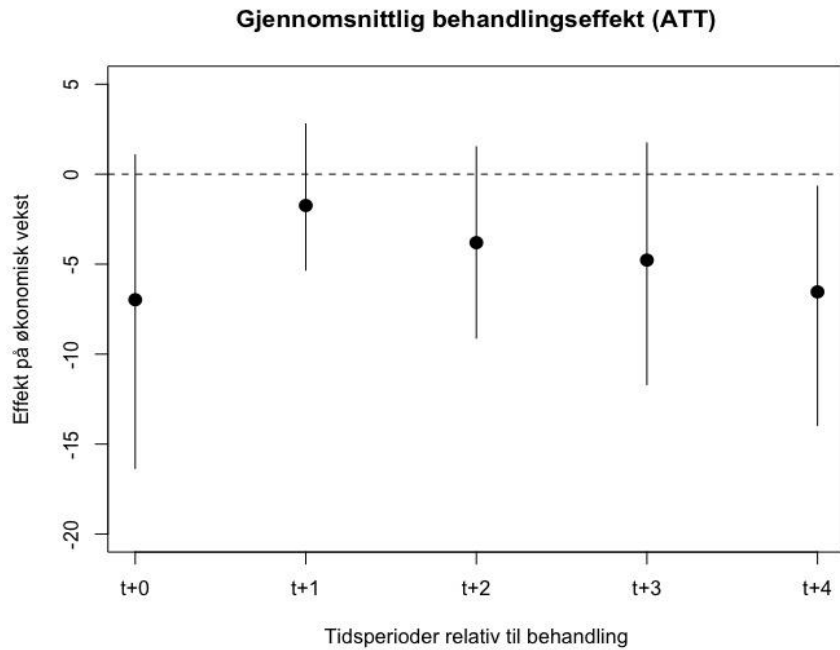
7.5 Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati: Resultater med panelmatching

Figur 7.9 (A) presenterer resultatene for effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på BNP per innbygger. Fremgangsmåten følger samme prosedyre. Behandlede- og ubehandlede enheter ble matchet på behandlings- og kovariathistorie opp til fire år før regimeovergang til lukket autokrati. Effekten kan evalueres både på mellom kort- og mellomlang sikt gjennom punkttestimatene som representerer fire år etter regimeovergang. For hvert år, viser figuren den gjennomsnittlige behandlingseffekten og et 95 prosent konfidensintervall. Figur 7.9 (A) viser omtrent det samme resultatet som IFE-estimatoren. Effekten av regimeovergang til lukket autokrati leder til en nedgang i BNP per innbygger, men effekten er først statistisk signifikant etter fire år. Estimert ATT og standardfeil etter tidsperiode er presentert i Tabell 7.8 (A). Resultatene konkretiserer at den umiddelbare effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati er negativ, og førte til en -7 prosent nedgang i BNP-vekst i T+0. Effekten blir i imidlertid signifikant fra null i det fjerde året etter regimeovergang. Effektstørrelsen indikerer -6,54 prosent nedgang i BNP per innbygger som følge av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati. En signifikant effekt med lag på fire år, synes å stemme overens med litteraturen som den antatte tiden det tar for en regimeovergang til å ha effekt på økonomisk vekst (Papaioannou og Siourounis 2008; Acemoglu et al. 2019). Dette funnet stemmer overens med H2, og står i likhet med funn fra IFE-estimatoren som viste at BNP per innbygger virkelig begynte å synke rundt det fjerde året etter behandlingen.

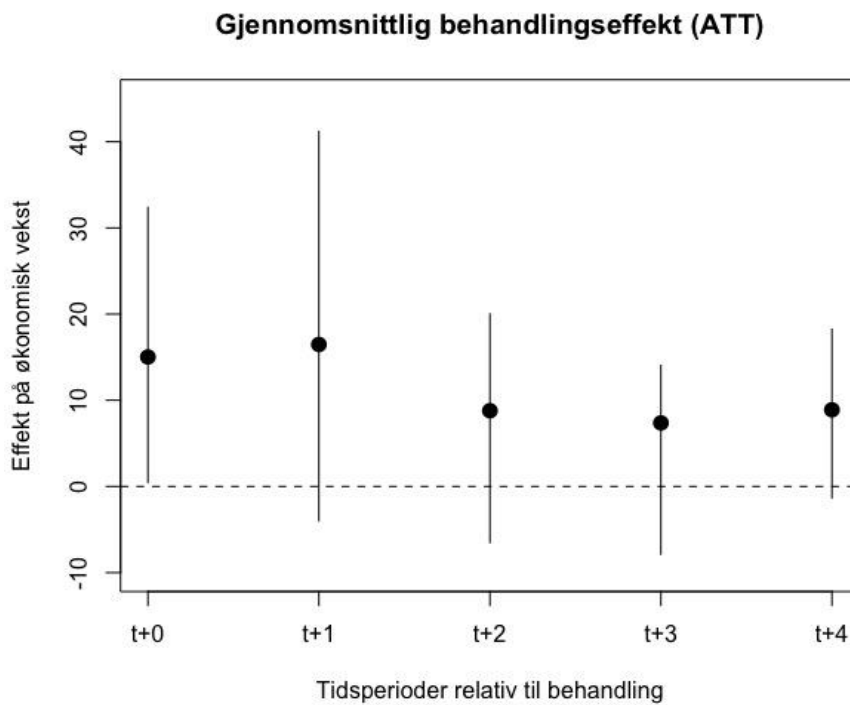
Nedenfor repeteres analysen i Figur 7.9 (B), men viser på sin side den inverse effekten: regimeovergang fra lukket autokrati til valgautokrati. Tross et stort konfidensintervall som er nærme nullverdien, viser Figur 7.9 (B) viser at regimeovergang *ut* av lukket autokrati leder til en statistisk signifikant økning i BNP per innbygger. Den estimerte effekten er positiv og signifikant rett etter regimeovergangen. Som vist i Tabell 7.8 (B), indikerer den estimerte effekten en 15 prosent økning i BNP-vekst per innbygger når et lukket regime bryter sammen, transformeres til et valgautokrati. Dette funnet stemmer overens med H2b. Til tross for modellen ikke er signifikant i noen annen tidsperiode, viser Tabell 7.8 (B) at modellen estimerer en positiv ATT i alle årene etter regimeovergangen, mens den største effekten kommer i T+1 som viser en positiv ATT på 16,5 prosent. Den signifikante effekten fra den inverse behandlingsvariabelen bør imidlertid avveies med at variabelen er svært skjevfordelt, som

Figur 7.9 A og B viser gjennomsnittlig behandlingseffekt på de behandlede (ATT). Figur A viser estimert effekt av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati. Figur B viser estimert effekt av regimeovergang fra lukket autokrati til valgautokrati.

Figur A. Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati

Figur B. Effekten av regimeovergang fra lukket autokrati til valgautokrati

Notat: Estimatenes er basert på vektning med propensity score som justerer seg etter utviklingen til behandlingsvariabelen og kovariatene i løpet av en fire-årsperiode før behandlingen inntreffer ($L = 4$). Estimatenes for gjennomsnittlig effekt av behandlingen vises for en periode på fire år etter overgangen med et 95 prosent konfidensintervall som vertikale linjer.

medfører at usikkerhetsestimaterne er svært store, noe som kan være en refleksjon av at matchingen av ubehandlede og behandlede enheter blir gjort med svært begrensede data i kontrollgruppen. Til tross disse begrensningene, tyder resultatet på at det er en systematisk forskjell mellom inngangen og utgangen fra et lukket autokrati, noe som kan synes å styrke tilliten til hovedresultatet.

Tabell 7.8 A og B viser gjennomsnittlig behandlingseffekt på de behandlede (ATT) etter periode. Tabell A viser estimert effekt av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati. Tabell B viser estimert effekt av regimeovergang fra lukket autokrati til valgautokrati.

A. Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på BNP per innbygger				
Tidsperiode	Estimert ATT	Standardfeil	2.5 %	97.5 %
T0	-6.976	4.706	-16.347	1.069
T1	-1.741	2.278	-5.329	2.787
T2	-3.805	3.139	-9.106	1.517
T3	-4.776	3.979	-11.690	1.734
T4	-6.541	3.590	-13.965	-0.673
B. Effekten av regimeovergang fra lukket autokrati til valgautokrati på BNP per innbygger				
Tidsperiode	Estimert ATT	Standardfeil	2.5 %	97.5 %
T0	15.022	8.449	0.454	32.383
T1	16.471	11.856	-3.987	41.190
T2	8.787	7.067	-6.515	20.018
T3	7.370	5.994	-7.869	14.045
T4	8.890	5.082	-1.336	18.243

Notat: Tabellen viser den umiddelbare og påfølgende ATT fra vektet forskjeller-i-forskjeller med propensity score. Matchene er skapt gjennom 4 år lag før behandling. Standardfeil er beregnet med 1000 bootstrap-iterasjoner.

For å teste robusthet panelmatching-modellene kjører jeg flere alternative spesifikasjoner⁹. For å garantere at resultatene ikke påvirkes av valg av kovariater, utføres analysen uten å matche på kovariatene, men med samme lag-struktur før og etter regimeovergangen. Når det kommer til regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati, viser robusthetstestene også en positiv og statistisk signifikant effekt i det fjerde året etter overgangen. Robusthetstestene kan finnes i vedlegg A. Robusthetstester. Til tross for at propensity score vekting var raffineringmetoden som best evnet å forbedre kovariatbalansen, kjørte jeg også modeller med propensity score matching og mahalnobis distance. Robusthetstestene med alternativ raffineringmetode bekrefter hovedmodellen og estimerer negativ, og signifikant effekt i T+4. Med dette konkluderes kapittelet som har presentert resultatene fra samtlige analyser. I det følgende skal resultatene diskuteres med hensikt om å belyse problemstillingen som ble stilt innledningsvis.

⁹ Figurer av robusthetstestene er lagt til vedlegg A. Robusthetstester.

8. Diskusjon og konklusjon

Denne masteroppgavens overordnede mål har vært å undersøke hvilke konsekvenser autokratisering har hatt for økonomisk vekst etter den kalde krigen. Konkret, tok oppgaven sikte på å estimere effekten av regimeoverganger fra (1) valgdemokrati til valgautokrati, og (2) fra valgautokrati til lukket autokrati på BNP per innbygger. I det følgende skal resultatene fra analysene oppsummeres, etterfulgt av en diskusjon om hvorfor jeg både finner, og ikke finner at autokratisering påvirker økonomisk vekst. Gjennomgående i diskusjonen vil det også understrekes noen begrensninger ved ulike aspekter ved oppgaven, og det belyses ulike implikasjoner som kan følge av disse. Samlet sett, danner dette et grunnlag for å besvare følgende problemstilling:

Hvilken påvirkning har autokratisering på økonomisk vekst?

Innledningsvis i diskusjonen presenteres en kort oppsummering av hvilke empiriske funn som er gjort gjennom de ulike analysene. Basert på empiriske og teoretiske forventninger, ble to hypoteser og to tilhørende delhypoteser formulert. Etter analyser med nyutviklede økonometriske metoder, ble det ikke funnet støtte for at H1: *Radikale regimeoverganger fra demokrati til autokrati fører til lavere økonomisk vekst*. Med andre ord, finner oppgaven ingen støtte for at BNP per innbygger var signifikant forskjellig fra hva den ellers ville vært i et kontrafaktisk forløp. Den estimerte effekten viste faktisk at BNP-vekst per innbygger økte noe etter regimeovergang til autokrati, men effekten var liten og aldri signifikant på et 5 prosent nivå. Til tross for at forskningsspørsmålet i denne masteroppgaven omhandler regimeendringer i retning av autokrati, ble også den motsatte effekten estimert. Analysene finner en positiv effekt fra autokrati til demokrati på vekst. Ettersom effekten ikke var signifikant, kan det ikke gis støtte til at H1b: *Regimeoverganger fra autokrati til demokrati fører til høyere økonomisk vekst*. Til tross for dette, er retningen på effekten interessant og kan indikere systematiske forskjeller i økonomisk vekst mellom inngangen og utgangen av et autokrati. På linje med tanken om at autokratisering kan manifestere seg i form av regimeoverganger mellom autokratier, undersøkte oppgaven effekten av overgang fra valgautokrati til lukket autokrati. Både IFE og panelmatching estimerte signifikante, negative effekter som samlet sett gir støtte til at H2: *Moderate regimeoverganger fra valgautokrati til lukket autokrati fører til lavere økonomisk vekst*. Også her ble den omvendte effekten estimert. Det ble funnet at den umiddelbare effekten av regimeovergang fra lukket autokrati til valgautokrati på vekst var positiv og signifikant, noe

som synes å støtte at H1b: *Regimeoverganger fra lukket autokrati til valgautokrati fører til høyere økonomisk vekst*. Samlet sett, gir dette et innledende grunnlag for å besvare problemstillingen.

I sum tyder resultatene på at autokratisering har hatt en negativ påvirkning på økonomisk vekst etter den kalde krigen, men bare under visse forhold. I motsetning til forventningene, finner oppgaven ingen støtte for at autokratisering påvirker vekst når overganger gikk fra valgdemokrati til valgautokrati. På den annen side, finner oppgaven at autokratisering har negativ påvirkning på vekst, når overganger skjer fra valgautokrati til lukket autokrati. Mer spesifikt finner oppgaven en gjennomsnittlig negativ effekt på vekst av å forlate valgautokrati på omtrent -3 prosent mellom 1992 og 2019. Denne utvidelsen til regimeoverganger mellom autokratier, kan synes å fylle et empirisk behov i litteraturen, og som også er blitt etterspurt av flere i deres forslag til videre forskning (Persson og Tabellini 2007a; Miller 2015; Acemoglu et al. 2019). Effekten forble robust etter å ha kontrollert for økonomiske og politiske determinanter for vekst, og for den potensielt volatile overgangsperioden ved å tidsforskyve årlige endringer i BNP per innbygger (Papaioannou og Siourounis 2008). Slik autokratisering ble definert, tyder resultatene på at påvirkningen på økonomisk vekst kan være betinget av hvilken form autokratiseringen tar, og den spesifikke typen regimeovergang som følger. Oppsummeringen av resultatene leder nå til en nærmere diskusjon av resultatene med den hensikt å belyse problemstillingen ytterligere.

8.1 Hvorfor finner ikke oppgaven en effekt av regimeovergang fra demokrati til autokrati på økonomisk vekst?

Som nevnt finner oppgaven ingen støtte for at regimeovergang fra et demokrati til et valgautokrati førte til lavere økonomisk vekst, relativt til hva den ville vært om regimet forble demokratisk. I henhold til regimedimensjonene fra den komparative typologien i Tabell 2.1, ble denne formen for autokratisering typologisert som *radikal*. Denne typologien la til rette for fordelingen og valg av empiriske case. Den empiriske fordelingen viste at 19 av 22 autoritære regimeoverganger var *ufullstendige* i henhold til den samme typologien. Dette innebærer at størstedelen av overgangene gikk fra et valgdemokrati til valgautokrati, som kan representere gråsonen mellom demokrati og autokrati (Levitsky og Way 2010). På den ene siden kan dette indikere at ufullstendige regimeoverganger mellom et valgdemokrati og valgautokrati har mindre å si for kortsiktig økonomisk endring. På den annen side, er ikke måten empiriske case

fordeler seg i henhold til komparative typologier en tilstrekkelig teoretisk forklaring i seg selv, selv om typologier kan besitte forklarende kraft (Møller og Skaaning 2017).

Basert på teoretiske og empiriske forventninger er det likevel noe overraskende at oppgaven ikke finner en effekt av radikale regimeoverganger på økonomisk vekst. Slik autokratisering ble forstått, kan fenomenet endre de formelle og uformelle institusjonene som regulerer hvordan politisk autoritet blir tildelt og utøvd (Cassani og Tomini 2019). Ut fra institusjonell teori, ble slike transformasjoner forventet å resultere i endringer i vekstratene til nasjonale økonomier (Acemoglu, Johnson, og Robinson 2005). På den ene siden kan fraværet av en påvirkning forklares med at det nyinstallerte regimet fortsatt avholder flerpartivalg med minst ett opposisjonsparti. På tross av at konkurransen og deltakelsesaspektet er såpass svekket at det nye regimet ikke lenger imøtekommer institusjonelle kriterier i henhold til Dahl, er det ikke sikkert at regimeendringene har endret insentivene for aktører til å investere. Dette går i mot forventninger om at svekkelser av ansvarliggjøringsmekanismer skaper usikkerhet blant investorer (Cox og Weingast 2018). På den annen side er resultatet delvis overens med andre teoretiske argumenter som ble diskutert. For eksempel kan resultatet være en refleksjon av at valgautokratiene har en iboende fordel ved at lederskapet vedtar og implementerer institusjonell og økonomisk politikk med færre begrensninger, enn hva som gjelder demokratiske regimer (Miller 2015). I så fall går funnet imot teorier om at valgte regjeringer i demokratier er insentivert til å iverksette vekstfremmende politikk fordi ansvarliggjøringsmekanismene er velfungerende. Dette kan skyldes at demokratiske leders gjennomføringskraft i noen tilfeller begrenses av statsforvaltningen, mektige interesseorganisasjoner eller andre aktører som kan ha motstridende interesser (Olson 1993).

På den annen side, er det ikke gitt at regimeoverganger fra demokrati til autokrati ikke kan føre til redusert økonomisk vekst på sikt. For eksempel, kan det være at antallet år de nye autoritære regimene blir styrt under nyetablerte autoritære institusjoner kan føre til lavere vekst på lengre sikt (Carden og James 2013). I tillegg kan mangel på effekt forklares med betydningen av demokratiens historie som demokrati *før* regimet brøt sammen og ble autokrati (Gerring et al. 2005; Persson og Tabellini 2009; Edgell, Wilson, et al. 2020). Om dette er tilfellet peker det på en mulig begrensning ved oppgaven. Konkret, kan en begrensning være at det ikke er tatt nok hensyn til variasjonen i behandlingsenhetenes opparbeidete demokratiske kapital. For eksempel har autokratisering etter den kalde krigen hovedsakelig påvirket yngre, og ustabile valgdemokratier med nyetablerte institusjoner (Cassani og Tomini 2019, 136). En mulighet for

videre forskning kan derfor være å kombinere disse to poengene. En mulig problemstilling som kan undersøkes, er om påvirkningen av overgang fra valgdemokrati til valgautokrati er betinget regimenenes (ex ante) beholdning av demokratisk kapital, og (ex post) varighet i det nyetablerte autokratiet. I et slikt scenario, kan en eksempelvis forvente at regimeovergang leder til lavere vekst, hvis et valgdemokrati har lav demokratisk kapital *før* sammenbruddet, og forble et valgautokrati i lang tid *etter* regimeovergangen.

En annen teoretisk forklaring, kan relatere seg til at overgangsfasen ikke genererte nok politisk ustabilitet (Gurr 1974). På tross av at denne type regimeovergang ble typologisert som en radikal form for autokratisering, kan det være at ufullstendige overganger mellom valgdemokrati og valgautokrati mangler ustabilitets-dimensjonen som trengs for å påvirke økonomisk vekst på kort sikt. Basert på teoretiske argumenter fra Cox og Weingast (2018), kan det tenkes at politiske og økonomiske aktører foretrekker demokrati, men fortsetter å opprettholde investeringene så lenge utsiktene for stabilitet er gode, og det eksisterer en viss mulighet for å holde utøvende makt ansvarlig. Dette står i kontrast til autokratisering som leder til installasjonen av et lukket autokrati, som ofte skjer etter en militærintervensjon som kupper en valgt regjering, eller gjennom manipulasjon av valgreglene (Cassani og Tomini 2019).

Et annet aspekt som kan forklare resultatet relaterer seg til intern validitet i form av operasjonalisering og valg av demokratimål. Dette er sannsynlig, ettersom slike valg er avgjørende for hvilket resultatet man finner (Colagrossi, Rossignoli, og Maggioni 2020, 3). Det valgte demokratimålet ble forstått som et todimensjonalt konsept, som medførte operasjonalisering av regimeoverganger som ikke kan observeres direkte. Til tross for at majoriteten av bidragene i litteraturen som viser negative effekter av autoritære regimeoverganger bruker terskler på kontinuerlige mål, skiller oppgaven seg fra litteraturen som anvender målene til Polity og Freedom House (Acemoglu et al. 2019; Papaioannou og Siourounis 2008; Persson og Tabellini 2007a). I kontrast til dette, anvendte jeg minimumsterskelen på polyarchy-indeksen (med tilleggsbetingelser) for å operasjonalisere overgangen mellom valgdemokrati og valgautokrati. På den ene siden kan dette bidratt til divergerende resultater fra store deler av litteraturen. For eksempel, har den anvendte minimumsterskelen blant annet blitt kritisert i litteraturen for å være satt for høyt (Skaaning 2020). På den annen side vil valg av minimumsterskel på et kontinuerlig mål alltid være en iboende arbitrær avgjørelse (Bogaards 2012, 691). Dette leder til diskusjon om hvorfor jeg finner en effekt av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati.

8.2 Hvorfor finner oppgaven en effekt av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati på økonomisk vekst?

Oppgaven finner støtte for at regimeovergang fra valgautokrati til et lukket autokrati førte til lavere økonomisk vekst, relativt til hva den ville vært om regimet forble et valgautokrati. I likhet med store deler av litteraturen, bygget masteroppgaven på de teoretiske prinsippene i henhold til Dahl for å avgrense autokratisering som konsept. Oppgaven skilte seg imidlertid fra litteraturen som primært har fokusert på demokratiets sammenbrudd, og dermed utelukket regimeoverganger mellom regimer som i utgangspunktet ikke er demokratiske. Denne formen for autokratisering ble typologisert som *moderat* og *fullstendig*, noe som la til rette for fordelingen og valg av empiriske case. På tross av at komparative typologier kan anses som «tynne» former for teoretisering (Cassani og Tomini 2019), indikerer funnet at kvantitet er en egenskap ved autoritære regimeoverganger som kan bidra til kunnskap om kompleksiteten i autokratisering.

På den ene side, synes funnet å støtte teoretiske perspektiver som argumenterer for at institusjonaliserte autokratier som holder flerpartivalg har bedre forutsetninger for institusjonelle og økonomiske utfall, relativt til lukkede former for autokrati (Gandhi 2015; Miller 2015). Funnet er også i tråd med teorier som understreker at inkluderende former for autokratier er fordelaktig når det kommer til økonomisk vekst (McGuire og Olson 1996; Gandhi 2008). Generelt sett er tanken at en bredere inkludering av befolkningens interesser gjennom flerpartivalg er gunstig for økonomisk vekst (Faust 2007). Det kan også være at økonomiske aktører er nølende til å investere når regimet ikke lenger avholder flerpartivalg, ettersom det er mindre sannsynlig at ett enkelt parti kan legge til rette for den politiske stabiliteten som er nødvendig for å fremme økonomisk vekst (Gandhi 2008, 161). Til tross for at valgautokratier kjennetegnes av strategisk manipulasjon av den politiske konkurransen, er slike regimer antatt å foreta kostbare investeringer for å øke produksjonskapasiteten så lenge innbyggerne har en viss tilgang til å påvirke beslutningstakingen (Gandhi 2008, 161). Om det er tilfellet, kan funnet få noen teoretiske implikasjoner innen sammenliknende politikk og politisk økonomi. For det første kan det bidra til kunnskap om hvilke institusjoner i autokratier som har betydning for økonomisk vekst. Konsekvensen av å forlate et valgautokrati, og bli et lukket autokrati, kan tolkes dithen at økonomisk vekst reduseres når innbyggerne og opposisjonen fratras muligheten til å konkurrere i flerpartivalg, selv om valgene ikke oppfyller demokratiske kriterier. Til tross for institusjonelle mangler i valgautokratier, påvirker demokratiske institusjoner veksten

økonomisk ved å minimere usikkerheten i samfunnet gjennom institusjonelle rammer for samhandling (Gerring et al. 2005, 332). Slik sett bidrar analyserer av autoritære regimeoverganger til å utdype forståelsen for demokratiseringsteori (Geddes, Wright, og Frantz 2014). For eksempel har teori om flerpartivalg som årsak til demokratisering blitt en fremtredende forklaring på hvordan selv mangelfulle valg kan lede til demokratisk endring i autoritære regimer (Morgenbesser og Pepinsky 2019). Funnet i oppgaven kan sies å gi støtte til forklaringer som vektlegger betydningen av flerpartivalg innen demokratiteori, men fra en annen innfallsvinkel. På den annen side, kan det være andre institusjoner som er mer betydningsfulle som for eksempel sterke, etablerte partier (Bizzarro et al. 2018), eller nasjonalforsamlinger (Gandhi 2008).

En annen plausibel teoretisk forklaring på resultatet er at regimeovergang til lukket autokrati representerer umiddelbare endringer av autoritetsrelasjonene i regimet, noe som kan påvirke landets politiske stabilitet (Gurr 1974). Det er imidlertid ikke gitt hvordan denne sammenhengen skal forstås. På den ene siden kan en regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati ha oppstått som konsekvens av umiddelbare utbrudd av undertrykkelse, sivil vold og borgerkrig med langsiktige konsekvenser for økonomisk vekst (Cederman, Hug, og Krebs 2010). I så fall blir spørsmålet om disse mekanismene er bakenforliggende faktorer som ligger *antecedent* til behandlingsvariabelen, eller er årsaksmekanismer som kobler årsak til utfall (Gerring 2012, 297). På den annen side er autokratisering teoretisk antatt å være konfliktgenererende (Hegre 2001; Cederman, Hug, og Krebs 2010), noe som gjør det plausibelt at overgang til et lukket autokrati kan lede til lavere økonomisk vekst. Slike overganger representerer erosjon av horisontal og vertikal ansvarliggjøring, noe som kan gjøre at investorer blir mer usikre og investerer mindre fordi den politiske ustabiliteten øker (Cox og Weingast 2018). Det faller imidlertid utenfor masteroppgavens rekkevidde å teste empirisk hvordan slike insentiver på mikronivå påvirkes av strukturelle endringer på makronivå. Med andre ord kan det ikke utledes *hvordan* overgang til lukket autokrati har ført til lavere økonomisk vekst, som betyr at de potensielle årsaksmekanismene forblir teoretisert.

Videre, bør funnet tolkes i lys av at oppgaven har konseptualisert, teoretisert og operasjonalisert konsekvensene av autokratisering utover dikotomien mellom demokrati og autokrati. Funnet kan understreke viktigheten av å ikke slå sammen autokratier til én stor gruppe, ettersom sammenslåingen kan skjule viktige effekter som skyldes institusjonell variasjon mellom regimene. Sån sett kan også oppgaven sies å bidratt normativt, fordi flertallet av utviklingsland

er autokratier (Miller 2015, 1551). Større innsikt i forutsetningene og nyansene i hvilken påvirkning autokratisering har for økonomisk vekst kan få betydning for den materielle velferden til en stor del av verdens befolkning. Etter min mening impliserer resultatet at videre forskning bør fokusere på hvilke årsaksmekanismer som gir størst vern mot ytterligere forverring av demokratiske institusjoner i valgautokratier. Fremtidig forskning ligger også i å klargjøre hvilke mekanismer som forklarer hvordan autokratisering påvirker vekst, både i demokratier så vel som i ulike autoritære regimetyper. Dette leder til en diskusjon om hvorvidt funnene denne masteroppgaven har gjort kan generaliseres.

8.3 Begrensninger

I hvilken grad kan resultatene som masteroppgaven har presentert og diskutert anses som generaliserbare? Kausale slutninger, eller generalisering handler ikke bare om å vise til en antatt årsakssammenheng, men hvorvidt sammenhengen etablerer kunnskap om hva som vil skje i fremtiden (Gerring 2012). Til tross for at masteroppgaven har søkt å belyse problemstillingen ved å etablere et forskningsdesign med fokus på kausalitet som designelement, er forholdet mellom årsak-virkning svært utfordrende, og noen sentrale begrensninger bør diskuteres kritisk.

En overordnet begrensning relaterer seg til definisjon og operasjonalisering. På den ene side, har oppgaven forsøkt å holde en konsekvent linje fra konseptualisering til operasjonalisering ved forankre ulike designelementer i samme demokratiteori, noe som kan hevdes å styrke den interne validiteten. På den annen side, er det usikkert hvorvidt resultatene er robuste på tvers av andre tilgjengelige demokratimål. En annen begrensning knytter seg til at effekten av politiske regimer på økonomisk vekst i stor grad er en funksjon av tid og rom (Colagrossi, Rossignoli, og Maggioni 2020). Fra et historisk perspektiv, er fokuset i denne masteroppgaven på en relativt kort og nylig periode (1992-2019). Denne avgrensningen i tid ble vurdert som empirisk og teoretisk interessant, ettersom litteraturen fremhever at autokratiseringsbegrepet har endret form siden den kalde krigen, blant annet ved å manifesterte seg som regimer i gråsonen mellom demokrati og autokrati (Levitsky og Way 2010; Magaloni 2008; Hadenius og Teorell 2007; Cassani og Tomini 2019; Lührmann og Lindberg 2019). Slik sett kan masteroppgaven sies å ha bidratt til å belyse forholdet mellom autokratisering og økonomisk vekst etter den kalde krigen, og i perioden som i stor grad sammenfaller med den tredje autokratiseringsbølgen. På den annen side kan arbitrære avgrensninger i tid medføre begrensninger i oppgavens eksterne validitet (Tomini 2021). Ved å avgrense analysen til en spesifikk periode, kan eksempelvis viktig

historiske hendelser og strukturelle endringer som inntraff før denne perioden ha blitt oversett, og dermed skape et skjevt bilde av de estimerte effektene på vekst. Dette betyr at resultatene trolig er lite generaliserbare til andre tidsperioder og kontekster. En annen begrensning relaterer seg til den romlige dimensjonen. Til tross for at valg av case ble forankret i en forklarende typologi om autokratisering, samt et teoretisk rammeverk, ble analyseenheter behandlet som homogene. Dette betyr oppgaven har tatt lite høyde for at autokratisering kan ta ulik form på tvers av fysisk-geografiske verdensdeler. For eksempel er regimeovergang til lukket autokrati som følge av militærintervensjoner et fenomen som har oppstått oftere i Afrika etter den kalde krigen (Cassani og Tomini 2019, 136). Historisk sett, peker Mainwaring og Pérez-Liñán (2007) på at forholdet mellom BNP og demokrati er svært forskjellig i Latin-Amerika enn i andre verdensdeler. På den annen side ville en slik oppdeling av analysen ført til betydelig reduksjon av antall behandlingenheter, og potensielt ført til skjevheter i estimatene grunnet den relativt korte tidsserien.

På tross av fordeler med et økonometrisk rammeverk for å isolere effekten av en binær behandlingsvariabel, er det flere begrensninger som følger av å bruke slike metoder. Økonometriske metoder kan ikke kontrollere helt for idiosynkratiske sjokk som påvirker produksjonskapasiteten til nasjonale økonomier (Aghion og Durlauf 2005). Dette kan være eksterne faktorer som finanskriser, naturkatastrofer, teknologiske innovasjoner eller geopolitiske hendelser som kan påvirke forholdet mellom autokratisering og vekst. En enda viktigere begrensning etter mitt syn, er at det økonometriske rammeverket ikke belyser de kausale mekanismene som kobler årsak til utfall. Til tross for at regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati ble funnet til å redusere økonomisk vekst, har ikke det økonometriske rammeverket bidratt til å forstå hvordan effekten genereres. På den annen side kan resultatene sies å ha bidratt til å belyse det generelle forholdet mellom autokratisering og økonomisk vekst etter den kalde krigen.

Et interessant steg videre kunne være å etablere et *flermetodedesign* som kombinerer kvantitative og kvalitative tilnæringer. Etter mitt syn kan dette være hensiktsmessig, fordi et mål for empirisk kvalitativ forskning er å gå i dybden av enkelte case med mål om å avdekke kausale mekanismer (Gerring 2012). Konkret er det en mulighet å anvende et såkalt *nested design* som kombinerer statistisk analyse og komparativ-historisk analyse, eller kausalprosessanalyse (Lieberman 2015). Hensikten med dette er å identifisere kausale mekanismer som forklarer korrelasjonen fra den statistiske analysen, og som kan rettferdiggjøre den kausale

retningen (Maggetti 2018, 6). Ved å forstå kausalitet som prosesser og mekanismer, kan fremtidig forskning potensielt kaste mer lys over hvordan autokratisering påvirker økonomiske insentiver og demokratiske institusjoner som er gunstig for økonomisk vekst.

8.4 Konklusjon

Til forskjell fra en omfattende litteratur om de økonomiske konsekvensene av demokratisering, har denne masteroppgaven satt et analytisk fokus på konsekvensene av autokratisering etter den kalde krigen. Problemstillingen som ble stilt innledningsvis var *hvilken påvirkning har autokratisering på økonomisk vekst?* I likhet med store deler av den eksisterende litteraturen om autokratisering, bygget masteroppgaven på de teoretiske prinsippene i henhold til Dahl (1971). På den annen side skilte oppgaven seg fra store deler av litteraturen som primært har fokusert på erosjonen av demokratiske regimer, og dermed utelukket konsekvensene for regimer som i utgangspunktet ikke er demokratiske. For å imøtekomme dette, ble autokratisering først konseptualisert som regimeendringer i retning av autokrati. Deretter ble ulike autoritære regimeoverganger forstått som ulike manifestasjoner av autokratisering, og typologisert i henhold til overgangenes *kvalitet* og *kvantitet*. Dette dannede grunnlag for fordeling og valg av empiriske case. Konkret, viste oppgaven at autokratisering etter den kalde krigen har tatt form av to typer regimeoverganger som begge går i retning av autokrati. Basert på dette, tok oppgaven sikte på å estimere effekten av regimeoverganger fra (1) demokrati til autokrati, og (2) fra valgautokrati til lukket autokrati på BNP per innbygger. Gjennom analyser med nyutviklede økonometriske metoder, ble det funnet at regimeoverganger fra demokrati til autokrati ikke nødvendigvis resulterer i lavere økonomisk vekst. På den annen side kan den korte tidsserien indikere at effekten av institusjonelle endringer ikke har hatt tilstrekkelig tid til å påvirke insentivene til politiske og økonomiske aktører som trengs for å fremme økonomisk vekst. På den annen side, ble det funnet at regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati ledet til en signifikant nedgang i økonomisk vekst, relativt til hva den ellers ville vært i fraværet av en overgang. Funnet kan tyde på at selv mangelfulle flerpartivalg kan bidra til økonomisk vekst i autoritære regimer. Dette kan synes å understreke den kritiske rollen som demokratiske institusjoner spiller innenfor valgautokratier for å fremme økonomisk vekst. Resultatene må imidlertid tolkes med forsiktighet, med tanke på valgene som er gjort med hensyn til konseptualisering, målestrategi og de iboende begrensningene knyttet til en økonometrisk tilnærming. Videre forskning bør fortsette å undersøke om sammenhengen mellom autokratisering og økonomisk vekst er betinget av fenomenets kvalitet og kvantitet, og andre

kontekstuelle forhold. Et første steg vil være å utvide analysens tidsserie for å gi et mer dyptgående historisk perspektiv. Dersom regimeovergang til et lukket autokrati har negativ effekt på økonomisk vekst, bør det settes mer fokus på kunnskapsproduksjon og politikkutforming som kan hindre ytterligere svekkelser av demokratiske institusjoner i valgautokratier. Funnene som er presentert i denne masteroppgaven håper å kunne bidra noe til det økende analytiske fokuset på de økonomiske konsekvensene av autokratisering.

9. Litteraturliste

- Abadie, Alexis Diamond, og Jens Hainmueller. 2010. "Synthetic Control Methods for Comparative Case Studies: Estimating the Effect of California's Tobacco Control Program." *Journal of the American Statistical Association* 105 (490): 493-505. <https://doi.org/10.1198/jasa.2009.ap08746>.
- Abdulai, Abdul-Gafaru, og Gordon Crawford. 2021. "Introduction to Research Handbook on Democracy and Development: an overview of the debates." *Research Handbook on Democracy and Development: Elgar Handbooks in Development*: 1-25.
- Abel, Andrew B., Andrew B. Abel, Ben Bernanke, og Dean Croushore. 2021. *Macroeconomics*. Tenth edition.; Global edition. utg. Harlow: Pearson.
- Acemoglu, Daron, Simon Johnson, og James A. Robinson. 2005. "Handbook of Economic Growth." I *Handbook of Economic Growth*, redigert av Philippe Aghion og Steven N. Durlauf. Amsterdam: Amsterdam: Elsevier Science.
- Acemoglu, Daron, Simon Johnson, James A. Robinson, og Pierre Yared. 2009. "Reevaluating the modernization hypothesis." *Journal of monetary economics* 56 (8): 1043-1058. <https://doi.org/10.1016/j.jmoneco.2009.10.002>.
- Acemoglu, Daron, Suresh Naidu, Pascual Restrepo, og James A. Robinson. 2019. "Democracy Does Cause Growth." *The Journal of political economy* 127 (1): 47-100. <https://doi.org/10.1086/700936>.
- Acemoglu, Daron, og James A. Robinson. 2006. *Economic origins of dictatorship and democracy*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Acemoglu, Daron, og Murat Ucer. 2015. *The ups and downs of Turkish growth, 2002-2015: Political dynamics, the European Union and the institutional slide*. National Bureau of Economic Research.
- Aghion, Philippe, og Steven N. Durlauf. 2005. *Handbook of economic growth: volume 1B*.
- Alvarez, M., J. A. Cheibub, F. Limongi, og A. Przeworski. 1996. "Classifying political regimes." *Studies in comparative international development* 31 (2): 3-36. <https://doi.org/10.1007/BF02719326>.
- Angrist, Joshua D., og Jörn-Steffen Pischke. 2015. *Mastering 'metrics : the path from cause to effect. Mastering metrics*. Princeton, N.J: Princeton University Press.
- Athey, Susan, og Guido W. Imbens. 2017. "The State of Applied Econometrics: Causality and Policy Evaluation." *The Journal of economic perspectives* 31 (2): 3-32. <https://doi.org/10.1257/jep.31.2.3>.
- Austin, Peter C. 2011. "An Introduction to Propensity Score Methods for Reducing the Effects of Confounding in Observational Studies." *Multivariate Behav Res* 46 (3): 399-424. <https://doi.org/10.1080/00273171.2011.568786>.
- Bai, Jushan. 2009. "Panel Data Models With Interactive Fixed Effects." *Econometrica* 77 (4): 1229-1279. <https://doi.org/10.3982/ECTA6135>.
- Bao, Gangsheng. 2022. *Politics of Democratic Breakdown*. Taylor & Francis.
- Barro, Robert J., og Jong Wha Lee. 2013. "A new data set of educational attainment in the world, 1950–2010." *Journal of development economics* 104: 184-198. <https://doi.org/10.1016/j.jdeveco.2012.10.001>.
- Barro, Robert J., og Xavier Sala-i-Martin. 2004. *Economic growth*. Cambridge, Mass.: MIT Press.
- Baum, M. A., og D. A. Lake. 2003. "The political economy of growth: Democracy and human capital." *American journal of political science* 47 (2): 333-347. <https://doi.org/10.2307/3186142>.

- Bergheim, Stefan. 2008. "The dependent variable: GDP growth." Germany: Germany: Springer Berlin / Heidelberg.
- Bermeo, Nancy. 2016. "On Democratic Backsliding." *Journal of democracy* 27 (1): 5-19. <https://doi.org/10.1353/jod.2016.0012>.
- Besley, Timothy, og Masayuki Kudamatsu. 2007. *Making autocracy work*. Suntory and Toyota International Centres for Economics and Related Disciplines.
- Bizzarro, Fernando, John Gerring, Carl Henrik Knutsen, Allen Hicken, Michael Bernhard, Svend-Erik Skaaning, Michael Coppedge, og Staffan I. Lindberg. 2018. "Party Strength and Economic Growth." *World Pol* 70 (2): 275-320. <https://doi.org/10.1017/S0043887117000375>.
- Boese, Vanessa A., og Markus Eberhardt. 2021. *Democracy Doesn't Always Happen Over Night: Regime Change in Stages and Economic Growth*. St. Louis: St. Louis: Federal Reserve Bank of St Louis.
- Boese, Vanessa A., Amanda B. Edgell, Sebastian Hellmeier, Seraphine F. Maerz, og Staffan I. Lindberg. 2021. "How democracies prevail: democratic resilience as a two-stage process." *Democratization* 28 (5): 885-907. <https://doi.org/10.1080/13510347.2021.1891413>.
- Boese, Vanessa A., Staffan I. Lindberg, og Anna Lührmann. 2021. "Waves of autocratization and democratization: a rejoinder." *Democratization* 28 (6): 1202-1210. <https://doi.org/10.1080/13510347.2021.1923006>.
- Bogaards, Matthijs. 2012. "Where to draw the line? From degree to dichotomy in measures of democracy." *Democratization* 19 (4): 690-712. <https://doi.org/10.1080/13510347.2011.613563>.
- Boudt, Kris, og Ewoud Heyndels. 2022. "Robust interactive fixed effects." *Econometrics and statistics*. <https://doi.org/10.1016/j.ecosta.2022.01.002>.
- Buck, Marcus, Joakim Aalmen Markussen, Tor Midtbø, og Jonas Stein. 2022. "Brent jord: langsiktige politiske konsekvenser av nedbrenning og tvangsevakuering i Nord-Troms og Finnmark." *Tidsskrift for samfunnsforskning* 63 (2): 79-101. <https://doi.org/10.18261/tfs.63.2.1>.
- Caliendo, Marco, og Sabine Kopeinig. 2008. "SOME PRACTICAL GUIDANCE FOR THE IMPLEMENTATION OF PROPENSITY SCORE MATCHING." *Journal of economic surveys* 22 (1): 31-72. <https://doi.org/10.1111/j.1467-6419.2007.00527.x>.
- Callaway, Brantly, og Sonia Karami. 2023. "Treatment effects in interactive fixed effects models with a small number of time periods." *Journal of econometrics* 233 (1): 184-208. <https://doi.org/10.1016/j.jeconom.2022.02.001>.
- Callaway, Brantly, og Pedro H. C. Sant'Anna. 2021. "Difference-in-Differences with multiple time periods." *Journal of econometrics* 225 (2): 200-230. <https://doi.org/10.1016/j.jeconom.2020.12.001>.
- Carbone, Giovanni Marco, Vincenzo Memoli, og Lia Quartapelle. 2016. "Are lions democrats? The impact of democratization on economic growth in Africa, 1980-2010." *Democratization* 23 (1): 27-48. <https://doi.org/10.1080/13510347.2014.930441>.
- Carden, A. R. T., og Harvey S. James. 2013. "TIME UNDER AUTOCRATIC RULE AND ECONOMIC GROWTH." *Contemporary Economic Policy* 31 (1): 44-61. <https://doi.org/10.1111/j.1465-7287.2011.00287.x>.
- Cassani, Andrea. 2021. "Varieties of autocracy and human development." I *Research Handbook on Democracy and Development*, 135-150. Edward Elgar Publishing.
- Cassani, Andrea, og Luca Tomini. 2019. "Post-Cold War autocratization: trends and patterns of regime change opposite to democratization." *Riv. ital. sci. polit* 49 (2): 121-138. <https://doi.org/10.1017/ipo.2019.4>.

- . 2020. "Reversing regimes and concepts: from democratization to autocratization." *European political science* 19 (2): 272-287. <https://doi.org/10.1057/s41304-018-0168-5>.
- Cederman, Lars-Erik, Simon Hug, og Lutz F. Krebs. 2010. "Democratization and civil war: Empirical evidence." *Journal of peace research* 47 (4): 377-394. <https://doi.org/10.1177/0022343310368336>.
- Chan, Marc K., og Simon S. Kwok. 2022. "The PCDID Approach: Difference-in-Differences When Trends Are Potentially Unparallel and Stochastic." *Journal of business & economic statistics* 40 (3): 1216-1233. <https://doi.org/10.1080/07350015.2021.1914636>.
- Cheibub, José Antonio, Jennifer Gandhi, og James Raymond Vreeland. 2010. "Democracy and dictatorship revisited." *Public choice* 143 (1/2): 67-101. <https://doi.org/10.1007/s11127-009-9491-2>.
- Colagrossi, Marco, Domenico Rossignoli, og Mario A. Maggioni. 2020. "Does democracy cause growth? A meta-analysis (of 2000 regressions)." *European Journal of Political Economy* 61: 101824. <https://doi.org/10.1016/j.ejpoleco.2019.101824>.
- Collier, D., og R. Adcock. 1999. "Democracy and dichotomies: A pragmatic approach to choices about concepts." *Annual review of political science* 2 (1): 537-565. <https://doi.org/10.1146/annurev.polisci.2.1.537>.
- Coppedge, Michael. 2012. *Democratization and research methods. Strategies for social inquiry*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Coppedge, Michael, John Gerring, Carl Henrik Knutsen, Joshua Krusell, Juraj Medzihorsky, Josefine Pernes, Svend Erik Skaaning, Natalia Stepanova, Jan Teorell, Eitan Tzelgov, Steven L. Wilson, og Staffan I. Lindberg. 2019. "The Methodology of "Varieties of Democracy" (V-Dem)." *Bulletin de méthodologie sociologique* 143 (143): 107-133. <https://doi.org/10.1177/0759106319854989>.
- Costalli, Stefano, Luigi Moretti, og Costantino Pischedda. 2017. "The economic costs of civil war: Synthetic counterfactual evidence and the effects of ethnic fractionalization." *Journal of peace research* 54 (1): 80-98. <https://doi.org/10.1177/0022343316675200>.
- Cox, Gary W., og Barry R. Weingast. 2018. "Executive Constraint, Political Stability, and Economic Growth." *Comparative political studies* 51 (3): 279-303. <https://doi.org/10.1177/0010414017710254>.
- Coyle, Diane. 2014. *GDP : a brief but affectionate history*. Princeton, N.J: Princeton University Press.
- Dahl, Robert. 1971. *Polyarchy : participation and opposition*. New Haven: Yale university press.
- . 1998. *On democracy*. Yale university press.
- Dauidsen, Bjørn-Ivar. 2012. *Makroøkonomi : konjunktursvingninger, stabiliseringspolitikk og økonomisk vekst*. Trondheim: Akademika.
- Diamond, Larry. 2002. "Thinking about hybrid regimes." *Journal of democracy* 13 (2): 21-35. <https://doi.org/10.1353/jod.2002.0025>.
- . 2015. "Facing Up to the Democratic Recession." *Journal of democracy* 26 (1): 141-155. <https://doi.org/10.1353/jod.2015.0009>.
- Doucouliafos, Hristos, og Mehmet Ali Ulubasoglu. 2008. "Democracy and Economic Growth: A Meta-Analysis." *American journal of political science* 52 (1): 61-83. <https://doi.org/10.1111/j.1540-5907.2007.00299.x>.
- Edgell, Amanda B., Seraphine F. Maerz, Laura Maxwell, Richard Morgan, Juraj Medzihorsky, Matthew C. Wilson, Vanessa Boese, Sebastian Hellmeier, Jean Lachapelle, Patrik Lindenfors, Anna Lührmann, og Staffan I. Lindberg. 2020. "Episodes of Regime Transformation Dataset (v2.0) Codebook."

- Edgell, Amanda B., Matthew C. Wilson, Vanessa A. Boese, og Sandra Grahn. 2020. "Democratic legacies: using democratic stock to assess norms, growth, and regime trajectories." *V-Dem Working Paper* 100.
- Epstein, David L., Robert Bates, Jack Goldstone, Ida Kristensen, og Sharyn O'Halloran. 2006. "Democratic Transitions." *American journal of political science* 50 (3): 551-569.
<https://doi.org/10.1111/j.1540-5907.2006.00201.x>.
- Esen, Berk, og Sebnem Gumuscu. 2016. "Rising competitive authoritarianism in Turkey." *Third world quarterly* 37 (9): 1581-1606.
<https://doi.org/10.1080/01436597.2015.1135732>.
- Faust, Jorg. 2007. "Autocracies and Economic Development: Theory and Evidence from 20th Century Mexico." *Historical social research (Köln)* 32 (4): 305-329.
- Feenstra, Robert C., Robert Inklaar, og Marcel P. Timmer. 2015. "The Next Generation of the Penn World Table." *The American economic review* 105 (10): 3150-3182.
<https://doi.org/10.1257/aer.20130954>.
- Francisco, Ronald A. 2000. *The politics of regime transitions*. Boulder, Colo: Westview Press.
- Freund, Caroline, og Mélise Jaud. 2014. *Regime Change, Democracy, and Growth*. St. Louis: St. Louis: Federal Reserve Bank of St Louis.
- Gandhi, Jennifer. 2008. *Political institutions under dictatorship*. Cambridge: Cambridge University Press.
- . 2015. "Elections and Political Regimes." *Gov. & oppos* 50 (3): 446-468.
<https://doi.org/10.1017/gov.2015.11>.
- Gandhi, Jennifer, og Adam Przeworski. 2007. "Authoritarian Institutions and the Survival of Autocrats." *Comparative political studies* 40 (11): 1279-1301.
<https://doi.org/10.1177/0010414007305817>.
- Geddes, Barbara, Joseph Wright, og Erica Frantz. 2014. "Autocratic Breakdown and Regime Transitions: A New Data Set." *Persp on Pol* 12 (2): 313-331.
<https://doi.org/10.1017/S1537592714000851>.
- Gerring, John. 2012. *Social science methodology : a unified framework*. 2nd utg. *Strategies for social inquiry*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Gerring, John, Philip Bond, William T. Barndt, og Carola Moreno. 2005. "Democracy and Economic Growth: A Historical Perspective." *World Pol* 57 (3): 323-364.
<https://doi.org/10.1353/wp.2006.0002>.
- Gerring, John, Strom C. Thacker, og Rodrigo Alfaro. 2012. "Democracy and Human Development." *The Journal of politics* 74 (1): 1-17.
<https://doi.org/10.1017/S0022381611001113>.
- Giavazzi, Francesco, og Guido Tabellini. 2005. "Economic and political liberalizations." *Journal of monetary economics* 52 (7): 1297-1330.
<https://doi.org/10.1016/j.jmoneco.2005.05.002>.
- Gjerløw, Haakon, Carl Henrik Knutsen, Tore Wig, Matthew Charles Wilson, og Haakon Gjerløw. 2021. *One road to riches? : how state building and democratization affect economic development*. *Cambridge elements*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Gleditsch, Kristian Skrede, og Jinhee L Choung. 2004. "Autocratic transitions and democratization." *Manuscript*. University of California, San Diego, Calif.
- Gobillon, Laurent, og Thierry Magnac. 2016. "REGIONAL POLICY EVALUATION: INTERACTIVE FIXED EFFECTS AND SYNTHETIC CONTROLS." *IDEAS Working Paper Series from RePEc* 98 (3): 535-551.
https://doi.org/10.1162/REST_a_00537.
- Goertz, Gary. 2012. *Social Science Concepts: A User's Guide*. Princeton: Princeton: Princeton University Press.

- Gurr, Ted Robert. 1974. "Persistence and Change in Political Systems, 1800–1971." *Am Polit Sci Rev* 68 (4): 1482-1504. <https://doi.org/10.2307/1959937>.
- Göbel, Christian. 2011. "Authoritarian Consolidation." *European political science* 10 (2): 176-190. <https://doi.org/10.1057/eps.2010.47>.
- Hadenius, Axel, og Jan Teorell. 2007. "Pathways from Authoritarianism." *Journal of democracy* 18 (1): 143-157. <https://doi.org/10.1353/jod.2007.0009>.
- Hanson, Jonathan K. 2015. "Democracy and State Capacity: Complements or Substitutes?" *Studies in comparative international development* 50 (3): 304-330. <https://doi.org/10.1007/s12116-014-9173-z>.
- Hanson, Jonathan K., og Rachel Sigman. 2021. "Leviathan's Latent Dimensions: Measuring State Capacity for Comparative Political Research." *The Journal of politics* 83 (4): 1495-1510. <https://doi.org/10.1086/715066>.
- Hegre, Håvard. 2001. "Toward a Democratic Civil Peace? Democracy, Political Change, and Civil War, 1816–1992." *Am Polit Sci Rev* 95 (1): 33-48. <https://doi.org/10.1017/S0003055401000119>.
- Hirano, Keisuke, Guido W. Imbens, og Geert Ridder. 2003. "Efficient Estimation of Average Treatment Effects Using the Estimated Propensity Score." *Econometrica* 71 (4): 1161-1189. <https://doi.org/10.1111/1468-0262.00442>.
- Holden, Steinar, og David Keeping. 2016. *Makroøkonomi*. Oslo: Cappelen Damm akademisk.
- Honaker, James, og Gary King. 2010. "What to Do about Missing Values in Time-Series Cross-Section Data." *American journal of political science* 54 (2): 561-581. <https://doi.org/10.1111/j.1540-5907.2010.00447.x>.
- Honaker, James, Gary King, og Matthew Blackwell. 2011. "Amelia II: A Program for Missing Data." *Journal of statistical software* 45 (7): 1-47. <https://doi.org/10.18637/jss.v045.i07>.
- Hope, David, og Julian Limberg. 2022. "The economic consequences of major tax cuts for the rich." *Socio-economic review* 20 (2): 539-559. <https://doi.org/10.1093/ser/mwab061>.
- Huntington, Samuel P. 1991. *The third wave : democratization in the late twentieth century*. Vol. vol. 4. *Julian J. Rothbaum distinguished lecture series*. Norman, Okla: University of Oklahoma Press.
- Imai, Kosuke. 2017. *Quantitative social science : an introduction*. Princeton, New Jersey: Princeton University Press.
- Imai, Kosuke, og In Song Kim. 2021. "On the Use of Two-Way Fixed Effects Regression Models for Causal Inference with Panel Data." *Polit. Anal* 29 (3): 405-415. <https://doi.org/10.1017/pan.2020.33>.
- Imai, Kosuke, In Song Kim, og Erik H. Wang. 2021. "Matching Methods for Causal Inference with Time-Series Cross-Sectional Data." *American journal of political science*. <https://doi.org/10.1111/ajps.12685>.
- Johnson, Keith. 2018. "HOW VENEZUELA STRUCK IT POOR." *Foreign policy* (229): 48-55.
- Jones, Charles I., og Dietrich Vollrath. 2013. *Introduction to economic growth*. 3rd utg. New York: W.W. Norton.
- Knutsen, Carl Henrik. 2010. "Den rasjonelle diktator." *Internasjonal politikk* 68 (3): 404-414. <https://doi.org/10.18261/ISSN1891-1757-2010-03-05>.
- . 2011. "Democracy, Dictatorship and Protection of Property Rights." *The Journal of development studies* 47 (1): 164-182. <https://doi.org/10.1080/00220388.2010.506919>.
- . 2013. "Democracy, State Capacity, and Economic Growth." *World development* 43: 1-18. <https://doi.org/10.1016/j.worlddev.2012.10.014>.
- . 2021a. "Autocracy and variations in economic development outcomes." *I Research handbook on democracy and development*. Edward Elgar Publishing.

- . 2021b. "A business case for democracy: regime type, growth, and growth volatility." *Democratization* 28 (8): 1505-1524. <https://doi.org/10.1080/13510347.2021.1940965>.
- . 2021c. *Demokrati og diktatur*. 1. utgave. utg. Bergen: Fagbokforlaget.
- Knutsen, Carl Henrik, John Gerring, Svend-Erik Skaaning, J. A. N. Teorell, Matthew Maguire, Michael Coppedge, og Staffan I. Lindberg. 2019. "Economic development and democracy: An electoral connection." *European journal of political research* 58 (1): 292-314. <https://doi.org/10.1111/1475-6765.12282>.
- Kouba, Karel, og Jan Pumr. 2023. "The Democratic Cost of Consecutive Re-election and Presidential Term-Limit Evasion in Latin America." *Gov. & oppos* 58 (2): 360-390. <https://doi.org/10.1017/gov.2021.51>.
- Kurzman, C., R. Werun, og R. E. Burkhart. 2002. "Democracy's effect on economic growth: A pooled time-series analysis, 1951-1980." *Studies in comparative international development* 37 (1): 3-33. <https://doi.org/10.1007/BF02686336>.
- La Porta, Rafael, og Andrei Shleifer. 2008. "The Unofficial Economy and Economic Development." *Brookings papers on economic activity* 2008 (2): 275-352. <https://doi.org/10.1353/eca.0.0016>.
- Lawson, Robert A., og J. R. Clark. 2010. "Examining the Hayek–Friedman hypothesis on economic and political freedom." *Journal of economic behavior & organization* 74 (3): 230-239. <https://doi.org/10.1016/j.jebo.2010.03.006>.
- Levitsky, Steven, og Lucan A Way. 2010. *Competitive authoritarianism: Hybrid regimes after the Cold War*. Cambridge University Press.
- Levitsky, Steven, og Lucan A. Way. 2002. "Elections Without Democracy: The Rise of Competitive Authoritarianism." *Journal of democracy* 13 (2): 51-65. <https://doi.org/10.1353/jod.2002.0026>.
- Lieberman, Evan S. 2015. "Nested analysis: toward the integration of comparative-historical analysis with other social science methods." 240-263. Cambridge University Press.
- Lipset, Seymour Martin. 1959. "Some Social Requisites of Democracy: Economic Development and Political Legitimacy." *Am Polit Sci Rev* 53 (1): 69-105. <https://doi.org/10.2307/1951731>.
- Liu, Licheng, Ye Wang, og Yiqing Xu. 2022. "A Practical Guide to Counterfactual Estimators for Causal Inference with Time-Series Cross-Sectional Data." *American journal of political science*. <https://doi.org/10.1111/ajps.12723>.
- Lührmann, Anna, og Staffan I. Lindberg. 2019. "A third wave of autocratization is here: what is new about it?" *Democratization* 26 (7): 1095-1113. <https://doi.org/10.1080/13510347.2019.1582029>.
- Lührmann, Anna, Marcus Tannenberg, og Staffan I. Lindberg. 2018. "Regimes of the World (RoW): Opening New Avenues for the Comparative Study of Political Regimes." *Politics and governance* 6 (1): 60-77. <https://doi.org/10.17645/pag.v6i1.1214>.
- Maerz, Seraphine F., Amanda B. Edgell, Matthew C. Wilson, Sebastian Hellmeier, og Staffan I. Lindberg. 2021. "A Framework for Understanding Regime Transformation: Introducing the ERT Dataset." *University of Gothenburg, Varieties of Democracy Institute: Working Paper* 2021:113.
- Magaloni, Beatriz. 2008. "Credible Power-Sharing and the Longevity of Authoritarian Rule." *Comparative political studies* 41 (4-5): 715-741. <https://doi.org/10.1177/0010414007313124>.
- Maggetti, Martino. 2020. "Mixed-methods designs." *Handbuch Methoden der Politikwissenschaft*: 193-210.
- Malnes, Raino, og Dag Einar Thorsen. 2015. *Demokrati : historien og ideene*. Oslo: Dreyers forl.

- Martínez, Luis R. 2022. "How Much Should We Trust the Dictator's GDP Growth Estimates?" *The Journal of political economy* 130 (10): 2731-2769. <https://doi.org/10.1086/720458>.
- McGuire, M. C., og M. Olson. 1996. "The Economics of Autocracy and Majority Rule: The Invisible Hand and the Use of Force." *Journal of economic literature* 34 (1): 72-96.
- Mechkova, Valeriya, Anna Lührmann, og Staffan I. Lindberg. 2017. "How Much Democratic Backsliding?" *Journal of democracy* 28 (4): 162-169. <https://doi.org/10.1353/jod.2017.0075>.
- Meyersson, Erik. 2017. "Pious populists at the gate A case study of economic development in Turkey under AKP." *The economics of transition* 25 (2): 271-312. <https://doi.org/10.1111/ecot.12125>.
- Miller, Michael K. 2015. "Electoral Authoritarianism and Human Development." *Comparative political studies* 48 (12): 1526-1562. <https://doi.org/10.1177/0010414015582051>.
- Minier, Jenny A. . 1998. "Democracy and Growth: Alternative Approaches." *Journal of economic growth (Boston, Mass.)* 3 (3): 241-266. <https://doi.org/10.1023/A:1009714821770>.
- Mokyr, Joel. 1990. *The Lever of Riches : Technological Creativity and Economic Progress*. New York ;,Oxford: Oxford University Press.
- Moon, Hyungsik Roger, og Martin Weidner. 2017. "DYNAMIC LINEAR PANEL REGRESSION MODELS WITH INTERACTIVE FIXED EFFECTS." *Econom. Theory* 33 (1): 158-195. <https://doi.org/10.1017/S0266466615000328>.
- Morgenbesser, Lee, og Thomas B. Pepinsky. 2019. "Elections as Causes of Democratization: Southeast Asia in Comparative Perspective." *Comparative political studies* 52 (1): 3-35. <https://doi.org/10.1177/0010414018758763>.
- Moses, Jonathon Wayne, og Torbjørn L. Knutsen. 2012. *Ways of knowing : competing methodologies in social and political research*. New York, New York: Palgrave Macmillan.
- Munck, Gerardo L., og Jay Verkuilen. 2002. "Conceptualizing and Measuring Democracy: Evaluating Alternative Indices." *Comparative political studies* 35 (1): 5-34. <https://doi.org/10.1177/001041400203500101>.
- Møller, Jørgen, og Svend-Erik Skaaning. 2013a. *Democracy and democratization in comparative perspective : conceptions, conjunctures, causes, and consequences*. Vol. 22. *Democratization studies*. London: Routledge.
- . 2013b. "Regime Types and Democratic Sequencing." *Journal of democracy* 24 (1): 142-155. <https://doi.org/10.1353/jod.2013.0010>.
- . 2017. "Explanatory Typologies as a Nested Strategy of Inquiry: Combining Cross-case and Within-case Analyses." *Sociological methods & research* 46 (4): 1018-1048. <https://doi.org/10.1177/0049124115613778>.
- Nannicini, Tommaso, og Roberto Ricciuti. 2010. *Autocratic Transitions and Growth*. St. Louis: Federal Reserve Bank of St Louis.
- Neary, J. Peter. 2004. "Rationalizing the Penn World Table: True Multilateral Indices for International Comparisons of Real Income." *The American economic review* 94 (5): 1411-1428. <https://doi.org/10.1257/0002828043052286>.
- North, Douglass C. 1990. *Institutions, institutional change and economic performance. The Political economy of institutions and decisions*. Cambridge: Cambridge University Press.
- North, Douglass C., og Robert Paul Thomas. 1973. *The Rise of the Western world : a new economic history*. Cambridge: University Press.

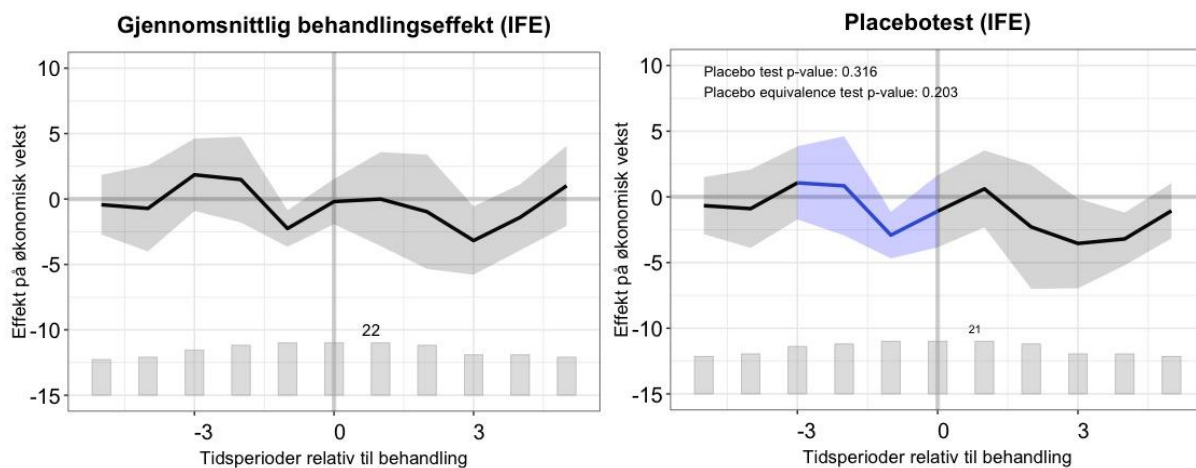
- Nyrup, Jacob. 2020. "The Myth of the Benevolent Autocrat? : Internal Constraints, External Constraints, and Economic Development in Autocracies." ProQuest Dissertations Publishing.
- O'Donnell, Guillermo, og Philippe C. Schmitter. 2013. *Transitions from authoritarian rule : tentative conclusions about uncertain democracies*. Baltimore, Ma: Johns Hopkins University Press.
- Olson, Mancur. 1993. "Dictatorship, Democracy, and Development." *Am Polit Sci Rev* 87 (3): 567-576. <https://doi.org/10.2307/2938736>.
- Papaioannou, Elias, og Gregorios Siourounis. 2008. "Democratisation and Growth." *The Economic journal (London)* 118 (532): 1520-1551. <https://doi.org/10.1111/j.1468-0297.2008.02189.x>.
- Persson, Torsten, og Guido Tabellini. 2007a. *The Growth Effect of Democracy: Is it Heterogenous and how can it be Estimated?* St. Louis: St. Louis: Federal Reserve Bank of St Louis.
- . 2007b. *The Growth Effect of Democracy: Is It Heterogenous and How Can It Be Estimated?* Cambridge: Cambridge: National Bureau of Economic Research, Inc.
- . 2009. "Democratic Capital: The Nexus of Political and Economic Change." *American economic journal. Macroeconomics* 1 (2): 88-126. <https://doi.org/10.1257/mac.1.2.88>.
- Przeworski, Adam, Michael Alvarez, José Antonio Cheibub, og Fernando Limongi. 1996. "What makes democracies endure?" *J. Democracy* 7: 39.
- Przeworski, Adam, Michael E. Alvarez, José Antonio Cheibub, og Fernando Limongi. 2000. *Democracy and development : political institutions and well-being in the world, 1950-1990. Cambridge studies in the theory of democracy*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Przeworski, Adam, og F. Limongi. 1993. "Political Regimes and Economic Growth." *The Journal of economic perspectives* 7 (3): 51-69. <https://doi.org/10.1257/jep.7.3.51>.
- Puddington, Arch. 2010. "The Freedom House Survey for 2009: The Erosion Accelerates." *Journal of democracy* 21 (2): 136-150. <https://doi.org/10.1353/jod.0.0162>.
- Rochon, Louis-Philippe, og Sergio Rossi. 2016. *Introduction to Macroeconomics : A Heterodox Approach to Economic Analysis. I An Introduction to Macroeconomics*. Cheltenham: Edward Elgar Publishing Limited.
- Rodrik, Dani. 2000. "Institutions for high-quality growth: What they are and how to acquire them." *Studies in comparative international development* 35 (3): 3-31. <https://doi.org/10.1007/BF02699764>.
- Rodrik, Dani, og Romain Wacziarg. 2005. "Do Democratic Transitions Produce Bad Economic Outcomes?" *The American economic review* 95 (2): 50-55. <https://doi.org/10.1257/000282805774670059>.
- Rogenhofer, Julius M. 2018. "Antidemocratic populism in Turkey after the July 2016 coup attempt." *Populism* 1 (2): 116-145.
- Rosenbaum, Paul R., og Donald B. Rubin. 1985. "Constructing a Control Group Using Multivariate Matched Sampling Methods That Incorporate the Propensity Score." *The American statistician* 39 (1): 33-38. <https://doi.org/10.1080/00031305.1985.10479383>.
- Roth, Jonathan, Pedro H. C. Sant'Anna, Alyssa Bilinski, og John Poe. 2022. *What's Trending in Difference-in-Differences? A Synthesis of the Recent Econometrics Literature*. St. Louis: St. Louis: Federal Reserve Bank of St Louis.
- Rubin, Donald B. 1974. "Estimating causal effects of treatments in randomized and nonrandomized studies." *Journal of educational psychology* 66 (5): 688-701. <https://doi.org/10.1037/h0037350>.

- Rypdal, Kristoffer. 2023. "Kausale design – Et gjennombrudd i samfunnsfagene eller keiserens nye klær?" *Tidsskrift for samfunnsforskning* 64 (1): 74-83. <https://doi.org/10.18261/tfs.64.1.5>.
- Samartsideis, Pantelis, Shaun R. Seaman, Anne M. Presanis, Matthew Hickman, og Daniela De Angelis. 2019. "Assessing the Causal Effect of Binary Interventions from Observational Panel Data with Few Treated Units." *Statistical science* 34 (3): 486-503. <https://doi.org/10.1214/19-STS713>.
- Sartori, Giovanni. 1987. *The theory of democracy revisited*. Chatham, N.J: Chatham House.
- Schedler, A. 2002. "The menu of manipulation." *Journal of democracy* 13 (2): 36-50. <https://doi.org/10.1353/jod.2002.0031>.
- . 2013. *The politics of uncertainty : sustaining and subverting electoral authoritarianism. Oxford studies in democratization*. Oxford: Oxford University Press.
- Skaaning, Svend-Erik. 2020. "Waves of autocratization and democratization: a critical note on conceptualization and measurement." *Democratization* 27 (8): 1533-1542. <https://doi.org/10.1080/13510347.2020.1799194>.
- Son, Byunghwan, og Nisha Bellinger. 2022. "The Health Cost of Autocratization." *The Journal of development studies* 58 (5): 873-890. <https://doi.org/10.1080/00220388.2021.2017891>.
- Stock, James H, og Mark W Watson. 2020. *Introduction to econometrics* 4th ed. Pearson.
- Svolik, Milan W. 2012. *The politics of authoritarian rule*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Tomini, Luca. 2021. "Don't think of a wave! A research note about the current autocratization debate." *Democratization* 28 (6): 1191-1201. <https://doi.org/10.1080/13510347.2021.1874933>.
- Tufte, Per Arne. 2013. "Forståelser av kausalbegrepet i samfunnsvitenskapene."
- Wilkins, Arjun S. 2018. "To Lag or Not to Lag?: Re-Evaluating the Use of Lagged Dependent Variables in Regression Analysis." *PSRM* 6 (2): 393-411. <https://doi.org/10.1017/psrm.2017.4>.
- Wright, Joseph. 2008. "Do Authoritarian Institutions Constrain How Legislatures Affect Economic Growth and Investment." *American journal of political science* 52 (2): 322-343. <https://doi.org/10.1111/j.1540-5907.2008.00315.x>.
- Xu, Yiqing. 2017. "Generalized Synthetic Control Method: Causal Inference with Interactive Fixed Effects Models." *Polit. Anal* 25 (1): 57-76. <https://doi.org/10.1017/pan.2016.2>.

10. Vedlegg

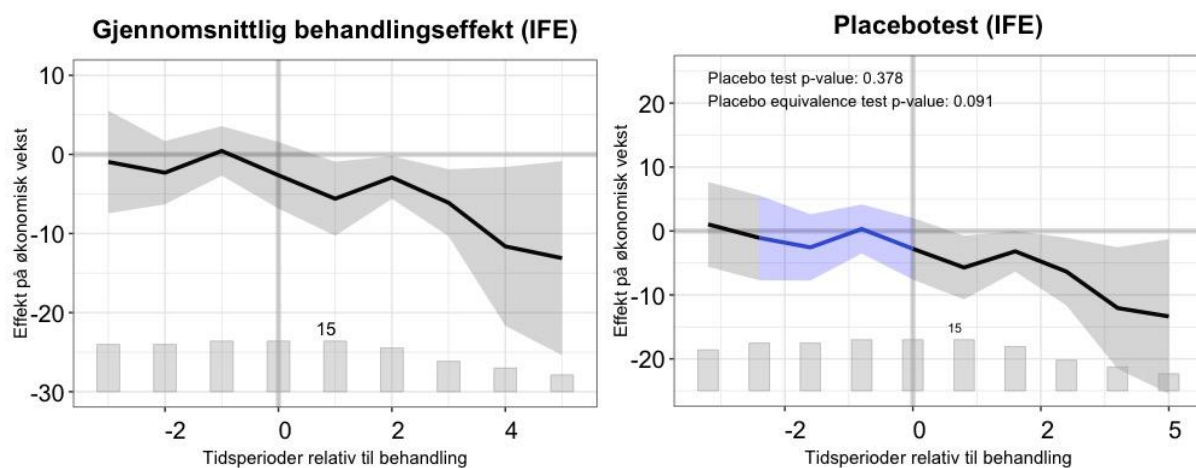
A. Robusthetstester

Figur 10.1 Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati med IFE uten kovariater, med tilhørende placebotest.

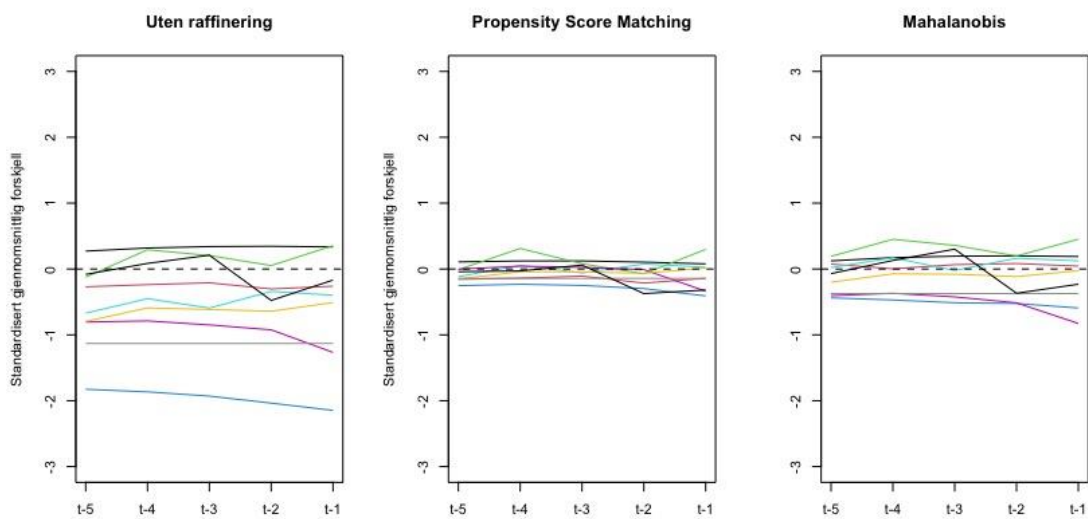
ATT	S.F.	KI. Nedre	KI. Øvre	P-verdi
0.264	1.717	-3.100	3.629	0.878

Figur 10.2 Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati med IFE uten kovariater, med tilhørende placebotest.

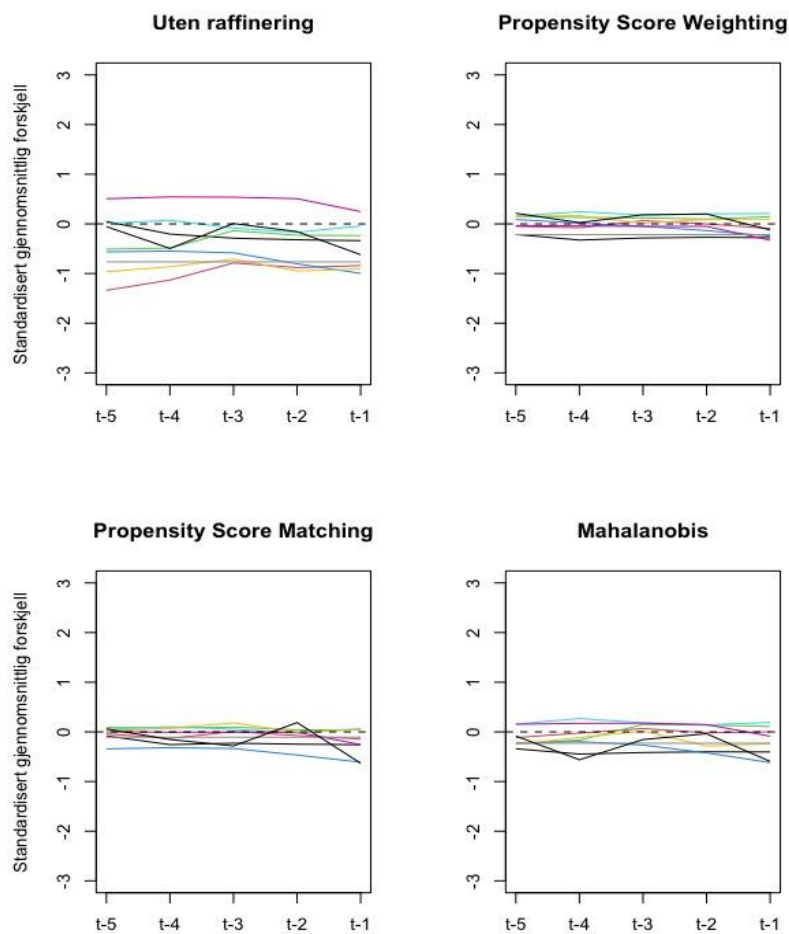

ATT	S.F.	KI. Nedre	KI. Øvre	P-verdi
-6,097	1,618	-9,268	-2,927	0,000

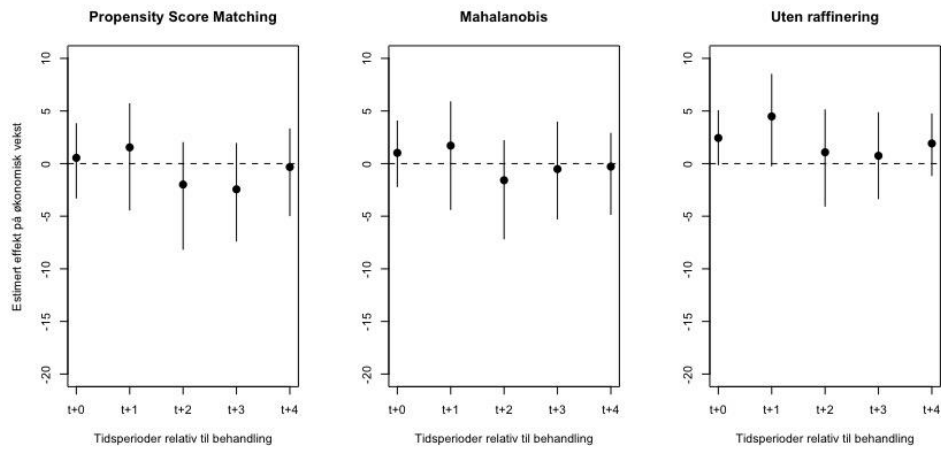
Figur 10.3 **H1**: Kovariatbalanse i perioden før behandling uten raffinering, og med alternative raffineringsmetoder.

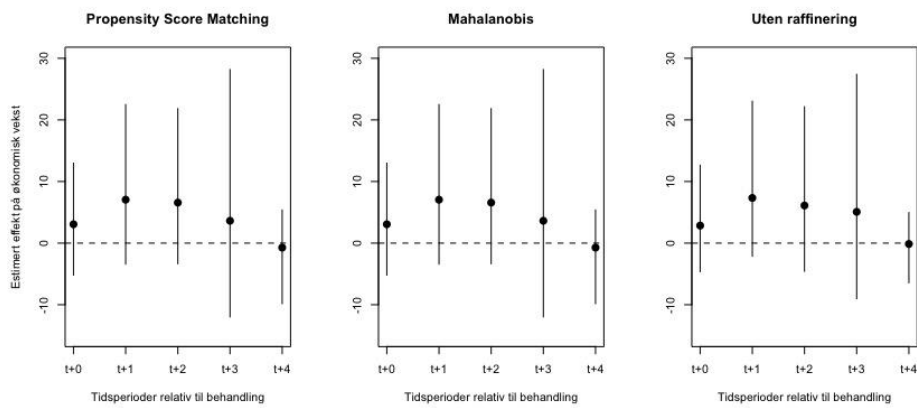
Figur 10.4 **H2**: Kovariatbalanse i perioden før behandling uten raffinering, og med alternative raffineringsmetoder.

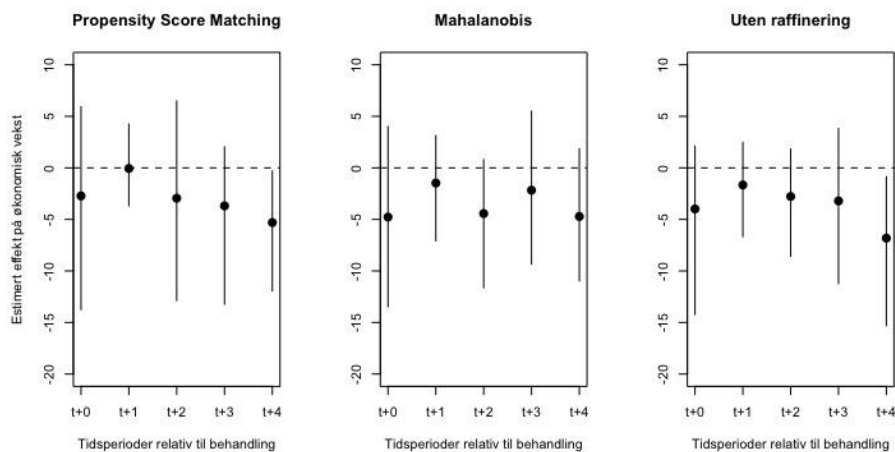
Figur 10.5 Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati med panelmatching uten raffinering, og med alternative raffineringmetoder.

Figur 10.6 Effekten av regimeovergang ut av autokrati med panelmatching uten raffinering, og med alternative raffineringmetoder.

Figur 10.7 Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati med panelmatching uten raffinering, og med alternative raffineringmetoder.

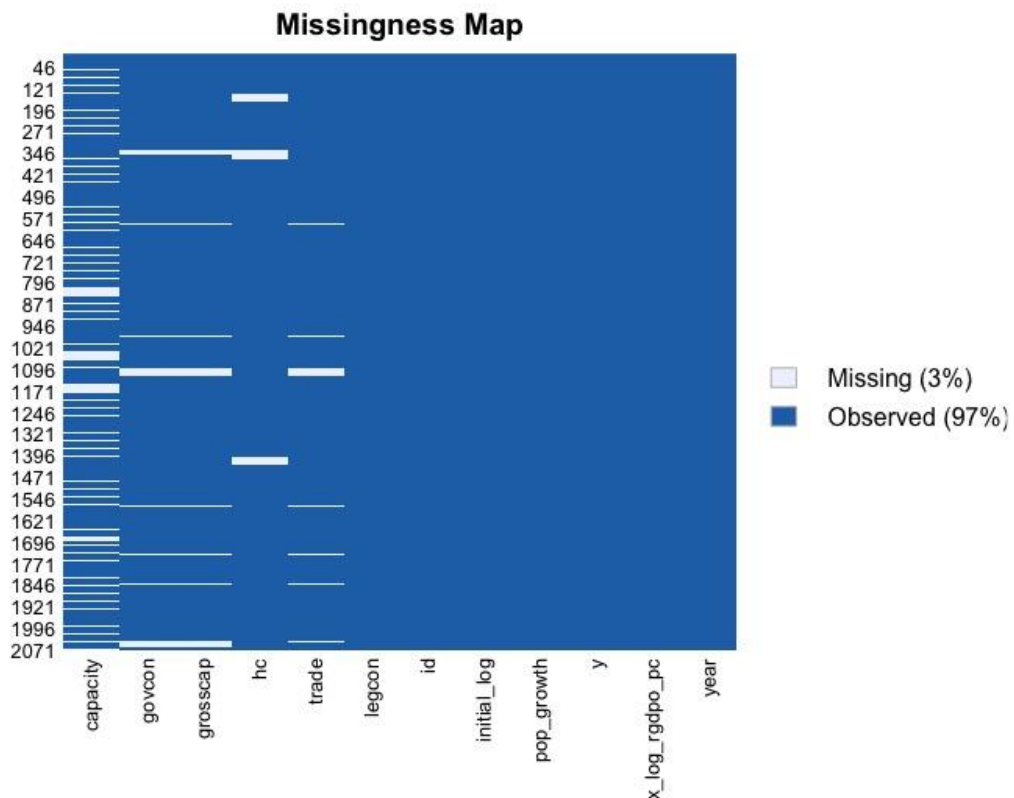

B. Sammendrag og figurer av imputeringsprosessen med Amelia II

Figur 10.8 Andel manglende observasjoner for hver variabel i datasett 1: Effekten av regimeovergang fra demokrati til autokrati. Originalnavn i datasettet oppgis i parentes.

Amelia output with 5 imputed datasets.	
Return code: 1	
Message: Normal EM convergence.	
Fraction Missing for original variables:	
Kontroll på regjeringen (legcon)	0.000
Ln BNP per innbygger (x_log_rgdp_pc)	0.000
Vekst i BNP per innbygger (y)	0.000
Humankapital (hc)	0.041
Befolkningsvekst (pop_growth)	0.000
Handel av BNP (trade)	0.031
Bruttoinvesteringer (grosscap)	0.046
Offentlig konsum av BNP (govcon)	0.047
Statskapasitet (capacity)	0.185
ln Innledende nivå av BNP pr. innbygger	0.000

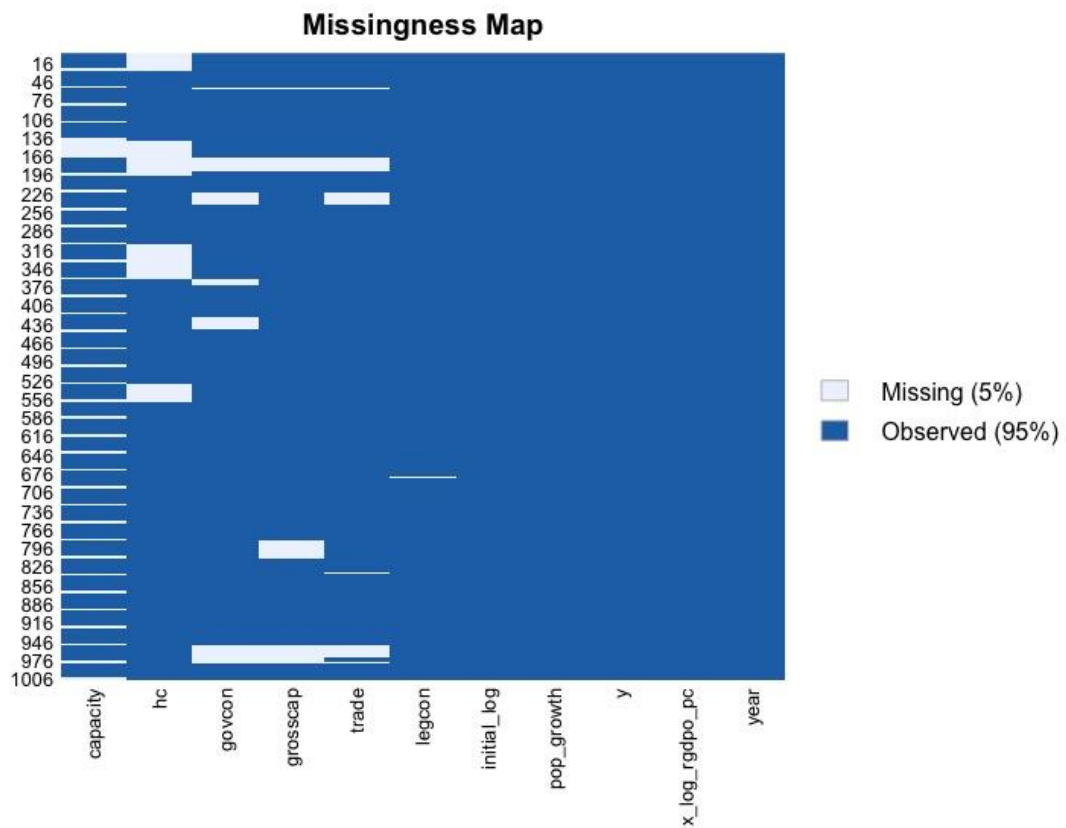
Figur 10.9 Datasett 1: Manglende observasjoner før imputering.

Figur 10.10 Andel manglende observasjoner for hver variabel i datasett 2: Effekten av regimeovergang fra valgautokrati til lukket autokrati.

Amelia output with 5 imputed datasets.	
Return code: 1	
Message: Normal EM convergence.	
Fraction Missing for original variables:	
Kontroll på regjeringen (legcon)	0.000
Ln BNP per innbygger (x_log_rgdp_pc)	0.000
Vekst i BNP per innbygger (y)	0.000
Humankapital (hc)	0.167
Befolkningsvekst (pop_growth)	0.000
Handel av BNP (trade)	0.063
Bruttoinvesteringer (grosscap)	0.079
Offentlig konsum av BNP (govcon)	0.096
Statskapasitet (capacity)	0.166
Innledende nivå av BNP pr. innbygger	0.000

Figur 10.11 Datasett 2: Manglende observasjoner før imputering.

C. Oversikt over kontrollgruppene

Figur 10.12 Kontrollgruppe i datasett 1: Består av demokrati som aldri ble autokrati mellom 1992 og 2019.

1. Bolivia	26. Latvia
2. Benin	27. Japan
3. USA	28. Italia
4. Storbritannia	29. Israel
5. Belgia	30. Irland
6. Sveits	31. India
7. Spania	32. Australia
8. Sør-Korea	33. Island
9. Slovenia	34. Hellas
10. Slovakia	35. Tyskland
11. Romania	36. Frankrike
12. Portugal	37. Finland
13. Polen	38. Estland
14. Paraguay	39. Ecuador
15. Panama	40. Danmark
16. Norge	41. Tsjekkia
17. New Zealand	42. Kypros
18. Nederland	43. Costa Rica
19. Namibia	44. Colombia
20. Mongolia	45. Chile
21. Malta	46. Kapp Verde
22. Mauritius	47. Canada
23. Østerrike	48. Brasil
24. Luxembourg	49. Botswana
25. Litauen	50. Argentina

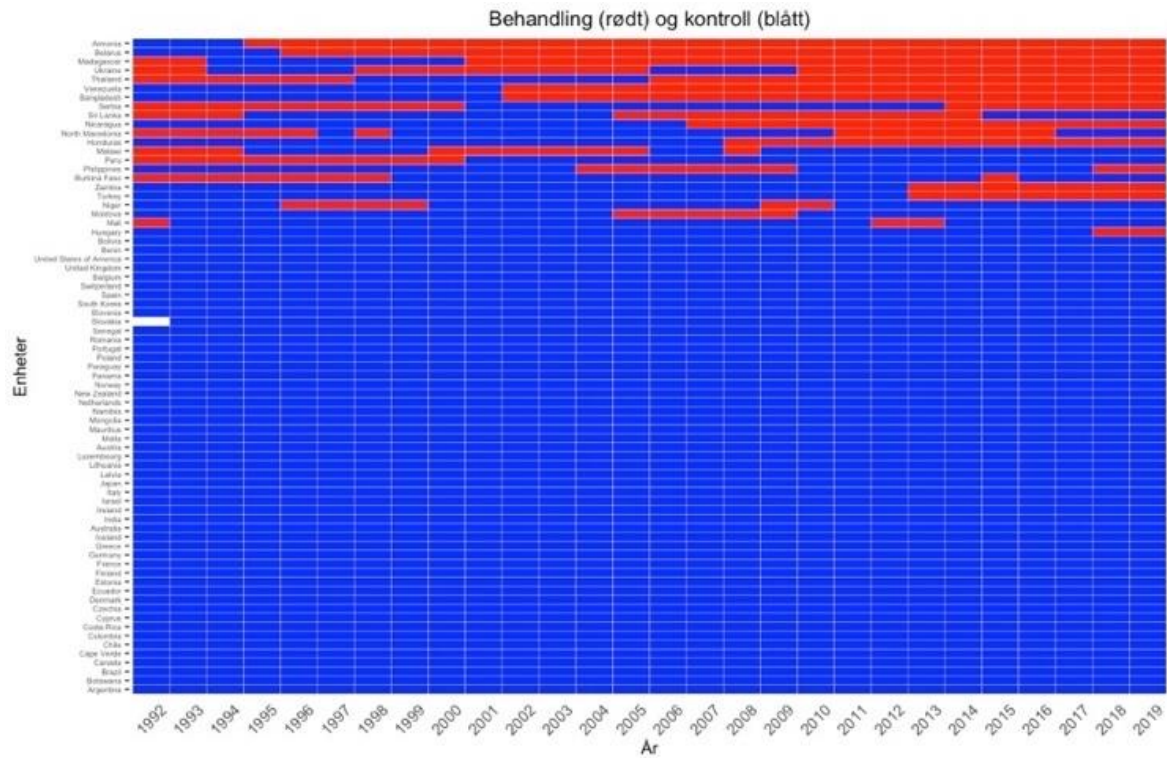
Kilde: Episodes of Regime Transformation (ERT) Edgell et al. (2022).

Figur 10.13 Kontrollgruppe i datasett 2: Består av valgautokrati som aldri ble lukket autokrati mellom 1992 og 2019.

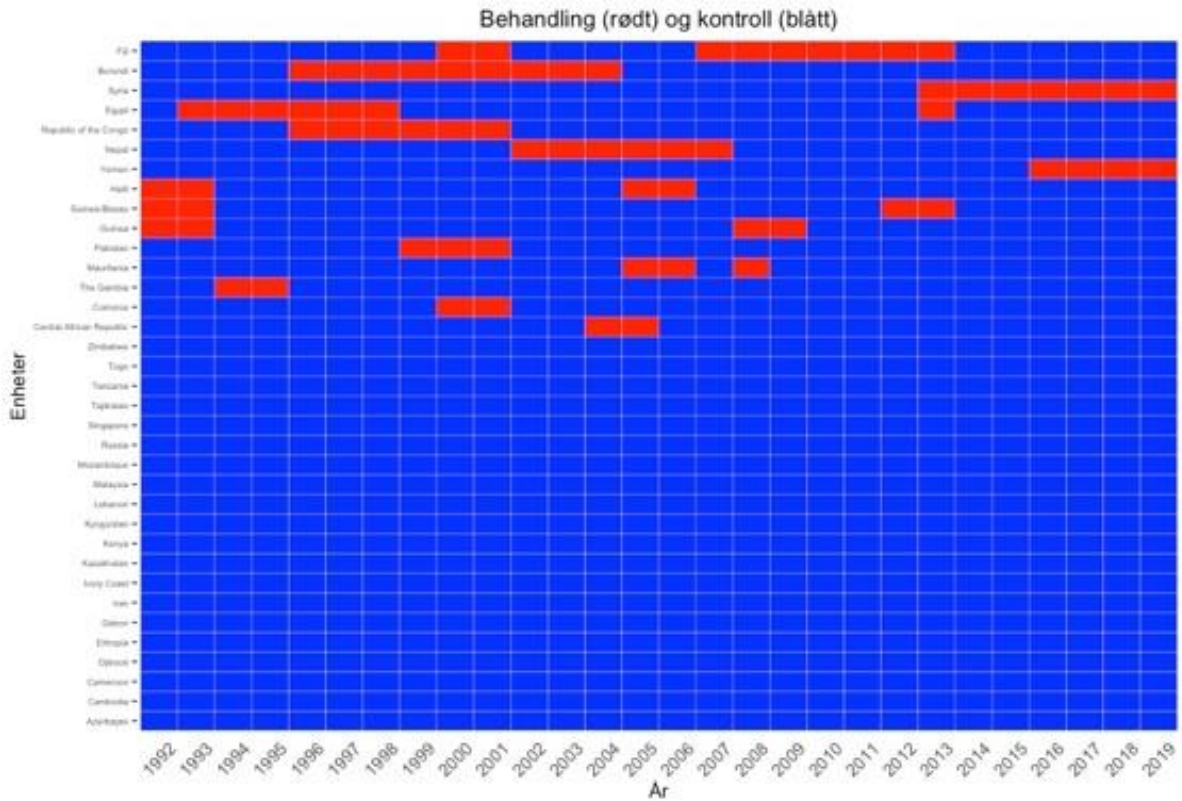
1. Zimbabwe	11. Kenya
2. Togo	12. Kasakhstan
3. Tanzania	13. Elfenbenkysten
4. Tadsjikistan	14. Iran
5. Singapore	15. Gabon
6. Russland	16. Etiopia
7. Mosambik	17. Djibouti
8. Malaysia	18. Aserbajdsjan
9. Libanon	19. Kamerun
10. Kirgisistan	20. Kambodsja

Kilde: Episodes of Regime Transformation (ERT) Edgell et al. (2022).

Figur 10.14 Oversikt over behandlingsgruppe og kontrollgruppe i datasett 1. Autokratier i rødt, og demokratier i blått.

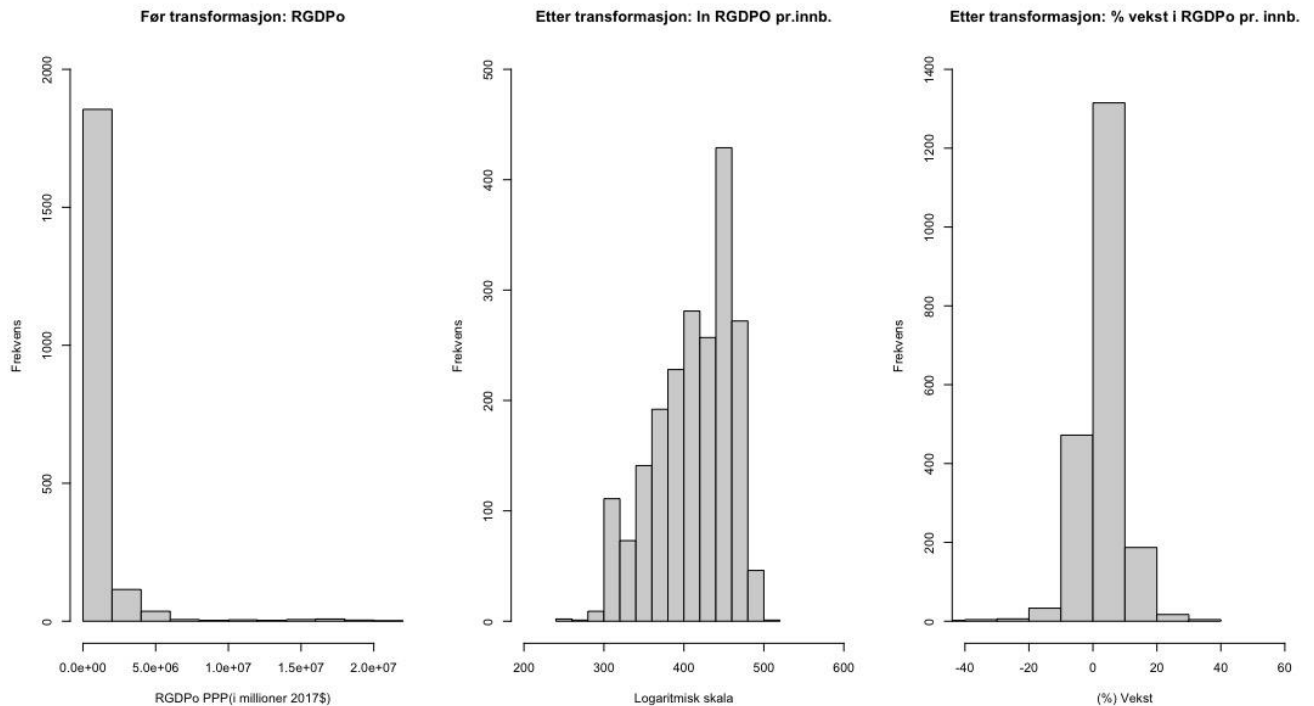

Figur 10.15 Oversikt over behandlingsgruppe og kontrollgruppe i datasett 1. Lukket autokrati i rødt, og valgautokrati i blått.

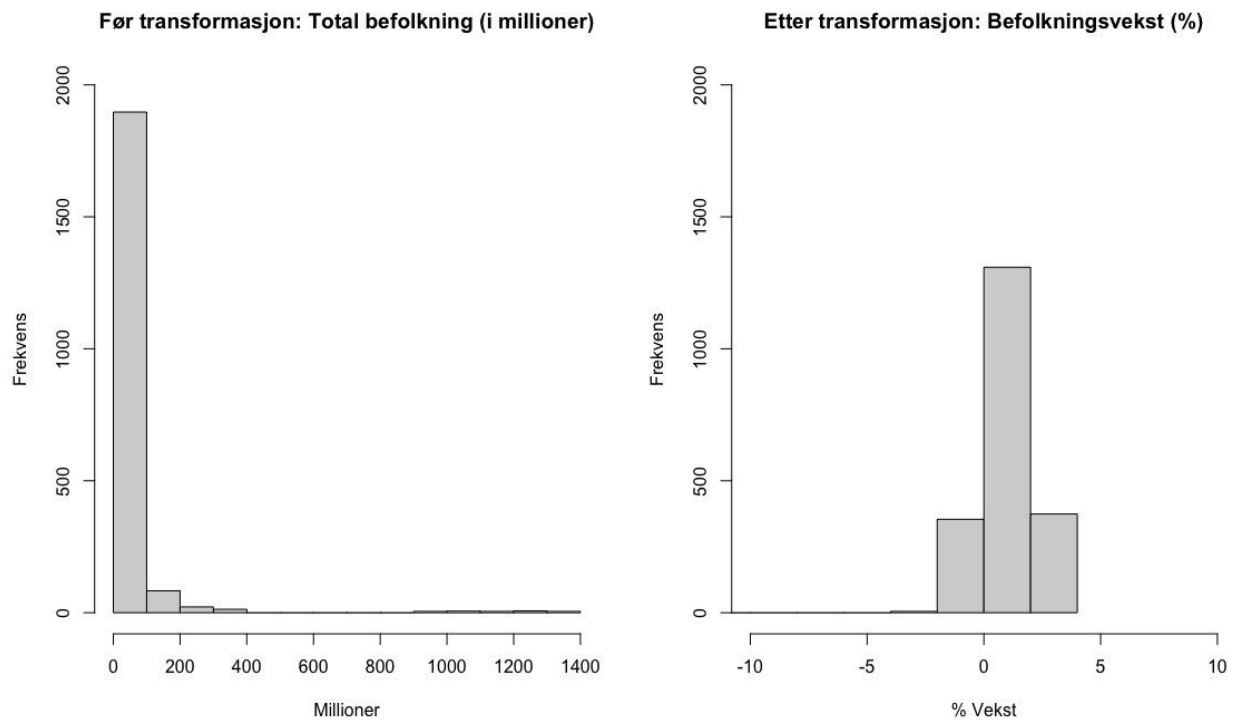

D. Transformasjon av variabler: demokrati og autokrati i datasett 1

Figur 10.16 Reell BNP på produksjonssiden fra PWT, før og etter transformasjoner. Venstre panel viser reell BNP før transformasjon. Panelet i midten viser reell BNP per innbygger, transformert til logaritmisk skala. Høyre panel viser vekst i BNP per innbygger, som er den avhengige variabelen som ble estimert i analysene.

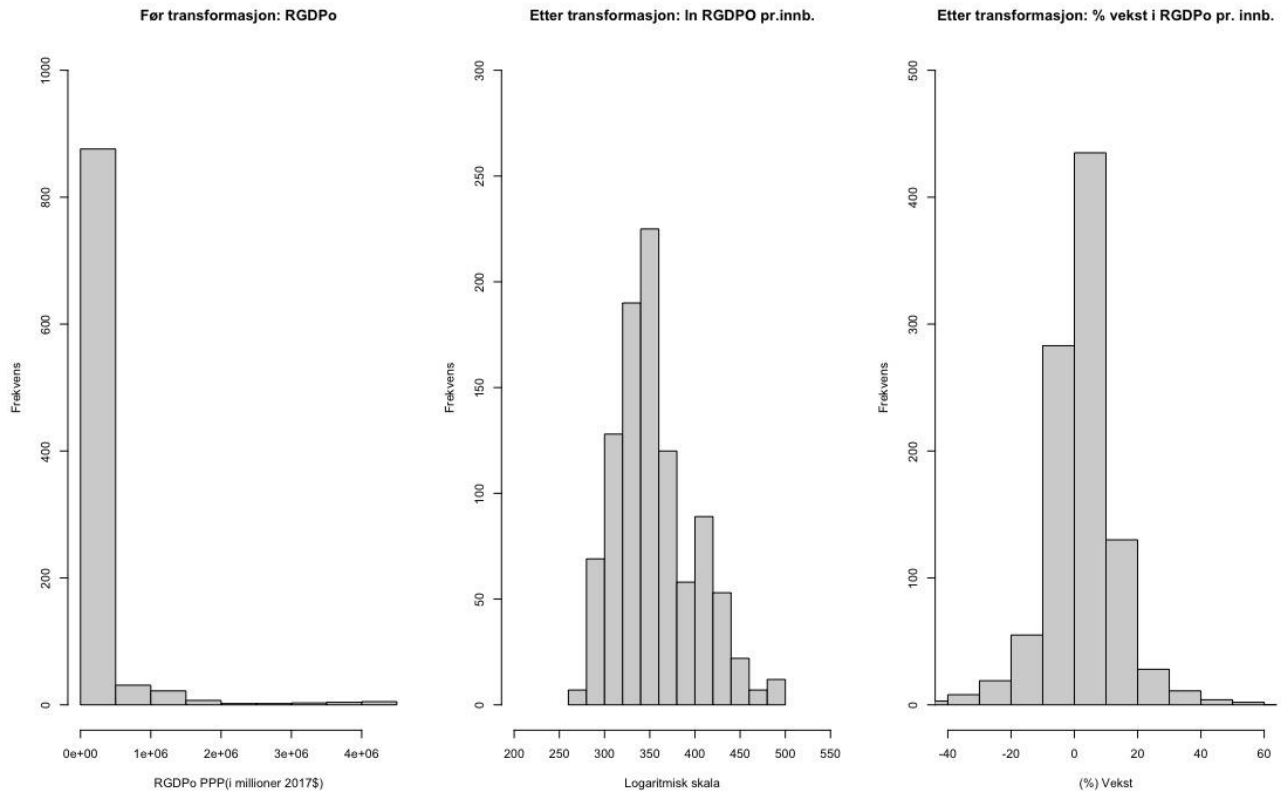

Figur 10.17 Total befolkning (i millioner) fra PWT, før og etter transformasjoner. Venstre panel total befolkning (i millioner) før transformasjon. Høyre panel viser befolkningsvekst, etter transformasjon.

E. Transformasjon av variabler: valgautokrati og lukket autokrati i datasett 2

Figur 10.18 Reell BNP på produksjonssiden fra PWT, før og etter transformasjoner. Venstre panel viser reell BNP før transformasjon. Panelet i midten viser reell BNP per innbygger, transformert til logaritmisk skala. Høyre panel viser vekst i BNP per innbygger, som er den avhengige variabelen som ble estimert i analysene.

Figur 10.19 Total befolkning (i millioner) fra PWT, før og etter transformasjoner. Venstre panel total befolkning (i millioner) før transformasjon. Høyre panel viser befolkningsvekst, etter transformasjon.

